

**Arany-,
Gyémánt-,
Vas-, Rubin- és
Platinadiplomások
2014**

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Készült a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Központi Tanulmányi Hivatalának Oklevél Csoportja gondozásában 220 példányban.

A kitüntetettek életútját csak fő vonalakban ismertettük. Ehhez azokat az adatokat használtuk fel, amelyek a karokhoz benyújtott kérelmekben szerepeltek.

A kéziratot zártuk: 2014. május 9-én

Összeállította: Péter Emese

Kiadványtervező: Rumi Tamás

ISSN 2063-3459

Tartalomjegyzék

Villamosmérnöki és Informatikai Kar – 7

Pro Progressio Alapítvány – 199

Kiadványok – 202

Tisztelt Kitüntetett Kollégáim!

Már évek óta kedves hagyomány egyetemünkön a jubileumi díszoklevelek adományozása egykori hallgatóinknak. Az arany-, gyémánt-, vas- és rubinoklevelek mellett az olvasó kezében lévő kis könyvet is átnyújtjuk volt hallgatóinknak.

A 2014. évben is szívesen követjük ezt a hagyományt, és az egykori hallgatók által benyújtott szakmai életrajzok feldolgozásával összeállítottuk a karunkon 50, 60 és 65 évvel ezelőtt mérnöki oklevelet szerzett hallgatók életútját, munkásságát bemutatni hivatott könyvet. A könyv lapjain keresztül jubileumi diplomázóink visszapillanthatnak a múltba, „találkozhatnak” a régi évfolyamtársakkal, és előcsalogathatók a közös emlékek is.

A Kari Tanács 2014-ben a Villamosmérnöki és Informatikai Karon 3 vas- 11 gyémánt- és 160 aranyoklevél adományozásáról döntött. A kitüntetettek szakmai életrajzeit oklevélfajták szerint csoportosítottuk.

Az, hogy a 2014. évben a karon 174 egykori hallgatónk nyújtotta be szakmai életrajzát és kérte jubileumi díszoklevél adományozását, bizonyítékul szolgál arra, hogy mindannyiuk szívében máig helye van a Műegyetemnek, a Villanykarnak, örömmel emlékeznek vissza a régi falak között eltöltött egyetemi évekre, egykori évfolyamtársaikra, oktatóikra. A Műegyetemhez való kötődésüket szintén bizonyítja, hogy a szakmai életrajzok olvasása közben nem egy esetben találoztunk olyan sorokkal, amelyekben régi egyetemi emlékek kerültek elő, valamint hála és köszönet rejlett egykori oktatóik iránt, akik segítették pályafutásuk elindítását, szakmai ismeretekkel, valamint szellemi és emberi értékekkel gazdagították Önöket.

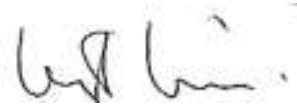
Volt hallgatóinkkal való kapcsolattartást szolgálja a www.alumni.vik.bme.hu honlap is, ahol híreket olvashatnak a kar kiemelt rendezvényeiről, de segítséget nyújthat a hálózat az öregdiák találkozók szervezésében is.

Tisztelt Kitüntetettek!

Őszintén reméljük, hogy jelenlegi és jövőbeli hallgatóink is az Önök nyomdokait fogják követni, és munkásságukkal, tevékenységükkel hasonlóképpen öregbítik egyetemünk és karunk hírnevét, mint azt Önök is tették. Ezzel a kötettel szeretnénk emléket hagyni alkotó tevékenységükről a jövő nemzedéknek, és megköszönni, hogy hűek maradtak a Műegyetemhez és a Villanykarhoz.

A Villamosmérnöki és Informatikai Kar Kari Tanácsa nevében tisztelettel köszönti Önöket:

Budapest, 2014. május 20.

Dr. Vajta László

Dékán

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

2014-ben jubilálók betűrendben

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Vasdiploma

- 11 Dr. habil Kaffka Károly
- 12 Kovács Ferenc István
- 13 Dr. Sibalszky Zoltán

Gyémántdiploma

- 16 Bereczky László
- 17 Csenár Imre
- 18 Fontányi Gábor
- 19 Ipacs Miklós
- 20 Mărginean Gheorghe
- 21 Nemes László
- 22 Ormay József
- 23 Szabó József
- 24 Szécsényi László
- 25 Dr. Weingart Ferenc
- 26 Zalay Dezső

Aranydiploma

- 27 Abdul-Fattah Ahmed Hassan
- 28 Dr. Adalbert Beyer
- 29 Andrási György
- 30 Árendt András
- 31 Balai László
- 32 Dr. Balogh Géza
- 34 Dr. Baranyi Pál
- 35 Barcza Miklós

- 36 Barna László Kálmán
- 37 Barnaki Ernő
- 38 Dr. Bars Ruth
- 39 Bán András
- 40 Dr. Bársony Péter Pál
- 41 Dr. Bencze János
- 42 Dr. Benkó Sándor
- 43 Bernát István
- 44 Besskó Csaba
- 45 Bognár Gyula
- 46 Dr. Bokor Árpád
- 47 Borsody Ede
- 48 Dr. Brandelik Sándor
- 49 Dr. Brodszky Ildikó
- 50 Budavári Dezső
- 51 Cs. Varga János
- 52 Csató János
- 53 Cseke Lajos
- 54 Csendes János
- 55 Csépe László
- 56 Csikós István
- 57 Csipka Tamás
- 58 Dobos Józsefné
- 59 Domján László
- 60 Dr. Endersz György
- 61 Dr. Élő Sándor
- 62 Erdős György

63 Farkas József
64 Fazekas Klára
65 Fekete Lajos
66 Fekete László
67 Dr. Ferencz Csaba
69 Dr. Fock Károly
70 Forgács László
71 Forgács Péter
72 Gaál György
73 Gergely Csaba
74 Gurnik Edit
75 Gyönyör Béla
76 Györe Lujza
77 Dr. Gyurkó István
79 Gyürki József
80 Dr. Hainzmann János
81 Haklits Iván
82 Haraszti Antal
83 Harsányi Menyhért
85 Hatta László
86 Hatvani György
87 Havasi Antal
88 Hazay Csaba
89 Hidegh Gábor
90 Hirling Endre
91 Horváth Viktor
92 Huba Zoltán
93 Huszerl János
94 Ispánki György
95 Istenes Péter
96 Jankó Géza
97 Jankovich Anna

98 Jákli Rudolf
99 Jánosi Pál
101 Jeney Zsolt
102 Juhász József
103 Kaplony Miklós
104 Karika Etelka
105 Karsa Botond
106 Dr. Kassai Árpád
107 Kálmán Ödön
108 Kecskés Péter
109 Kemény Ferenc
110 Kerti Lajos
111 Klatsmányi Béla
112 Kollár Tamás
113 Koma László
114 Dr. Komlósi Jenő
115 Korpa Béláné
116 Kovács Levente
117 Kovács Sándor
118 Dr. Kovács Tivadar
119 Dr. Kozmann György
120 Kónya Sándor
121 Kósa László
122 Krémer Imre
123 Kuróczi Gyula
124 Laczkovich Jánosné Valter Erzsébet
126 Lambert Miklós
127 Dr. Lázár Erika
128 Lédai Ákos
129 Lovák István Antal
130 Mandzsu József
131 Marcsa László

132	Markóczy Attila	168	Selmeci József Imre
133	Megyeri Béla	169	Siegl László
134	Mercz László	170	Dr. Simon Gyula
135	Mikszai Miklós	171	Dr. Sipos Erika
136	Molnár István	172	Somodi Józsefné dr. Bender Cecilia
137	Dr. Molnár Kálmán	173	Surguta László János
138	Müller Ferenc	174	Dr. Südi Zoltán
139	Nádasi Iván	175	Szabó László
141	Nyíri Attila	176	Szakállas Csaba
142	Oláh Benjámin	177	Szász László
143	Osváth István	178	Székely Vladimir
144	Őri Tamás	180	Szent-Iványi György
145	Pandur Béla	181	Szeremlei Szabó Iván
146	Papp Éva	182	Szilágyi János
147	Papp Károly	183	Szily Péter
149	Pálffy Miklós	184	Tarr György
151	Pápai Tibor	185	Tatai Péter
152	Dr. Pápay Zsolt	186	Tatár József
154	Pintér Sándor	187	Tiry Gyula
155	Pongrácz Csaba Tamás	188	Tóth József
156	Pozsegovics Béla	189	Tóthpál Kázmér
157	Rab Endre	190	Dr. Török Sándor
158	Dr. Rét Andrásné Dr. Fóti Mária	191	Ujsághy Géza
159	Románci Dénes	192	Uzsoky Mária Stiglmayer Mária
160	Romhányi Csaba	193	Varga Miklós
161	Römer Mária Lenke	194	Vazinay József
162	Sallay Lajos	195	Várszegi Levente
164	Dr. Sára Attila	196	Vetési Imre
165	Schleckmann Tibor	197	Vécsei István
166	Dr. Schmidt István	198	Völgyi Ferenc
167	Schwahofer László		

Dr. habil Kaffka Károly
a műszaki tudomány kandidátusa,
c. egyetemi docens, egyetemi magántanár

1927-ben született Budapesten.
Gépészmérnöki oklevelének száma: 1551/1949

1999-ben arany-, 2009-ben gyémántdiplomában részesült.

1949-től 6 évig Egyetemünk Fizikai Intézetében dolgozott Dr. Gombás Pál professzor vezetése alatt. Az egyetemi oktatás mellett tevékenyen részt vett az akkor alakuló Állami Műszaki Főiskola oktatási rendszerének kialakításában és az oktatásban. 1955-től az Élelmiszeripari Minisztériumban a mérés-, és szabályozástechnika ipari bevezetését irányította. 1957-től a Növényolajipari Kutató Intézet kutatója, majd 1959-től mindvégig a KÉKI kutatója, osztályvezetője, főosztályvezetője, majd tudományos tanácsadója volt. Közben bekapcsolódott a Budapesti Felsőfokú Élelmiszeripari Technikum szervezésébe. Jegyzetet írt a méréstechnika és a szabályozástechnika tárgyak oktatásához. 1969-ben védte meg kandidátusi értekezését az élelmiszeripari termékek minőségmérésének metrológiai kérdései témában. 1989-ben nyugállományba vonult, de továbbra is a KÉKI tudományos tanácsadója maradt. A Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetemtől 1992-ben címzetes egyetemi docensi, 1995-ben egyetemi magántanári címet kapott. Publikációinak száma meghaladja a százat. Sokszor járt külföldön ösztöndíjjal és meghívással, hosszabb időt töltött az USA-ban és Japánban. Huszonkét szabadalmi oltalomban részesített találmány feltalálója.

Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el, így többek között megkapta a Sigmond Elek-Emlékérmet, a Kiváló Újító, a Kiváló Feltaláló Kitüntetés arany és bronz fokozatát, a Nemzetközi Confructa Award kitüntetését, a Munka Érdemrend ezüst fokozatát, az Akadémiai Díjat. 2003-ban az ICNIRS szűkkörű tudományos társaságának - első nem észak amerikai illetőségű - tagjává választotta. 2008-ban tudományos munkásságáért a Kari H. Norris akadémikusról (USA) elnevezett nemzetközi kitüntetést (Award-ot) kapta.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Ferenc István

1925-ben született Kapuváron.

Gépészmérnöki oklevelének száma: 1471/1949

1999-ben arany-, 2009-ben gyémántdiplomában részesült.

1949-től az Ávesz NV kapuvári üzemvezetőségén 20-35 kV-os, majd a salgótarjáni igazgatóságán 20-60 kV-os hálózatokkal dolgozott. 1952-től a NIM Villamosenergiaipari igazgatóságára helyezték át. Itt már a 120 kV-os országos hálózat fejlesztésével és rendszerüzemviteli feladatokkal foglalkozott. 1963-ban a Magyar Villamos Művek Hálózati Igazgatóságának megszervezésére és vezetésére kapott megbízást. Elindította a hálózatok fejlesztésének és üzemvitelének korszerűsítésére vonatkozó munkálatokat, köztük a 220/120/35/20kV-os hálózati szerkezet 400/120/20kV-os szerkezetre való átalakítását. Ezek sikeres megvalósítása jelentős szakmai elismerést hozott neki. Az állami elismerése visszafogottabb volt, mivel 1956-ban tagja volt a Villamosenergiaipari Igazgatóság Forradalmi Bizottságának és kooperált a Dunántúli Nemzeti Bizottság elnökével. Egyetemünkön 1971-ben a villamos energia szállítási szakmérnöki hallgatóknak tartott előadásokat, valamint vizsgabizottságokban is közreműködött. Többször adott elő a Mérnöki Továbbképző Intézetben is a zárlati teljesítmények korlátozásáról. A Mérnök Elektrotechnikai Egyesületben (MEE) 1963 és 1989 között az Intéző Bizottság tagja, 1980-1990 között a Villamos energia Szakosztály elnöke, 1971-1992 között a Villamosság felelős szerkesztője. Több mint 30 évig az Elektrotechnika szerkesztőbizottságának tagja volt, jelenleg az egyesület tb. alelnöke. Tagja volt a CIGRE magyar nemzeti bizottságának, valamint 1979-1989 között az UNIPÉDE Distribution Study Comitee-nek. A hálózatfejlesztés problémáiról sok előadást tartott bel- és külföldön egyaránt.

Szakirodalmi tevékenységét könyvek, jegyzetek, több mint 60 szakcikk, valamint a Műszaki Kiadó Nívó Díja fémjelzi. Megkapta a MEE Elektrotechnikai Nagydíját, a Zipernovszky, a Déry, a Bláthy díjakat, a MTESZ díjat. A rendszerváltás után viszont - már nyugdíjasként - megkapta a köztársasági elnöki 1956-os Emléklapot.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Sibalszky Zoltán

ny. egyetemi docens

1926-ban született Budapesten.

Gépészmérnöki oklevelének száma: 1546/1949

1999-ben arany-, 2009-ben gyémántdiplomában részesült.

1949-től az Egyetem Kísérleti Fizikai Tanszékén volt demonstrátor, majd 1950-től az Atomfizikai Tanszéken tanársegéd. Az 1951-ben ezen a Tanszéken megalakuló MTA Központi Fizikai Kutató Intézet Spektroszkópiai Osztályán önálló tudományos kutató. 1955-ben került jelenlegi munkahelyére, az akkor Mezőgazdasági Gépészmérnöki Főiskola, majd 1958-tól az Agrártudományi Egyetem Mg. Gépészmérnöki Kara Mg. Villamosítása és az Állattenyésztés Gépei Tanszékére, ahol 1955-től 42 éven át a Villamosítás és az Elektrotechnika tárgyak előadásait tartotta és oktatását irányította 1995-ig, előbb, mint egyetemi adjunktus, majd 1967-től, mint egyetemi docens. Több jegyzetet és tankönyvet készített ezekhez a tárgyakhoz. 1992-ben ment nyugdíjba, de azóta is tevékenykedik az Egyetemen. Részt vett a Tanszék kutató munkáinak a villamosítással, ill. a villamosság és energia mezőgazdasági felhasználásának kérdéseivel kapcsolatos részében. Az első években a mezőgazdasági üzemek villamos hálózatának tervezését, energiagazdálkodásukkal és érintésvédelmükkel kapcsolatos kutatásokat végzett, később a mezőgazdaságban alkalmazott termikus villamos fogyasztókkal és azok racionális és gazdaságos felhasználásával foglalkozott. 1972-ben műszaki doktori szigorlatot tett „Summa cum Laude” minősítéssel. Disszertációjának tárgya: Termikus villamos fogyasztók a magyar mezőgazdaságban. 1962 óta részt vesz az OMFB munkájában, ahol a „Villamosság nép gazdasági hatékonysága a mezőgazdaságban” c. tanulmány, ill. koncepció és a „Villamosított mezőgazdasági mintaüzemek szervezése” c. tanulmány, valamint a „Villamos energia mezőgazdasági felhasználásának eddigi alakulása és várható fejlődése 2000-ig” c., tanulmány készítését irányította és több más tanulmány készítésében vett részt. Részt vett a maecenatura pályázatok elbírálásában is. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja 1958 óta. 1992-ig elnökségi tag valamint utána a MEE tanácsának tagja volt. A MEE Fogyasztó Berendezések

Szaktanácskötőjének alelnöke volt 1992-ig. 1967 óta vezeti a MEE „Villamosság és Energia a Mezőgazdaságban” Munkabizottságát, mely ezalatt kb. 50, a témakörbe tartozó tanulmányt dolgozott ki. A Munkabizottság havonta ülésezik és széles körben megvitatja a villamosság alkalmazásának aktuális kérdéseit, az utóbbi években a megújuló energiaforrások különböző aktuális kérdéseit és közeljövőben lesz az 600. ünnepi ülése. 1992-ig tagja volt az Elektrotechnika c. folyóirat szerkesztő bizottságának. A MEE szaktanácsadója cím birtokosa, az Ipari Minisztérium bejegyzett szakértője és Igazságügyi Szakértő. 1968 óta részt vesz a CIGR (Mezőgazdasági Műszakiak Nemzetközi Bizottsága) Villamos és Energia Szekció munkájában. A CIGR Magyar Bizottságának Villamos Szakcsoportjának elnöke. 1979-től a CIGR IV. (Villamos és Energia) Szekció alelnöke, 1982-94 közt elnöke volt. 1994-től e Szekció tiszteleti elnöke és az egész CIGR tiszteleti alelnöke. 2009-10-ben ismét vezette a Szekciót ügyvezető elnökként. 1975-81 közt a CIGR „Villamos Biztonsági kérdések a Mezőgazdaságban” nemzetközi munkabizottságát irányította. 1966-ban, 1971-ben, 1975-ben, 1980-ban és 1990-ben megszervezte az Országos Villamosság a Mezőgazdaságban konferenciákat. 1975-ben, 1984-ben 1990-ben és 2004-ben a CIGR Villamos és energia Szekciója 7., 12., 16. és 26. nemzetközi konferenciáját Budapesten szervezte meg majd 2009-ben Gödöllőn. 1983-ban, 1988-ban, 1993-ban, 1996-ban és 2000-ben Balatonfüreden, ill. Budapesten megszervezte a „Megújuló Energiaforrások Racionális Alkalmazása a Mezőgazdaságban” nemzetközi konferenciákat. 1984-ben részt vett a CIGR 8. világkongresszusa szervezésében Budapesten. 1976 és 1990 közt a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen évente megszervezett Gépesítési Tudományos Tanácskozás szervezési munkáját az Egyetem részéről Ő irányította. A villamosság oktatásával és kutatásával (a mezőgazdaságban) kapcsolatos publikációinak száma 233, ebből külföldön jelent meg 35. Egyéb cikkei száma 239. Több szakkönyvet is írt, és mintegy 34 egyetemi jegyzetet.

1977-ben megkapta a francia Mezőgazdasági Minisztertől a „Francia Köztársaság Mezőgazdasági Érdemrendje” c. kitüntetés lovagkeresztjét, ami a Polgári Becsületrend egyik változata. Ezt akkoriban még csak Dr Holló János, a Központi Kémiai Kutató igazgatója kapta még csak meg. 1982-ben megkapta a Bláthy Díjat, 1990-ben az Elektrotechnikai Nagydíjat, 2000-ben pedig az Életpálya-díjat a MEE-től. 1994-ben megkapta a CIGR elnökétől a Honorary Vice-President címet és kitüntetést. 1998-ban a marokkói Rabatban megkapta a CIGR elnökétől az akkor alapított „Recognition of Merit” kitüntetést, 2000-ben

pedig Tokióban a „CIGR Fellow” kitüntetést. 2008-ban a Magyar Mérnöki Kamara Örökös Tagja címet kapta meg. 2010-ben a kanadai Quebecben megkapta a CIGR „Presidential Citation” kitüntetést.

1958-ban a Földművelésügyi Miniszter a „Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója”, 1975-ben az Oktatási Miniszter „Az Oktatás kiváló Dolgozója”, 1978-ban a Mezőgazdasági Miniszter a „Kiváló Munkáért” kitüntetést adományozta neki. 1983-ban megkapta az Agrártudományi Egyesület Aranykoszorús jelvényét, 1995-ben pedig a „Pro Re Rustica Renovenda” kitüntetést. 1992-ben megkapta a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Emlékérmét, az Egyetem Gépészmérnöki Karától a „Pro Facultate” kitüntetést, az Oktatásügyi Minisztertől pedig a „Pedagógus Szolgálati Emlékérmet”. 2011-ben a Szent István Egyetem Gépészmérnöki Kara 60 éves jubileumán a Kar Díszoklevelét kapta meg. 2013-ban törökországban megkapta a „Proje Pazari” és a „Tesekkür Belgesi” kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bereczky László

1932-ben született Pozsonyban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 19/1953-54

2004-ben aranydiplomában részesült.

1963-ban felsőfokú külkereskedelmi technikus végzettséget is szerzett, majd nemzetközi marketing szakértői engedélyt kapott. Tevékenysége 1954 és 1959 között erőművi és villamos berendezésekkel kapcsolatos tervezési és kivitelezési munkákra terjedt ki. 1959-től külkereskedelmi tevékenységet folytatott. 1969-től 1991-ig a Ganz Villamossági Műveknél dolgozott, főként kereskedelmi és vállalkozási területen. Lényeges eredményeket ért el az export választék bővítésében, kereskedelmi és műszaki kooperációk létrehozásában. A cégtől mint kereskedelmi főosztályvezető vált meg. 1994-ben a Ganz Gépgyárból vonult nyugállományba. Mint vállalkozó erőművi karbantartási munkákat végez, importál villamos speciális anyagokat, robottechnikai gyártási szakterületen beszállítóként működik közre, valamint erőművi területen külföldi cégeket képvisel.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csenár Imre

*1930-ban született Rőjtökmuzsajon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 46/1953-54*

2004-ben aranydiplomában részesült.

Kezdetben Győrött az ÉDÁSZ Vállalat Üzemviteli Osztályán dolgozott és a hálózati üzemi zavarok ügyeit intézte. 1954-ben hozták létre az áramszolgáltatóknál a Körzeti Diszpécser Szolgálatokat (KDSZ), ahova 1955-ben áthelyezték beosztott mérnöknek. Ezt a szolgálatot 1992-ig, nyugállományba vonulásáig látta el. A KDSZ-ben kezdetben az alkooperációs erőművek irányítását végezte. A hálózatok üzemirányításához ki kellett fejleszteni egy hírközlő hálózatot, LB vonalakat az állomások és üzemigazgatóságok felé. Ezt a 60-as években sikerült megfelelő szintre fejleszteni. 1968-tól 25 éven át a Győri KDSZ aktívan részt vett az osztrák-magyar energiacsere lebonyolításában. A két rendszer miatti 20 kV-os összefogási tilalmak állandó odafigyelést kívántak. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagjaként rész vett a Hálózati feszültségviszonyokat feldolgozó, a Villamos energia korlátozások és az Üzemirányítás telemechanizálása munkabizottságokban. A vállalat megbízta a Magyar Elektrotechnikai Múzeummal való kapcsolattartással is. Ennek során még nagyon sok dolgot sikerült megmentenie az áramszolgáltatás régi eszközeiből. A gyűjtemény egy része állandó kiállításra került Győrött az RT igazgatósági épületében, a lépcsőházakban lévő vitrinekben.

Munkásságát Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték el. 2000-ben megkapta a MEE Győri Területi Szervezete által alapított Czigány Béla szakmai díjat.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fontányi Gábor

1929-ben született Somogyváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 105/1953/54.

2004-ben aranydiplomában részesült.

1955-től az ÉM. Villanszerelő Vállalatnál főművezetőként nagy állami beruházások villanszerelési munkáit vezette. 1958 és 1962 között az ÉM. Szerelőipari Igazgatóságán ellátta az előszerelő és felvonószerelő vállalatok szakmai irányítását. 1964-ig az Építésgazdasági és Szervezési Intézetben az épületgépészeti árképzési feladatokat irányította. 1963-ban a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen külker-közgazdász oklevelet szerzett. 1964-ben az általa kidolgozott műanyagcsöves villamos szerelési mód gyártásának megszervezése érdekében kikérte a Villamosszigetelő és Műanyaggyár, ahol az újonnan gyártott szerelési anyagok újításai, illetve tervei alapján készültek. A szabadalma alapján gyártott pisztoly és az általa kifejlesztett és gyártatott tartozékok alapján a szögbelövési eljárás 1961-től vált lehetővé Magyarországon. A gyártás sikeres beindítása után visszatért az építőiparba és 1965-től 1980-ig az ÉM. Típustervező és Tervezésfejlesztő Intézetnél az épületvillamossági és felvonó ágazat tipizálási, szabványosítási, és gyártóművi háttér-koordinációs feladatait végezte. 1985-ig négy nagyvállalat közös alapítású fejlesztéssel, tervezéssel és gyártással foglalkozó UNIMONTAGE Gt.-jét igazgatta. 1985-ben előnyugdíjba ment és szabadalmi megvalósításával foglalkozott. 1989-től résztvett a rendszerváltoztatásban. Az első kormányban mint rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter 1994-ig, nyugálományba vonulásáig szolgált. 1995-ben Bt-t alapított, melynek fő tevékenységi területe a megújuló energiaforrások hasznosítása volt. A MEE-nek 1955 óta tagja. Alapítója és vezetője volt a Kiállítási és Propaganda Bizottságnak. Vezette a MEE-ben működő Szélerergia Munkabizottságot. Részt vett a megújuló energia törvénytervezet kidolgozásában.

Munkásságáért feltalálói aranyérmet, 1995-ben az Osztrák Köztársaság elnökétől a „Nagy Ezüstkereszt a Csillaggal” kitüntetést, 2012-ben a Magyar Köztársaság elnökétől a „Magyar Érdemrend Középkeresztje a csillaggal” kitüntetést kapta.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ipacs Miklós

1928-ban született Tarnaleleszen.

Villamosszakmérnöki oklevelének száma: 1264/1954. Eá. I/152

2004-ben aranydiplomában részesült.

1950 és 1959 között a Ganz Villamossági Műveknél, mint villanyszerelő, méréstechnikus, próbatermi mérnök, gyártmánytervező és üzemmérnök tevékenykedett. Ezt követően a Mertcontrolnál - külföldi szolgálatokkal megszakítva - elektromos osztályvezetőként, központi osztályvezetőként, kirendeltség főosztályvezetőként, fejlesztésvezetőként dolgozott. 1993-ig a MEDICOR vezérigazgatójának tanácsadója, majd a minőségtanács titkára volt. Tevékenysége elsősorban a minőségrendszer és a labor-akkreditálás felkészítésére terjedt ki. 1989-től 1993-ig a Tungsram alkalmazta, mint nyugdíjas szakértőt. Minőségrendszer értékeléssel, fejlesztés-tanúsításai - amelyet a MEEI mint nemzetközileg akkreditált laboratórium elfogadott - valamint a Taguchi módszerek feldolgozásával és bemutatásával bízták meg. Külföldi szolgálatai során volt a Külkereskedelmi Minisztérium kereskedelmi titkára Kalkuttában, Unido-Vienna szakértő, majd szaktanácsadó. Damaszkuszban laborvizsgálattal és kalibrálás fejlesztéssel, 4 labor értékelésével és akkreditálásra való felkészítésével, Ankarában nemzeti minőségsszabályozó rendszer kialakításával, Bagdadban minőségrendszer, statisztikai módszer bevezetésével foglalkozott. Mintegy 40 szacikke jelent meg hazai és külföldi folyóiratokban. Számos előadást tartott.

Munkásságát Kiváló Dolgozó és Kiváló Munkáért kitüntetéssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mărginean Gheorghe

1930-ban született Romániában, Crăciunelu de Jos-ban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 79/1952-53

2004-ben aranydiplomában részesült.

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán megszerezve kitüntetéses villamosmérnöki oklevelét és visszatért Romániába. 1963 és 1966 között posztgraduális képzésen vett részt a Bukaresti Műszaki Egyetem Közgazdaság-Technika szakán, 1966-ban gazdasági mérnök oklevelet szerzett. Szakmai ismereteit és a magyarországi elektrotechnikai üzemekben szerzett tapasztalatait a Román vasútvonalakon használta fel a villamos vontatás bevezetésére. Szakmai tevékenységét az Arad Podgoria Területi Vasútnál fejtette ki, és amikor a Román Állami Vasút fő vonalain bevezették a villamosáram használatát, Romániában az első villamosított vasúti szakasz vezetője volt a Brassói-Predeál vasútvonalon. 1966-tól 1978-ig az Electroprecizia Sacele (Hétfalusi) üzemtervezési, műszaki ellenőrzési és szervezési részlegén művezetői állást töltött be. Ezt követően 1986-ig az Autocamioane Brasov üzem tervezési és szervezési részlegén irodavezetőként tevékenykedett. 1990-ben a Brassói Vasúttól vonult nyugállományba.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nemes László

1927-ben született Monoron.

Villamosmérnöki (híradástechnikai hadmérnök) oklevelének száma: 12/1953-54

2004-ben aranydiplomában részesült.

Oklevele megszerzése után a Néphadsereg rádiólokátor-technikai alakulatához kapott beosztást. Ebben a munkakörben a távolfelderítő lokátorok nagyjavítás utáni installálását, majd a kezelő szaktisztek szakmai továbbképzését végezte. A HM-nél 1957-ben ez a beosztás megszűnt, így az Orion Rádió Villamossági Gyár Televízió Fejlesztési Osztályára került gyártmányfejlesztői munkakörbe. Kifejlesztette az akkori idők legnépszerűbb fekete-fehér Orion TV vevőkészülék prototípusát. Az Orion gyár Fejlesztő Laboratóriuma 1958-ban kezdett el foglalkozni színes TV vevőkészülék fejlesztésével. 1960-ban meghívást kapott a BME Rádiótechnikai Tanszékére dr. Bartha István professzortól, az irányításával meginduló kutató csoportba. 1966-ban áthelyezéssel a Távközlési Kutató Intézetbe került. Az intézetben kezdetben az Orion gyár részére folytatta a színes TV vevőkészülékek gyártásához szükséges alapegységek kutatását, kifejlesztését, majd 1974-ben megbízták egy fiatal mérnökökből álló tudományos osztály vezetésével. Ez a megbízatása 1987-ig, nyugállományba vonulásáig tartott. Az Orion gyárban, majd a TKI-ban kutató-fejlesztő munkája mellett több szakmai előadást és tanfolyamot tartott. A színes TV technikáról rendszeresen adott elő tudományos fórumokon és számos cikke jelent meg szakmai folyóiratokban. A HTE-nek 1957 óta aktív tagja. Az Egyesületben az általa kutatott témákban számtalan előadáson számolt be az elért eredményekről. 2001-ig a Magyar Elektronikai Informatikai Szövetség külső munkatársaként dolgozott.

Közel tíz éve vezeti a HTE Senior Szakosztályt, elismerésül Puskás Tivadar Díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ormay József

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 7/1953-54

2004-ben aranydiplomában részesült.

Első munkahelye az Országos Mérésügyi Hivatal volt, ahol az elektromos laboratóriumban elsősorban villamos mérőműszerek hitelesítésével foglalkozott. Emellett a precíziós műszerek ellenőrzési-mérési pontosságának fejlesztése volt a feladata. Később az Elektronikus Mérések Osztályára helyezték. Önálló munkakörként kapta meg a különleges elektronikus mérő- és ellenőrző műszerek hitelesítését. 1956-ban a munkástanács tagjává választották és ezért a forradalom leverése után felmondták az állását. A Kábel- és Műanyaggyárban működő Hanglemezgyárban sikerült elhelyezkednie, ahol rövid idő után megbízták a MEO vezetésével. Az akkor újdonságnak számító mikrobarázdás hanglemezek gyártásának fejlesztése volt egyik célja, amit több sikeres újítás, módosítás bevezetésével hamarosan nemzetközileg is elismert színvonalra sikerült emelnie. Ezután a Méréstechnikai Központi Kutató Intézet alkalmazottjaként, a dr. Tarnai Kálmán professzor vezetése alatt álló Elektronikus Osztályra került. Részt vett a digitális mérőműszerek fejlesztésében. Önálló munkái - többek között - a digitális szinkronizációs-mérő, a digitális ohmmérő, a digitális pH mérő több nemzetközi kiállításon is szerepeltek, azokról szimpóziumokon, az IMECO nemzetközi konferenciáin, belföldön és külföldön több előadást is tartott. Cikkei, tudományos ismertetői a Mérés és Automatika hasábjain jelentek meg. Amikor az MKKL-t feloszlatták, illetve az MMG-be olvasztották be, munkahelyet változtatott. A Tungsram Rt. Fényforrásfejlesztési Főosztálya Méréstechnikai Osztályán helyezkedett el. A fejlesztés alatt álló fényforrások paramétereinek mérési eljárásait, majd speciális mérőműszereit fejlesztette ki. Eredményeik alapján több új, jó hatásfokkal rendelkező fényforrás fejlesztésre került sor. Az akkor kialakított laboratóriumot az időközben tulajdonossá vált General Electric vezetői is nagyra értékelték. Jelenleg, mint számítástechnikai szakértő működik egy vállalatnál, ahol a rendszergazda teendőket látja el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó József

1925-ben született Zimándújfalun.

Villamosszakmérnöki oklevelének száma: 1306/1954. E.á.I/197

2004-ben aranydiplomában részesült.

Már 1943-tól a csepeli Weiss Manfréd Művekben dolgozott, és a Csepel Művekben, a Szerszámgépgyárban tevékenykedett, egészen 1981-ig, nyugállományba vonulásáig. Előbb irányító tervező, később szakosztályvezető volt. Munkahelyén különböző célgépek, szerszámgépek villamos berendezésének tervezése mellett gépsorok összeszerelésének folyamatát is irányította. Így például 1966-ban, amikor a Szovjetunióban, Tomszkban hat hónapig keresztül munkatársaival együtt végezték a megrendelt gyártósorok összeszerelését, üzembe állítását. 1971-ben a Könnyűipari Gépgyártó Vállalathoz hívták főkonstruktőrnek. Feladata a gépek vezérléstechnikai, ergonómiai színvonalának emelése és az automatizáltság növelése volt. Ekkor szervezte meg a Villamos és Automatika Tervezési Osztályt, melynek vezetője lett. Első feladata az országos nagyvállalat villamos dokumentációjának egységesítése volt. 1974-ben az ún. kontaktvezérléses kivágógép második legnagyobb európai gyártói lettek. 1976-ban közreműködött a nadrággépgyártó gépsor automata programvezérlésének kialakításában. Csepelre 1978-ban került vissza, ahol többek között részese volt az első PLC-s vezérlésű gép megtervezésének. Nyugdíjba vonulását követően 1995-ig műszaki szakértőként dolgozott előbb a Csepeli Szerszámgépgyár, majd az Állami Vagyonügynökség megbízásából. Oktatóként a Kossuth Lajos Gépipari Technikum és az Eötvös József Gimnázium esti tagozatán adott elő villamos tantárgyakon kívül fizikát és matematikát. Tagja volt a MEE-nek, a GTE-nek, valamint alapítója a MATE csepeli alap-szervezetének. Számos szakmai szimpóziumon, konferencián vett részt, valamint számos nemzetközi kiállításon, vásáron képviselte a Csepeli Szerszámgépgyárat.

Szakmai tevékenységét A Gépipar Kiváló Dolgozója és Kiváló Dolgozó kitüntetésekkel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szécsényi László

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 43/1953-54

2004-ben aranydiplomában részesült.

Pályája első két évében a VERTESZ létesítményi mérnökeként tevékenykedett. 1956-ban került az ERŐTERV állományába, ahol 1993-ig, nyugállományba vonulásáig tevékenykedett. Kezdetben önálló, majd vezető tervezőként, később a Hálózati Osztály vezetőjeként, illetve főosztályvezetőként végezte munkáját. Erőművek és állomások villamos kapcsolóberendezésének tervezésén túl ellátta a villamos energia rendszerek tervezését. Mint nyugdíjas az ELT1 Kft. állandó külső munkatársaként az alaphálózat-fejlesztés tervezésével kapcsolatos tanulmányokat, értékelő elemzéseket és irányelveket készít. Jelentősebb munkái: A hazai 120, 220 és 400 kV-os hálózat középtávú és távlati tervei. Az UCPTÉ és a hazai hálózat összekapcsolására szolgáló megvalósíthatósági előtanulmány készítése az ÉdF-fel és az MVMT-vel közösen. A hazai alaphálózat tervezési irányelvei. A hazai alaphálózat megbízhatóság-számításához szükséges adatok meghatározása az alaphálózati üzemzavarok értékelő elemzése alapján. Üzleti alapon megvalósuló alaphálózat-fejlesztésekből álló változatok kiválasztásánál alkalmazandó gazdaságossági számítási módszer. Irányelvek a 120 kV-os és/vagy nagyobb feszültségű hálózathoz csatlakozó erőművek csatlakozási tervének elkészítéséhez. Tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek. Szakcikkei az Elektronika folyóiratban és az ERŐTERV közleményeiben jelentek meg.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Weingart Ferenc

Állami díjas, a műszaki tudományok kandidátusa

1932-ben született Kispesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 14/1953-54

2004-ben aranydiplomában részesült.

1954 nyarán felvételt nyert a Villamos Energetikai Kutató Intézetbe. A hálózatvédelmi osztályon a tudományos munkatársi és főmunkatársi beosztások után, 1968-ban kinevezték az osztály tudományos vezetőjévé. Legfontosabb kutatási témái a közép- és nagyfeszültségű hálózatok, valamint erőművi nagyteljesítményű generátorok korszerű védelmi, üzemviteli és üzemzavar elhárító automatikáinak fejlesztése volt. Ebben a témakörben készült az 1971-ben megvédett kandidátusi disszertációja is. Az általa vezetett kutató-fejlesztő osztály több évtizedes munkájának eredményeként létrejött egy korszerű magyar hálózatvédelmi-automatika készülék család, amelynek meghatározó szerepe van a hazai villamosenergia rendszer üzembiztos működésében. A fenti témakörben egyénileg és társ-szerzőkkel tíz szabadalomra kapott oltalmat. Az MTA Energetikai Tudományos Minősítő Bizottság tagjaként sok éven át vett részt a minősítő munkákban. Jelenleg is az MTA köztestületi tagja. A Villamosenergiaipari Kutató Intézet által alapított PROTECTA Elektronikai kft. ügyvezető igazgatójaként 1997-ben vonult nyugállományba. Jelenleg is ott dolgozik, tevékenyen vesz részt a legújabb generációs numerikus védelmek és automatikák hazai és exportorientált fejlesztési munkáiban.

A magyar villamosenergia-rendszer üzembiztos működésének elősegítéséért három kollégájával együtt Állami-díjban részesült. Elektrotechnikai publikációiért megkapta a Déri díjat.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zalay Dezső

1926-ban született Budapesten.

Villamosszakmérnöki oklevelének száma: 1677/1954. R. III/304.

2004-ben aranydiplomában részesült.

1949 és 1956 között a BHG (volt Standard-gyár) átviteltechnikai laborjának volt a tervező mérnöke. Sokcsatornás légvezetékcsatlakozások tervezését végezte, ezen kívül több sokcsatornás koaxiális berendezés részegységének tervezőjeként, bemérő labortechnikusaként dolgozott. Ezt követően 1957-1961 között a MERT Minőségellenőrző Vállalat mérnök-specialistájaként csaknem a teljes elektronikus műszergyártás folyamatában minőségellenőrzéssel, laborszintű bemérésekkel, típusvizsgálattal, ellenőrzésekkel, az exportszállítások minőségi ellenőrzési feladataival foglalkozott. Később 1958-tól, mint a MERT Híradástechnikai és Műszeripari Osztály osztályvezető-helyettese tevékenykedett. 1961 és 1988 között a Metrimpex Műszeripari Külkereskedelmi Vállalat alkalmazásában állt. Kezdetben a műszakosztályon, mint mérnök-specialista dolgozott, 1971-ben kinevezték az Export Vevőszolgálati Osztály vezetőjévé. Ezt a tisztséget az 1988. évi nyugdíjba vonulásáig töltötte be. –Német nyelvvizsgával rendelkezik, de alapfokon az angolt is használja.- Nyugdíjazása után az Interag cégnél mint mérnök, műszaki üzletelőkészítő és üzletvezető működött, majd 1993-2004 között egy német gyártó vállalat magánvállalkozói képviselőjeként látta el. Az Interag megszűnését követően 1963-2011 között mintegy 230 alkalommal volt külföldön, elsősorban Európában (de több alkalommal Brazília, Peru, Ecuador, Japán, India, Egyiptom országokban is, részben hivatalos és magánutazóként). Műszaki tevékenysége mellett 1988-ban letette a német nyelvű idegenvezető vizsgát és mintegy 160 külföldi turistacsoportot vezetett belföldön és mintegy 40 alkalommal kiutazó magyar csoportot külföldön. Jelenleg már ritkábban vezet turistákat 88 éves korában.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Abdul-Fattah Ahmed Hassan

1938-ban született Damaszkuszban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 354/1964

1964-ben szerzett villamosmérnöki diplomát a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnika Szakán. 1966–1988 között Szíriában az Olajipari Minisztériumban, a Híradástechnikai Minisztériumban és a Gazdasági Minisztériumban dolgozott. 1966 és 1967-ben Nagy-Britanniában különböző továbbképzési kurzusokon vett részt (RACAL&PYE&creed&Plessey Companies). 1968–1973 között mikrohullámú projekt menedzser, a Híradástechnikai Osztály vezetője. 1973–1979 között a koaxiális kábel projektben vett részt, kormánybizottsági tag volt. 1979–1981 között számítógép és digitális technika kurzusokat végez az USA-ban, Los-Angelesben az USC Egyetemen. 1981–1988 között a Gazdasági Minisztériumban a Tobacco Gyártó Cég (Manufacturing Establishment of Tobacco) igazgatója. 1989-ben családjával Kanadába vándorolt ki. 1991 óta kanadai állampolgár. 1989 -2007 között különböző cégeknél különböző munkakörökben dolgozott. A Concordia Egyetemen programozási (Fortran, Pascal) és digitális rendszertechnikai kurzusokat végzett. 2007 óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Adalbert Beyer

a műszaki tudományok kandidátusa

1940-ben született Budapesten. Villamosmérnöki oklevelének száma: 233/1964

Elért szakmai- és tudományos fokozatai: habilitáció, Dr.-Ing., a műszaki tudományok kandidátusa, Dr. techn. okleveles villamosmérnök. Ipari- és felsőoktatási tevékenységei: fejlesztő mérnök, adjunktus, aspiráns és docens 1964 és 1976 között; egyetemi tanár (Általános és Elméleti Villamosság, súlypont: Mikrohullámok Technikája). Az ipari és felsőoktatási tevékenységei alatt betöltött feladatkörei: csoportvezető, tanszékvezető, intézetvezető, a „Sonderforschungsbereich 254”-nek igazgatói tanács tagja, dékánhelyettes, dékán, rektori megbízott. Kutatási területei, tapasztalatai és tudományos közleményei: Mikrohullámok Technikája (térelmélet, passzív-, aktív- eszközök és áramkör tervezés, ferites elemek tervezése, mérés technika), mágnesterek: mágnesezett testek és nemlineáris mágneses körök számítása), 41 elfogadott beadvány kutatási témák anyagi támogatására. 10 tudományos könyv és könyvfejezet, 15 szabadalom tulajdonosa, 433 tudományos cikk szerzője, illetve társszerzője. Tudományos élete: két habilitációs eljárást, valamint 14 doktori munkát vezetett. 25 doktori munkának társ-vezetője és 345 diplomamunka vezetője volt. Számos országban elnöki illetve tagsági megbízása volt habilitációs és doktori eljárási illetve vizsga bizottságokban. Vendég professzori tevékenysége volt négy külföldi egyetemen. Több mint 300 előadást tartott nemzetközi tudományos konferenciákon, elismert kutató helyeken és egyetemeken. Tudomány szervezés: tagság a magyar és német híradástechnikai szövetségekben. Tagság az IEEE-ben (mikrohullámú technika, antenna és hullámterjedés, geofizika). További bizottsági tagságok: MTT TPC, MTI-13, MTT-15, MTI oktatási bizottság, MTT nemzetközi bizottság, MTI német szekcióban ügyvezető igazgató. Bíráló számos német és nemzetközi tudományos támogató szervezetnél. Elnöki, társelnöki, szervező bizottsági tagsági és ülés vezetői feladatok ellátása számos tudományos konferencián. Tudományos folyóiratok kiadása: főszerkesztő-helyettes, vendégszerkesztő (négy folyóiratnál), szerkesztő bizottsági tag (öt folyóiratnál). IEEE Fellow tagsági fokozati kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Andrási György

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 172/1964

1964 és 68 között a Budapesti Vegyiműveknél dolgozott. Kezdetben kisfeszültségű rendszerek energia ellátásának, vezérlésének tervezésével és azok megvalósításának vezetésével foglalkozott. 1967 és 68 között Irányítástechnikai Szakmérnöki diplomát szerzett (BME). A Budapest Vegyiműveknél, az utolsó két évben már a munkája főleg a vegyipari automatizálás területére irányult. 1968 és 72 között a Vegyiműveket Tervező vállalatnál dolgozott, ahol vegyipari automatizálási rendszerek tervezésével foglalkozott. 1972-től a Vilati Automatizálási Vállalatnál dolgozott, kezdetben tervezési csoportvezető, majd tervezési osztályvezető volt. Részt vettek a Péti Nitrogén Művek Nagykapacitású Műtrágya Gyárának a megvalósításában és az NDK-beli Gubeni Vegyipari Kombinátjának egy nagy rekonstrukciójában, feladatuk a tervezési munka és a kivitelezési fázis irányítása is rájuk hárult. 1982-ben átment a Kipszerhez (Könnyűipari Szerelő Vállalat), Kuwaitba kellett mennie, ahol a cég szerelői a Doha-West-i Erőmű kisfeszültségű energia ellátását és automatizálási rendszereit szerelték a Deutsche Babcock alvállalkozójaként. Szerelés vezető, majd projektvezető volt. Az itt eltöltött 3,5 év nagyon megerősítette a szakmai és emberi önbizalmát. 1985-ben hazajött és visszament a Vilatihoz, ahol a Szerelés Üzembe-helyezési Gyáregységnek lett a vezetője. A Gyáregységük sok területen dolgozott. Részt vettek a Paksi Atomerőmű 3. és 4. blokkjának az építésében, a Dunai Vasmű Kokszoló üzemének megvalósításában, több szovjet és NDK megbízás megvalósításában. 1989-től aktívan részt vett a Vilati privatizációjának a megvalósításában. Először a Gyáregységük lett egy privát Zrt., majd cégük 1993-ban megvásárolta az akkor még állami kézben lévő Vilatit, melyet beolvasztottak a Zrt.-be. Ebből lett a Vilat Automatizálási és Telekommunikációs Zrt., mindkét cég vezérigazgatója volt. A cégük egy igazi sikertörténet lett gazdasági és szakmai szempontból. 1995 és 98 között Szakközgazdász diplomát szerzett a Közgazdaságtudományi Egyetemen. 2001-ben ment nyugdíjba, de szaktanácsadóként még 2009-ig bejárt a cégcsoporthoz. Az elmúlt években önként és ingyen fiatal vállalkozókat oktatót a Budapest Kereskedelmi és Iparkamara keretei között.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Árendt András

1935-ben született Nagybecskerekén.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 142/1963

Végzettsége: okleveles villamosmérnök és gazdaságmérnök. 1954-1972 között dolgozott első munkahelyén, a Villamosszigetelő és Műanyaggyárban. Itt gépfejlesztésekkel, elsősorban a hanglemezgyártó gépek fejlesztésével foglalkozott, bel és külföldi igényekre. Ezt követően az Energiagazdálkodás volt a feladata. Részt vett az első gőztávvezeték építésében és üzembehelyezésében. Következő feladata a villamosszerelési anyagok fejlesztése, műanyagra váltása (bevezetésük bel és külföldön, előadások tartása, irodalom írása). 1972-1976 között a gyári hanglemezgyártás vezetője lett. Ekkor részt vett a Hungaroton új önálló dorogi gyárának és raktárbázisának tervezésében, majd üzembehelyezésében. 1976-1995 között áthelyezték az új Hanglemezgyárba, és kinevezték gyárigazgató helyettesnek, majd 1988-ban a gyár és raktárház igazgatójának. Része volt a modern technológia bevezetésében és a termelés felfutásában. Ezzel együtt nagy külföldi elismertségre tettek szert. 1987-ben szakmai és betanulási kooperációban vett részt, mint szakmai tanácsadó a Videoton CD gyárának indulásánál. 1995-1998 között egy külföldi tulajdonú Kft. ügyvezető igazgatója volt, ahol feladata volt a hanghordozókkal kapcsolatos tanácsadás és forgalmazás. 1998-ban került a Record Express Kft-hez termelési igazgatónak, ahol feladata volt a műsoros kazetták gyártása. 2000-2003 között az MC-CD Kft-hez hívták termelési igazgatónak, majd ügyvezető igazgatónak. Feladata volt a CD lemezek gyártásának beindítása, ill. a termelés felfuttatása. 1968-1977-ig, mint meghívott óraadó tanított a Gépészmérnöki Kar gazdaságmérnöki szakán Energiagazdálkodás tantárgyat (e tárgyhoz írt egyetemi jegyzetet is). 1973-ban megvédett gazdaságmérnöki diplomatervét az év legjobbjának ítélték.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balai László

1941-ben született Berhidán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 171/1964

A cég ösztöndíjasaként 1964 nyarán kezdte munkáját az Ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohónál. Üzemmérnökként részt vett a higanygőz egyenirányítók lecserélésében, szilícium egyenirányítókra. Ezt követően kisfeszültségű üzemi területen dolgozott. Megismerte a kábelhibahely mérések módszereit és eszközeit. Különböző üzemi fejlesztések után 1966-ban került az Új Timföldgyár beruházására. A kezdetektől, az 1972-es átadásig műszaki ellenőre a 10 kV-os villamos energia ellátásnak és elosztásnak. Jellemző objektumok: 2 db 120/10 kV-os 25 MW-os transzformátor, 10 kV-os kapcsolóállomás, 3 db 2 MW-os turbo-kompresszor, 4 db tirisztoros vezérlésű, 417 kW-os zagyszivattyú, stb. A BME Gépészmérnöki Kar gazdasági mérnök szakán oklevelet szerzett. Diploma munkájában vizsgálta a régi timföldgyár meddő energia igényét és ennek alapján javaslatot dolgozott ki az Új Timföldgyár meddő energia gazdálkodására. Munkája eredményeként elmaradt egy 10 kV-os szabadtéri állomás létesítése 2, 1 MFt értékben. A fázistényező optimalizálásával 1,5 MFt üzemeltetési költségcsökkentést értek el. Az Új Timföldgyár felépítése után 1973-tól osztályvezetőként szervezéssel foglalkozott. Rendszeresen részt vett tröshti szintű munkacsoportokban, ügyvitelszervezésben. 1976-ban a SZÁMOK-nál rendszerszervező oklevelet szerzett. Diplomatemaként esettanulmányt készített egy forgódobos kalcináló kemence építésére. Számítógép alkalmazásával bemutatta a kritikus út meghatározását, a kivitelezési idők rövidítésének gazdasági hatásait. 1983-ban anyag- és áruforgalmi főosztályvezetővé nevezték ki. Irányítása alá tartozott a vállalati anyagbeszerzés, vasút üzem, személy- és teherszállítás, raktározás. Vállalati pályafutásának szomorú eredménye, hogy 1964-ben diplomatervének témája a higanygőz egyenirányítók cseréje szilícium egyenirányítóra, míg utolsó munkáját a szilícium egyenirányító üzem lebontásának irányítása képezte. Anyag- és áruforgalmi főmérnöki beosztása és munkaviszonya 1997. szeptemberében megszűnt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Balogh Géza

a műszaki tudományok kandidátusa

1941-ben született Makón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 25/1965

Kezdetben a Telefongyárban, majd az Elektroakusztikai Gyár (BEAG) Fejlesztési főosztályán dolgozott. Fejlesztőmérnök, fejlesztési osztályvezető, majd fejlesztési főosztályvezető volt. A BEAG felszámolása (1992) után megalapította az Interton Kft.-t és a Digiton Kft.-t, ezzel új elektroakusztikai ipart igyekezett létrehozni. Jelenleg az Interton Elektroakusztikai Kft. ügyvezető igazgatója. Oktatói munkát is végzett a BME-n (diplomatervek bírálása, konzulensség). Tagja volt a BME Állami Vizsgabizottságának (1969-2000). A KKMF-en Műszaki akusztika tárgyat oktatott (1980-2008). 2003 óta tiszteletbeli főiskolai tanár. Rendszeresen konzultál és bírál szakdolgozatokat, az MTA-n és a BME-n opponensi, bírálói tevékenységet fejt ki. Pályafutása során számos kutatási témával foglalkozott (irányított hangvétel és hangsugárzás; torzítás; kemény mágneses anyagok jellemzőinek mérése; hangosítás; stb.). Kandidátusi disszertációját 1990-ben készítette el „Kardioid mikrofonok és hangsugárzók tárgyalása három dimenziós modell alapján” címmel. 1991-ben lett kandidátus, egyúttal az egyetemi doktor. 1990-től részt vesz az MTA Akusztikai Osztályközi Bizottságának munkájában. 1966-tól az Optikai Akusztikai és Filmtechnikai Tudományos Egyesületnek, 1985-től az Egyesület vezetőségének is tagja, 2006 óta a Tudományos Bizottság elnöke. 1982 óta tagja az Audio Engineering Society-nek. Pályája kezdetén dinamikus fejhallgatót és mikrofon termékcsaládot tervezett. 1967-ben egy geofont tervezett. Több találmánya volt, melyek alapján kardioid stúdiómikrofonokat, monitorokat és hangoszlopokat és más akusztikai berendezéseket, vezetékes fejlesztettek ki és gyártottunk a BEAG-ban. 1990 után az Interton Kft.-ben saját szabadalmon alapuló speciális kardioid vonalsugárzót és akusztikai utózengési időt változtató rendszert fejlesztett ki. Részt vett számos külföldi és hazai hangosítási munkában és gyengeáramú rendszerek tervezésében. Az akusztikai szakértésben is jelentős volt tevékenysége. Elektroakusztikai tervezési munkáira példák: Paksi Atomerőmű Számítógép-vezérelt Biztonsági és Riasztó hangrendszere, Magyar Rádió Kórusának Marczibányi téri épülete, stb. Szorosabb együttműködést alakított ki

többek között a BME, KKMF, Magyar Rádió, Magyar Televízió, MTA Kutatólaboratóriumok szakembereivel. Részt vett az elektroakusztikai termékekkel kapcsolatos szabványok munkáiban. Számos előadást tartott, összesen 31 publikációja jelent meg, 16 magyar és ennek alapján 62 külföldi szabadalmat kapott.

1976-ban „Kiváló Dolgozó”, 1969-ben a „KGM kiváló dolgozója”, három ízben 1971, 1972 és 1975-ben „Kiváló feltaláló” kitüntetést kapott. Az Ipari Minisztérium 1986-ban ismét „Kiváló feltaláló” kitüntetésben részesítette. 1992-ben az elektroakusztikai munkássága és eredménye elismerésül Békésy díjjal tüntették ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Baranyi Pál

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 71/1965

A Kandó Kálmán Híradástechnikai és Műszeripari Technikumban érettségizett. 1959-ben felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. A Híradástechnikai Szakon 1964-ben végzett, diplomatervét 1965-ben védte meg. 1964-től a Gamma Optikai Műveknél dolgozott, mint fejlesztő mérnök. A Nukleáris Osztályon izotóptechnikai műszerek fejlesztésével foglalkozott. E munkáját mellékfoglalkozásban 1968-tól 1973-ig az Uzsoki utcai Kórház Onkológiai Osztályán folytatta egy tumordiagnosztikai célú képalkotó rendszer építésével és üzemeltetésével. 1969-től 1973-ig a Budapesti Kőolajipari Gépgyárban dolgozott. Itt az OKGT Kísérleti Üzemében olajipari mérőberendezések fejlesztésével foglalkozott. 1971-1974 tanévben elvégezte a Nemzetközi Számítástechnikai Oktató Központ rendszerszervezői tanfolyamát. 1974-től 1990-ig a Kertészeti Egyetem Matematika és Számítástechnikai Tanszékének főmunkatársa, feladata üzemeltetés, szoftverfejlesztés, oktatás. 1982-ben egyetemi doktori címet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen digitális technika szaktudományból. Doktori értekezésének témája: Szcintillációs képalkotás számítógépes modellezése. 1990-1994 között a Biokémiai Labor-Szerviz Kft.-ben molekuláris biológiai műszerfejlesztést végzett. 1994-ben betéti társaságot alapít, amelynek 2001-ben történő nyugdíjba vonulásáig ügyvezetője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Barcza Miklós

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 169/1964

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kara Erősáramú Szakának elvégzése után a Ganz Villamossági Művek Szerkezeti Laboratóriumában dolgozott kutató mérnökként (1964-1968). Itt részben speciális méréseket végzett, részben a szükséges mérő berendezéseket tervezte meg. Azt követően, hogy a Közgazdasági Egyetemen mérnök-közgazdász diplomát szerzett, műszaki-kereskedelmi területen dolgozott először a VILLÉRT Termelőeszköz Kereskedelmi Vállalatnál, majd a Magyar Villamos Művek Anyag- és Áruforgalmi Főosztályán. Az utóbbi helyen az áramszolgáltatók részére villamos földkábelek és villamos készülékek beszerzésében működött közre. 1975-től a Taurus Gumiipari Vállalat Beruházási Központjában a beruházások műszaki előkészítésének területén dolgozott, majd az azonos telephelyen lévő Taurus Abroncsgyárban villamos szakfelügyelőként tevékenykedett. Leggyakrabban villamos hajtásokkal kapcsolatos problémákkal találkozott. Karbantartási tervek készítésével is foglalkozott. Három évig az Állami Vagyonügynökség alkalmazottja volt, majd 1993-tól a Magyar Fejlesztési Banknál dolgozott. Nem a „klaszszikus” banki területekkel foglalkozott, leghosszabb ideig a különböző formájú, beruházásokat támogató pályázatokkal kapcsolatos helyszíni műszaki-gazdasági vizsgálatokat végezte (részben döntést megelőző, részben a megvalósulása utáni helyszíni ellenőrzéseket). 2002. évi nyugdíjazását követően még hét évig - nyugdíj mellett - ugyanezt a munkát csinálta. A helyszíni ellenőrzéseken egyebek mellett felmerült a telepített (telepíteni kívánt) berendezések reális energia igénye, illetve ennek kielégítésének módja. 2010. óta nincs a nyugdíj mellett munkája, ezóta kezdte magát egy kicsit jobban beásni (nem tudományos szinten) villamos műszaki témákba, például most jelenik meg egy cikke az Elektrotechnika című folyóiratban Reluktanciamotorok reneszánsza címmel.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Barna László Kálmán

1938-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 411/1964

A Telefongyárban kezdte meg fejlesztő tevékenységét a digitális átviteltechnikai laboratóriumban, ahol jelzés, PCM és digitális multiplex gyártmányfejlesztőként dolgozott, majd a multiplex fejlesztési osztály vezetője lett. 1971-72 között a primer PCM berendezés fejlesztésén a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott. 1977-ben ENSZ ösztöndíjjal a digitális jelfeldolgozás témában kutató-fejlesztő munkát végez a Stockholmi Műszaki Egyetemen. 1982-ben végezte el a Számítógépes elektronikai tervezés és gyártás szakmérnöki tagozatot. 1991-től tudományos főmunkatárs a MATÁV PKI Távközlésfejlesztési Intézet hálózati stratégiák, majd a digitális szélessávú platform osztályán, ahol a Szinkron Digitális Hierarchia (SDH) alapismereteinek és bevezetési stratégiáinak kidolgozásával, majd az SDH hálózatok alkalmazási, bevezetési, tervezési és specifikálási kérdéseivel foglalkozott. 2000. április 4.-étől szakfőtanácsos a Hírközlési Főfelügyelet Műszaki Szabályozási Osztályán. Feladata a meglévő műszaki jellegű jogszabályok gondozása, az új szolgáltatásokhoz szükséges ajánlások, szabványtervezetek, műszaki előírások és tervezési irányelvek kidolgozása. 2001. márciusában a Magyar Közigazgatási Intézetben Közigazgatási Alapvizsgát tesz. A HTE-nek 1965 óta tagja. Számos tanulmány, publikáció szerzője, hazai és külföldi konferencia, valamint mérnöktovábbképző intézeti tanfolyam előadója. Nemzetközi szervezetek (EURESCOM, ITU-T, ETSI) aktív közreműködője.

Pollák-Virág díjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Barnaki Ernő

1941-ben született Vésén.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 168/1964

Az oklevél megszerzése után 1964-1970 között a Dunai Kőolajipari Vállalat villamos üzemvitelének vezetője volt. 1970-ben a KISZ Pest megyei Bizottságának dolgozott, a százhalombattai ifjúsági mozgalom megszervezése és beindítása volt a feladata, melyet 1 évig látott el. 1971-1975 között a Tiszai Kőolajipari Vállalathoz került, feladata volt az energetikai létesítmények tervezésének koordinálása, majd a beruházás osztályvezetője volt. 1975-1979-es években a Villamos Erőmű Tervező és Szerelő Vállalat leninvárosi üzemegységének vezetője volt, ahol feladata volt négy állami nagyberuházás: Tiszai Erőmű, Tiszai Vegyi Kombinát, Tiszai Finomító és Sajószögedi 400/220/120 KV-os alállomás villamos kivitelezésének koordinálása. 1979-től nyugdíjazásáig (1998. január) a Diósgyőri Kohászat (Lenin Kohászati Művek) dolgozója volt, kezdetben a beruházáson, majd az üzemfenntartás főmérnök helyettese volt. Ezt a munkakört 2 évig látta el, majd Energetikai és Üzemfenntartási főmérnöki beosztást nyert el, ahol feladata volt a kohászat energetikai rendszereinek és az egész gyár üzemfenntartásának irányítása, egyben a megbízott műszaki vezérigazgatói feladatokat is ellátta. 1998 januárjában korengedményesen nyugdíjba vonult. Nyugdíjas első éveiben szakmai tanfolyamokat vezetett és szakmunkás intézetekben vizsgabizottsági elnöki feladatokat látott el. Irányításával készült el a Diósgyőri Kohászat Karbantartásának története című szakmai kiadvány. A gazdasági munkája mellett aktív közéletet is folytatott a KISZ-ben, irányító pártszervezetekben, majd a Gépipari Tudományos Egyesületben, ahol egy ciklusban 1997-2001 között a B.-A.-Z. megyei GTE Szervezet elnöke volt.

A gazdasági és társadalmi, közéleti munkájáért több vállalati, állami, szervezeti kitüntetésben részesült: Kiváló Dolgozó (4 alkalommal), KISZ Érdemérem (1969), Kiváló Munkáért (1987), Kiváló Kohász (1996), Egyesületi Érem (2 alkalommal), Bánki Donát díj (2000).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bars Ruth

címzetes egyetemi tanár, a műszaki tudományok kandidátusa

1941-ben született Jeruzsálemben. Villamosmérnöki oklevelének száma: 255/1964

1964-ben szerzett diplomát a BME Villamosmérnöki Karán, az erősáramú szakon jeles eredménnyel. Végzése után a BME Automatizálási Tanszékén majd jogutódján, az Automatizálási és Alkalmazott Informatikai Tanszékén dolgozott. Beosztása 1976-ig tanársegéd, 1976-1993-ig adjunktus, 1993-2012-ig docens, 2012 óta címzetes egyetemi tanár. A Szabályozástechnika tárgy oktatásában és fejlesztésében vett részt. Kutatási területe a számítógépes irányítási algoritmusok, a predikciós irányítási algoritmusok fejlesztése lineáris és nemlineáris rendszerek irányítására. 1976-ban elnyerte az egyetemi doktori címet, 1992-ben pedig a műszaki tudomány kandidátusa címet és a PhD fokozatot. Több mint 120 publikáció (tankönyv, szakkönyv és könyvfejezetek, egyetemi jegyzetek és folyóiratcikkek valamint nemzetközi konferencia előadások) szerzője vagy társszerzője. Társszerzője a Csáki Frigyes-Bars Ruth: Automatika tankönyvnek (Tankönyvkiadó), amely 5 kiadást ért meg. Társszerzője a Keviczky-Bars-Hetthéssy-Barta-Bányász: Szabályozástechnika (Műegyetemi Kiadó, 2006, 2009) és a Hetthéssy-Bars-Barta: Szabályozástechnika, Matlab gyakorlatok (Műegyetemi Kiadó, 2006) jegyzeteknek. 2011-ben jelent meg a Wiley könyvkiadónál a Robert Haber - Ruth Bars -Ulrich Schmitz: Predictive Control in Process Engineering – from the Basics to the Applications című szakkönyv. 1983-ban részt vett az NSF-MTA amerikai-magyar projektben a Minnesotai Egyetemen az ipari folyamatok számítógépes irányítása témakörben. 1999-ben, 2003-ban és 2006-ban a Helsinki Műszaki Egyetemen meghívott oktatóként rövid intenzív PhD kurzusokat tartott a predikciós irányítások témakörében. 2008-ban Marie Curie ösztöndíj keretében két hónapot töltött vendégkutatóként a Sevillai Műszaki Egyetemen. Tevékenyen vett részt az IFAC Automatizálási Világszövetség munkájában. 1996-2002-ig a TC 2.4 (optimális irányítás) szakmai bizottságának elnöke, 2002-2008-ig a CC2 (irányítási rendszerek tervezése) koordináló bizottság elnöke volt. Elnyerte az Oktatási Minisztérium Kiváló Munkáért elismerését (1989). A MATE tudományos egyesület Csáki emlékérem kitüntetésétje. Az IFAC „Outstanding Service Award” kitüntetéssel ismerte el munkáját. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bán András

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 282/1964

1964-től 1998-ig a Műszeripari Kutató Intézetben, ill. jogutódjainál dolgozott az alábbi területeken: mikro-forrasztó berendezés elektronikája; analóg és digitális rendszerű rezgőkvarcos rétegvastagság-mérő műszerek (a Lipcsei Nemzetközi Vásáron arany érmet nyertek); mikroprocesszoros rétegvastagság-mérő és párologtatás vezérlő berendezés, melyekkel a teljes párologtatási ciklus vezérelhető; mikroprocesszoros párologtatás-vezérlő fotométerrel és optikai szűrővel kiegészítve bonyolult optikai rétegrendszerek előállítására. (ezt a műszert - mind a mikroprocesszoros részt a szoftverrel együtt, mind az analóg részt a modulált fényű fotométerrel és az ékes szűrővel vezérelt monokromátorral együtt - egy maga fejlesztette ki); lézeres méretellenőrző készülékek; rezgőtükrös, forgótükrös és diffrakciós rendszerű átmérő-mérők elektronikai tervezése; egykártyás ipari PC elektronika tervezése méretellenőrzőhöz; olajszenyvezettség-mérő elektronika tervezése ipari PC-vel és infravörös billenő tükrös spektrofotométerrel; "proximik" lézeres közelítés-kapcsoló; UV mérő; szintmérő elektronika tervezése robbanásveszélyes folyadékokhoz. Szolgálati tálmányai: Rezgőkvarcos analóg rendszerű rétegvastagság-mérő (P167.161), Rezgőkvarcos digitális rendszerű rétegvastagság-mérő (P170.102), Berendezés szélsőérték keresésére (P179.871), Soros működésű digitális berendezés (P180.637), Analóg mintavételezési berendezés (P181.388), Kapcsolási elrendezés intelligens (P181.798), Párologtatás-vezérlő optikai rétegek előállítására (P182.771), Eljárás- és berendezés-szűrő (P182.771), Szintmérő berendezés (P215.317). 1998-tól 2001-ig a Szatmári Mérnökirodában dolgozott. Proporciónális mágnes-szelepekhez gyártott elektronikus erősítők bemérésével és fejlesztésével valamint Microchip egy-chipes processzoros áramkörök tervezésével és programozásával foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bársony Péter Pál

a műszaki tudományok kandidátusa

1941-ben született Nagykanizsán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 99/1964

1964-1993 között a Távközlési Kutató Intézetnél dolgozott. Beosztása kezdetben tudományos munkatárs, majd a Ferrites eszközök osztály tudományos osztályvezetője és végül a Mágneses anyagok és eszközök főosztály tudományos főosztályvezetője. Feladata a kutatás, fejlesztés a mikrohullámú szalag és mikroszalagvonalas cirkulátorok, izolátorok területen; gyártásirányítás, publikációk, szabadalmak. IEEE MTT szerkesztőbizottsági tag és International Conference on Microwave Ferrites szervező bizottsági tag. 1993-2005 között projekt menedzserként dolgozik a KFKI Számítástechnikai Rt. illetve több, tulajdonában lévő Kft.-ben. Feladata a nagy informatikai projektek, kiemelten: egészségügyi informatikai rendszerek, távdiagnosztika területeken. 2006-2012 között egyéni vállalkozóként tevékenykedett egészségmegőrzési, prevenciós projekteken. Tudományos fokozatai, tanulmányai: 1964-ben a BME-n okleveles villamosmérnöki diplomát szerez, majd 1971-ben doktorál. 1983-ban a Magyar Tudományos Akadémián műszaki tudomány kandidátusa címet szerez. 1992-ben a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem Közgazdasági Szakokleveles mérnök képzésen végzett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bencze János

1936-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 83/1964

1952-ben vasesztergályos szakmát, 1957-ben elektrotechnikusi oklevelet a Bláthy Ottó Erőssáramú Villamosipari Technikumban, 1964-ben villamosmérnöki oklevelet a Budapesti Műszaki Egyetem Erőssáramú Szakán, 1986-ban Egyetemi doktori oklevelet szerzett. 1962-től a rendszerváltásig a Villamosipari Kutató Intézetben dolgozott, ahol tudományos segédmunkatársként kezdte, majd végig haladva a ranglistán, 1986-ban nevezték ki az Intézet tudományos igazgatóhelyettesének. A rendszerváltást megelőzően, először 1975-ben egy ENSZ ösztöndíjjal 3 hónapot töltött a GEC Industrial Controls-nál (Anglia, Rugby), majd 1982-ben British Council ösztöndíjával több angliai egyetemet látogathatt meg (Southampton, London, Edinburgh, Manchester). 1991-ben tagja lett az IEEE-nek, ahol rövid időn belül az IE Society AdCom tagjának választották. Részt vett a „The Industrial Electronics Handbook” (CRC Press, Editor-in-Chief: J. David Irwin) szerkesztésében, tagja volt a kézikönyv „International Advisory Board”-jának, és bedolgozott a „Power Electronics” fejezetbe. 1994-ben IEEE „Senior Member” lett. Több hazai és külföldi konferencián adott elő Budapeستől Hong-Kong-ig. Tagja a PEMC szervezet hazai szervezőbizottságának, valamint 1964-óta a MEE-nek. Két cikluson keresztül az egyesület lapjának az Elektrotechnikának főszerkesztője volt, jelenleg a lap szerkesztőbizottsági elnöke, az Alstom elnök-vezérigazgató tanácsadója.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Benkó Sándor

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 187/1963

Diplomáját 1963-ban szerezte a Budapesti Műszaki Egyetem villamosmérnöki karán. 1963-1995-ig a Villamos Gépek Tanszék oktatója. Tanári diplomát szerez 1972-ben. A digitális számítástechnika tanításának és alkalmazásának úttörője. Tudományos területei az „állandómágneses körök optimalizálása” és az „elektromágneses terek digitális szimulációja” - ebből a témából védte meg doktori disszertációját 1979-ben. Több nívódíjas könyv szerzője, kitüntetések birtokosa. A Magyar Mérnökakadémia és a Magyar Mérnökkamara tiszteletbeli tagja, az Óbudai Egyetem díszpolgára.

A világon első vonalba tartozó Benkó Dixieland Band vezetője és menedzsere. A new-orleansi jazz területén fesztiválgyőzelmeik, kitüntetések sora egyedülálló. Ronald Reagan és W. George Bush amerikai elnökök elismerő kitüntetések mellett a legmagasabb magyar kitüntetések is (Állami-díj, Liszt-díj, Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztje, Kossuth-díj) megkapta. Dr. Benkó Sándor Magyarország utazó kulturális nagy követe.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét

Bernát István

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 313/1963

Első munkahelye a Medicor kihelyezett laboratóriuma volt az Orvostovábbképző Intézetben, ahol digitális vezérlésű röntgengépek fejlesztésével foglalkozott. 1964 őszén az MTA Automatizálási Kutató Intézet munkatársa lett, a négyrétegű diódák gyakorlati alkalmazása volt a témája. Az intézet hozzájárulásával nyugat-európai tanulmányútra megy, első állomása 1965-ben a Stockholm melletti Barkarby volt az ITT Standard Radio&Telefon AB gyárában, ahol főleg radarberendezések fejlesztése és gyártása folyt. Feladata itt a gyár megrendelt integrált áramkörök katalógusadatainak ellenőrzésére szolgáló laboratóriumi mérések megtervezése volt. Következő munkahelye az Uppsalai Egyetem Ångström laboratóriuma volt, ahol a Nobel díjas Kai Siegbahn professzor nemzetközi kutatócsoportjában a vasmentes spektrográf elektronikai karbantartási és fejlesztési feladataival foglalkozott. Egyidejűleg kidolgozott egy négyrétegű diódák alkalmazásával működő nagyon egyszerű áramköri megoldást számlálók céljára, amire később szabadalmi oltalmat nyert. Az Uppsala melletti Mezőgazdasági Főiskolán a fenti megoldás felhasználásával, talajnedvesség meghatározásával nukleáris mérőműszert épített, hozzájárult az ottani nukleáris laboratórium megalakításához. 1966-ban hazatért Budapestre, az AKI-ban display fejlesztéssel folytatta munkáját. Nagyon kevés memóriaigénnyel tárolható alfanumerikus karakterek generálására pályavezérelt módszert dolgozott ki, amit szabadalmaztatott. 1970-ben a Budavox külkereskedelmi vállalathoz ment át, ahol 1972-ig mérnök üzletkötőként számítástechnikai rendszerek szállítási ajánlatait dolgozta ki. Onnan az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottsághoz (OMFB) került, ahol a Számítástechnikai Fejlesztési Program irányítási és finanszírozási kérdéseivel foglalkozott, 20 éven keresztül elsősorban az akadémiai kutatóintézetekkel és az egyetemi kutatóhelyekkel tartott kapcsolatot. 1990-ben -két társával- szabadalmat szerez egy lézerrel működő mérőberendezésre, elsősorban csapágygolyók méretének és gömbalakjának pontos és tömeges ellenőrzésére. Az OMFB-ből 1992-től a Miniszterelnöki Hivatalban működő Tudománypolitikai Bizottság szakértője, kormányfőtanácsosi minőségben az akadémiai és egyetemi kutatóhálózat szervezési és finanszírozási kérdéseivel foglalkozik. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Besskó Csaba

1940-ben született Nagykanizsán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 112/1964

Egyetemi tanulmányait 1959-ben a BME Gépészmérnöki Karán kezdte, majd különböző vizsgával a Villamosmérnöki Karon folytatta. A Híradástechnika szakon 1964-ben végzett, diplomamunkáját a kódolás elmélet témában készítette el és még ebben az évben sikeresen megvédte. Első munkahelye Aachenben (Németország), az ERA számítógépes cégnél volt, mint Diplom-Ingenieur. 1965-ben az Egyesült Államokba (Pittsburgh) került, ahol a J&L acélipari cég kutató intézetében, mint kutató mérnök dolgozott. Tanulmányait (PhD) a pittsburghi egyetem (University of Pittsburgh) villamosmérnöki karán folytatta, ahol 1969-ben sikeresen levizsgázott. 1967-68-ban az American Optical cégnél számítógépes szövegfelismerésen dolgozott. 1968-ban, mint társtulajdonos megalapította a Compunetics céget, ahol különböző komplex komputer rendszereket tervezett. 1981-ben került a világhírű Westinghouse Electric céghez, ahol az atomerőművek reaktor tartály és üzemanyag vizsgálatával foglalkozott. 1994-97 között több alkalommal képviselte céget Magyarországon, közös együttműködés érdekében. 1998-ban a paksi atomerőműben, mint a Westinghouse cég képviselője, dolgozott egy új AP600 típusú atomerőmű árajánlatán. 2003-ban nyugdíjba vonult, de konzultásként tovább folytatta tevékenységét 2010-ig. Munkájával kapcsolatosan különböző országokban (Belgium, Bulgária, Csehország, Horvátország, Spanyolország, Svédország, Szlovénia, Japán, Taiwan) és az USA államaiban dolgozott.

Munkásságát több éven keresztül a „George Westinghouse” díjjal ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bognár Gyula

1937-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 24/1964

Érettségi után, 1956-ban kezdte meg tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karán, amit a gyengeáramú szakon 1961-ben fejezett be. 1961-től nyugdíjba vonulásáig a Pannónia Filmstúdióban (a cég neve időközben többször változott) dolgozott, kezdetben a hangtechnológián karbantartás, fejlesztés és technológus munkakörben. Már ebben az időben hangmérnöki munkákat is végzett. Főleg rajzfilmek és minisztériumi ismertető filmek hang- és zeneszerkesztői tevékenységével bízták meg. 1969-ben kinevezték hangmérnöknek. Tagja a Magyar Hangmérnökök Társaságának (alapító, vezetőségi tag), a Magyar Film és TV Művészek Szövetségének és a VDT-nek (német hangmérnöki szövetség). Fiatal korában tagja volt a Balázs Béla Stúdiónak. Fontosabb filmszinkron munkái: Vizsgálat egy minden gyanú felett álló polgár ügyében, Munkásosztály a paradicsomba megy, Moszkva nem hisz a könnyeknek (első szovjet Oscar díjas film), Sacco és Vanzetti, Mattei ügy, A tavasz 17 pillanata (12 részes TV sorozat), 8 évszak (magyar TV sorozat utószinkronja), Vivát Benyovszky (12 részes csehszlovák - magyar sorozat magyar verziója), Jelenetek egy házasság történetéből (az eredeti 6 részes TV sorozat szinkronja), A keresztapa I, II, III. (az eredeti mozifilm szinkronja), Mamma Roma, A negyedik testvér (magyar-német rajzfilm magyar verziója), Gandhi, Csipkerózsika (Walt Disney rajzfilm), Egy asszony illata, A rettegés foka (Cape Fear).

Szakmai elismerések, díjak: több alkalommal vállalati és minisztériumi kiváló dolgozó, évente több alkalommal szakmai nívódíjban részesült. 1975-ös Debreceni Szinkronszemle legjobb mozifilm szinkrondíjat, valamint 1997-ben Balázs Béla Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bokor Árpád

címzetes egyetemi docens

*1940-ben született Szentivánfalván.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 62/1965*

Érettségit követően, még abban az évben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakára, itt végzett 1964-ben, villamosmérnöki diplomáját 1965-ben szerezte meg. 1964-től 1966-ig a székesfehérvári VTRGY (a VIDEOTON elődje) rádiófejlesztési osztályán fejlesztő mérnökként dolgozott. 1966-ban került a BME Elméleti Villamosságtan Tanszékére tanársegédként, innen ment nyugdíjba adjunktusként 2005-ben. Részt vett a Villamosságtan, a Hálózatok és rendszerek, a Jelek és rendszerek, az Elektromágneses Terek oktatásában gyakorlatvezetőként illetve előadóként. Részt vett ezen tárgyak angol nyelvű képzésében előadóként Bsc és Msc kurzusokon. Számos ipari projektben volt résztvevő, illetve témavezető. 1972-ben egyetemi doktori címet szerzett. Nyugdíjazása után címzetes docensi címet kapott, azóta is rendszeresen részt vett a Signals and Systems és az Electromagnetic Fields tárgyak oktatásában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Borsody Ede

1930-ban született Bécsujhelyen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 111/1964

1950. júniusában érettségizett a Jedlik Ányos Gépipari Középiskolában. Ezt követően 1950. június-október között a „Kühne” mosonmagyaróvári gyárban dolgozott szerszámszerkesztőként. 1950-1952 között a Honvédségi tiszti iskolában Rádiólokátor technikus képzést végzett. 1952-1954 között több alakulatnál is dolgozott, feladata a rádiólokátorok technikai karbantartása, javítása. 1954-1959 között a budapesti Finommechanikai Vállalatnál dolgozott, feladata a cég gyártmányainak katonai átvétele. 1959-1964 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán tanult HM ösztöndíjas hallgatóként. 1964-1967 között az MN Fegyverzeti Főnökségen dolgozott, mint Elektronikai osztályvezető. 1967-1985 között a Finommechanikai Vállalat 2. sz. gyárban dolgozott gyárigazgatóként, ahol fő tevékenysége egy újonnan létrehozott lokátor felújító vállalat megszervezése. 1985-1988 között az FMV törzsgyárában főkonstruktorként dolgozik, ahol az új gyártmányok műszaki bevezetése a munkaköre. 1988-tól a Honvédség nyugállományú mérnök alezredese.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Brandelik Sándor

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 208/1964

Mint mérnök, röntgen készülékek tervezésével folytatta pályáját, amit gépészmérnöki kisként kezdett. Utána computer hardware mérnök volt. 1968-ban Atomtechnikai Szakmérnöki oklevelet szerzett. 1969-ben az optimális röntgenképről szóló disszertációjáért a BME Rectora és a Villamosmérnöki Kar Dékánja Műszaki Doktorrá avatta. 1970-től 2004-ig tudományos munkatárs volt Németország egyik legnagyobb kutató Intézetében, Karlsruheban. Több szabadalom fűződik nevéhez, amelyek röntgentechnikától, a szupra-vezetés alkalmazásához a részecske gyorsítók terén, majd a nagyteljesítményű impulzus-technikán keresztül a nedvesség talajban, hóban és építőanyagokban való meghatározásáig terjedtek. Tagja volt a szaklapok Subsurface Sensing Technologies and Applications és a Sensing and Imaging (Springer Verlag) szerkesztői bizottságának. Multidiszciplináris csoportjában villamosmérnököket, építészmérnököt, kémikust, környezetmérnököt, matematikust, meteorológust vezetett diplomához és doktori címhez. Különös fontosságot tulajdonított a készülékek gyakorlati sikereinek a szabadtéri kísérleteknél s méréseknél. A Karlsruhei kutató intézet és az egyetem egyesülése (KIT) után jelenleg is tanácsadó egy meteorológiai kutatási programban, amely a talajnedvesség nagy kiterjedésű meghatározásával foglalkozik a hosszú hullámok terjedése alapján.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Brodszky Ildikó

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 283/1964

1964-ben a BME Villamosmérnöki Kara híradástechnikai szakán szerzett diplomát. Az EMG-ben kezdett dolgozni, ahol logikai áramkörök tervezésével foglalkozott. 1967-től nyugdíjazásáig az Autóipari Kutató Intézetben (eredeti nevén JÁFI) dolgozott tudományos munkatársként. A tervezés, ill. a járművizsgálatok különböző problémáihoz készített számítógépes programokat. Később számítógépes folyamatirányítási feladatokban is részt vett. 1967-71 között elvégezte az ELTE Természettudományi Karán az alkalmazott matematika szakot. 1985-ben az Eötvös Loránd Tudományegyetemen differenciál egyenletek elmélete témában természettudományi egyetemi doktori címet szerzett. Az Eötvös Loránd Fizikai Társulat Termodinamikai Szakcsoportjának tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Budavári Dezső

1940-ben született Tokodon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 63/1964

1958-ban érettségizett az esztergomi I. István gimnáziumban. 1958 és 1963 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának hallgatója volt, 1963-ban végzett Erősáramú szakon. 1963. július 30.-tól kezdett dolgozni üzemmérnökként a Dorogi Erőműben. 1964. márciusában a Dorogi Szénbányászati Tröszt alkalmazásába került áthelyezéssel, mint üzemmérnök. 1964-1971 között a szénbányászati tröszt több üzemében dolgozott: a vállalati központban műszaki ügyintézőként, XII-s akna villamos részleg vezetőjeként, Erzsébet akna sújtóléges bánya esetében gépészeti vezető beosztásban. Az Erzsébet akna vízbetörés következtében történt elúszása után, 1971-ben megalakult Dorogi Szénbányák Tervező Irodájába került, mint vezető tervező. 1973-ban megnősült, két fia van. Mellékállásban 1974-1975 közötti időszakban a Szilikátipari Központi Kutató és Tervező Intézet alkalmazásában műszaki ellenőr volt a lábatlan eternit gyár korszerűsítési munkáinál. Tervezőként részt vett többek között az eocén program keretében, különböző elektromos létesítmények tervezésében, a 33-as körzet telefon hálózatának tervezésében, kivitelezési munkáinak irányításában. 1997-ben nyugállományba vonult, de 2002-ig aktívan tovább dolgozott a Tervező Irodában. 2002-2007 között magántervezőként tevékenykedett. 2007-től megromlott egészsége miatt befejezte a tervezői munkát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Cs. Varga János

1941-ben született Tapolcán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 368/1964

Munkahelyei: az egyetem elvégzését követően 1968-ig a Beloiannis Híradástechnikai Gyár (BHG) Telefonfőközponti Fejlesztési Főosztályán dolgozott gyártmánytervezőként. Ezt követően 1974-ig az OLAJTERV kőolaj- és Gázipari Tervező Váll. Hírközlési Osztályára került, ahol kezdetben tervezőként, majd önálló tervezőként és végül irányító tervezőként dolgozott. 1974-76 között a BUDAVOX Híradástechnikai Külker. Rt. Marketing főosztályán kezdetben mint mérnök-specialista, majd mérnök szakértőként dolgozott. Az Algériai PTT-nél a mérnök szakértők vezetője lett (1981), telefonközpont szerelési projekt kivitelezésével foglalkozott, mint kereskedelmi-pénzügyi vezető (1989). 1990-96 között a BHG Híradástechnikai Vállalatnál dolgozott, mint mérnök-üzletkötő. 1996 és 2005 között a SAT majd SAGEM Magyarország Elektr. Kft.-nél dolgozott projekt menedzserként. Tanulmányai: 1959-ben a Batsányi János Állami Általános Gimnáziumban érettségi bizonyítványt, 1964-ben a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakán okl. villamosmérnöki diplomát kap. 1970-72 között a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem mérnök-közgazdász tagozat Ipar szakán Okleveles ipari közgazdász-mérnök lesz. 1974-1982 között a Külkereskedelmi Minisztérium Oktatási és Továbbképző Központban felsőfokú külker. áruforgalmi szakvizsgákat tesz. Számos idegen nyelven beszél, mint pl. lengyel, francia, angol stb.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csató János

1939-ben született Csengeren.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 190/1964

Szakmai pályafutás: 1964-től a TITÁSZ Rt., illetve jogelődjének munkavállalója. A Nyíregyházi Üzemigazgatóságon tervező, üzemviteli csoportvezető. 1968-ban a Mátészalkai Üzemigazgatóságot megszervezi, melyet 1972-ig irányít. 1972-től 1976-ig a Nyíregyházi Üzemigazgatóság igazgatója. 1976-tól a Nyíregyházi Városi Tanács általános elnökhelyettese ahol a feladata a város új szerkezetének kialakítása, a városfejlesztés és gazdálkodás irányítása. 1978-ban a Debreceni Erőmű vezetője volt, ahol a vízvegyészeti technológia átépítését, valamint a forró vizes kazánok rekonstrukcióját irányította. 1980-tól a TITÁSZ Vállalat műszaki vezérigazgató-helyettese. A cég üzemviteli, létesítési, műszaki fejlesztési, biztonságtechnikai és iparjogvédelmi tevékenysége irányítója volt. 1989-től a Magyar Villamos Művek Tröszt (MVMT) hálózati igazgatója volt, ahol feladata volt az MVMT nemzetközi kooperációs, valamint az országos alap-, főelosztó és elosztó hálózati rendszerek karbantartása, fejlesztése, gazdaságos, megfelelő üzembiztonságú üzemirányítása. 1992-ben az MVMT Rt. szervezet átalakulása következtében munkaköre megszűnt. Ezt követően a TITÁSZ Rt. tanácsadója az Rt. stratégiai jellegű feladatainak tanulmányait készítette. 1995-1999 között, nyugdíjazásáig a TITÁSZ Rt. vezérigazgatója volt, részt vett a TITÁSZ Rt. privatizációjában és a cég átalakításának irányítását végezte. 1999-ben energetikai és környezetvédelmi fő tevékenységekkel tanácsadó vállalkozást alakított Energo-Kör Kft. néven, melynek ma is ügyvezetője. Évtizedek óta részt vesz a MTESZ (Magyar Természettudományos Egyesületek Szövetsége) és a MEE (Magyar Elektronikai Egyesület) munkájában. A MTESZ Országos alelnöke, a Hajdú-Bihar Megyei Területi Szervezetének elnöke volt. Több szolgálati szabadalom kidolgozásában vett részt, publikációkat rendszeresen jelentet meg az MVMT Közleményekben, valamint a Villamosság és az „Elektrotechnika” folyóiratokban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Cseke Lajos

1929-ben született Bakonyján.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 64/1965

1951 és 53 között a Budapesti Villanyszerelő Vállalatnál (BUDAVILL) dolgozott, mint villanyszerelő. Ezt követően 1956-ig a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézetben (KERMI) ugyanezt a feladatot látta el. 1956 és 95 között a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézetnél (MEEI) dolgozott, a kábel osztály szakosztályvezetője volt ahol vizsgálatokat és szabványosítást végzett. Nyelvismeretei: német (középfok), angol. Munkajogi ismeretekkel rendelkezik. Érdeklődési területei: villamos ipari szigetelő anyagok, kábelek vizsgálati módszerei, minőségbiztosítás, hazai és nemzetközi szabványosítás.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csendes János

1939-ben született Szolnokon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 167/1964

1957-ben elvégezte a Gépipari Technikumot. 1957 és 58 között a Kábel és Műanyaggyárban szerszámkészítő munkakörben dolgozott. 1958 és 59 között TITÁSZ-nál dolgozott hálózati technikusként. Végzettségei: villamosmérnök (1964), gazdasági mérnök (1971). Munkahelyei: A villamosmérnök oklevél megszerzését követően a TITÁSZ-nál dolgozott, mint hálózati üzemeltető 1967-ig, majd a Villamos Állomásszerelő Vállalathoz megy ahol 1971-ig, mint kivitelező, fővállalkozó tevékenykedik. 1967 és 83 között a FŐMTERV-nél irányító tervezőként dolgozik, legnagyobb munkája a Fővárosi Vízművek Csepeli Vízmű valamennyi villamos és automatika rendszerének tervezése volt (24V-20kV-ig); Pesterzsébet közműalagút villamos és automatika terve. Többszöri szakmai továbbképzésen vett részt: átképzés a földalatti fém szerkezetek aktív korrózióvédelmére, ÉV, VFBB és VV felülvizsgálói minősítés. 1983 és 90 között dolgozott a TSZ melléküzemágban, szakcsoportban, vezető volt a kisszövetkezeti részlegen. GMK-t, majd Kft.-t alapított és vezetett. Jellemző volt, hogy az 1984-es egyetemi találkozón, a megjelent 82 évfolyamtárs között volt egyedüli vállalkozó. 1990 és 95 között a KOREL Kft. ügyvezető igazgatója és fejlesztés vezetője volt. 1996-ban nyugdíjazták. Utána tervezési és szakértői munkákat végzett. 2000-ben az országban az első csoportban a 14385-99 sz. Európai Unió mérnöki szabályok és szabványok harmonizációját végezte, Certificate képesítéssel rendelkezett. Mérnök Kamarai tag. Van néhány találmánya és ipari mintaoltalommal védett terméke. Hazai nemzetközi feltalálói kiállításokon vett részt. 70 éves korától csak olyan tevékenységet folytat, amihez kedve van. Szívesen segített és segít ma is ismerősnek és barátainak, szakmai és egyéb területen is.

Újítási tevékenység elismeréseként megkapta a Kiváló Újító arany fokozat Miniszteri elismerést. Génius elismerést nyert.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csépe László

1938-ban született Miskolcon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 326/1964

Érettségi után a MÜM 14. sz. Szakmunkásképző Intézetben tanult és elektronikus műszerész szakmunkás vizsgát tett le 1959-ben. Ezt követően a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán tanult és 1964-ben diplomázott le. Mint villamosmérnök, az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában kezdett dolgozni, a Műszaki Fejlesztésen. 1968-ban a Méréstechnikai Labor vezetője lett, majd 1970-ben a gyár átszervezése során alakult Műszaki Tájékoztató Központ osztályvezetőjeként dolgozott a vállalat megszűnéséig. 1989-ben az AuterPrint Nyomda vezetője lett. Ezután több Kft.-ben dolgozott, mint számítógépes grafikus. 1998-ban nyugdíjba ment. Azóta, mint egyéni vállalkozó dolgozik nyomdai előkészítőként, számítógépes grafikusként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csikós István

1941-ben született Besenyszögön.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 254 /1964

Szakterületei: erőműi, ipari villamostechnológia, villamos installáció, villámvédelem. Végzettsége: okl. villamosmérnök (BME, 1964), okl. irányítástechnikai szakmérnök (BME, 1975). Munkahelyek: 1964–1979 között a Tiszai Vegyi Kombinátban dolgozott, Tiszaújvárosban. 1968-ig mint üzemmérnök, majd 1974-ig mint tervezési és fejlesztési csoportvezető, 1979-ig az Energia Főosztály fejlesztési osztályvezetője. 1979-2000 között az ETV-ERŐTERV-ben dolgozott, Budapesten. Itt 1982-ig önálló tervezőként, majd 1982-1987 között szakosztályvezetőként. 1990-ig a Villamos és Irányítástechnikai Főosztály osztályvezetője, majd 1992-ig villamos szakág vezetője volt. 1992-1999 között az Erőművi Villamos és Irányítástechnikai Iroda irodavezető-helyettese volt. 2000-ben a vállalkozási szakterületen szakági főmérnökként tevékenykedett. 2001-2002-ben az ERŐTERV keretein belül villamos vállalkozások irányításával, tervezéssel foglalkozott. 2001-től társtulajdonos, ügyvezető és tervező a PLANWORK Bt.-ben. A szakterülete kis erőművek engedélyezési, kiviteli tervezése, ill. ipari létesítmények villamos kiviteli tervezése. Szakmai gyakorlat és tapasztalat: Tiszai Vegyi Kombinátnál: gyakorlómérnök, villamos karbantartás szervezése, üzemeltetés, üzemviteli és beruházási feladatok, hálózatfejlesztés, stb. Külföldi tapasztalatként két hónapos betanulási programon vett részt a TVK Polietiléngyár beruházásához kapcsolódóan a Szovjetunióban. ETV ERŐTERV-nél: Paksi Atomerőmű 1-4. blokk, villamos tervdokumentációk honosítása, villamos kiviteli tervezése, az erőmű 2x1000 MW-os bővítés műszaki terve stb. A Debreceni Erőmű, villamos rekonstrukció tervezésének irányítása. Kelenföldi Erőmű villamos és gázturbinás rekonstrukció műszaki tervezése és beruházási programja. PLANWORK Bt.-nél: Gázmotoros kiserőművek hálózati csatlakozási és kiviteli terveinek készítése, stb. PLANWORK Kft.: Kiserőművek (gázmotoros, biogázos, napelemes) és háztartási méretű kiserőművek, stb tervezése az ország területén a megrendelők számára. Egyesületi tagság: Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja; kamarai tagság: Mérnöki Kamara tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csipka Tamás

1938-ban született Baján.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 403/1964

Okleveles villamosmérnök (1964), mérnök-közgazdász (1967). 1966-ban a Magyar Néphadsereg tartalékos tiszti kiképzésén vett részt (Vác). 1970-74. között elvégezte a Marxizmus-Leninizmus Egyetem szakosító tagozatát, majd 1975-ben 4 hetes vezető-képző tanfolyamon vett részt az OBK Intézetben. Kezdetben a Telefongyár Számjegyes Automatika Osztályán dolgozott 1962-ig, amíg az egész osztály miniszteri áthelyezéssel a Távközlési Kutató Intézethez került, majd 1964-ben újabb csoportos miniszteri áthelyezés révén lett a Villamos Automatikai Intézet fejlesztőmérnöki dolgozója, ahol főleg vezérlés- és irányítástechnikai feladatokkal foglalkozott. 1967-ben a vállalat vezetősége megbízta a Műszaki Iroda Üzemgazdasági Osztályának vezetésével. 1970-ben a gazdasági igazgatóhelyettes első helyettesévé, majd 1973-ban gazdasági igazgatóhelyettesé nevezték ki. Ezidőben eltöltött 8 év alatt kiemelten foglalkozott: intézetiből vállalati rend kialakítása, fejlesztési-beruházási stratégia komplex összefogása, vállalati tervezési metódika kialakítása, önelszámoló egységekre felépítve, hitelpolitika irányítása. 1978-ban átkerült a Kontakta Alkatrészgyárba: főosztályvezető helyettes, termelési főosztályvezető (1978), termelési főmérnök (1980), műszaki fejlesztési főosztályvezető (1983-85.). Ezen időszak legkiemelkedőbb szakmai tevékenysége a komplex számítógépes termelésirányítási-rendszer bevezetése volt a több mint 3.000 főt foglalkoztató nagyvállalatnál. 1985-ben a Villamosipari Kutató Intézethez került, főkönyvelői, majd gazdasági igazgatóhelyettesi, 1990-től megbízott igazgatói beosztásba. 1992-ben az ipari miniszter igazgatói megbízását visszavonta (indoklás nélkül), közös megegyezéssel megszüntette a VKI-val érvényben lévő gazdasági igazgatóhelyettesi munkaszerződését. A VKI-ban eltöltött évek alatt tapasztalatokat szerzett a gazdasági társaságok átalakításában és működtetésében, továbbá vagyonkezelésben, idegen tőkebevonásban s végül cégátalakításban, illetve privatizálásban. 1992-től a Nemzeti Tankönyvkiadó Vállalatnál (NTK) gazdasági igazgatóhelyettes. Az NTK 1993-ban Rt.-vé alakult. Ettől kezdve gazdasági igazgatóként dolgozott egészen 2002. évi nyugdíjba vonulásáig. Eredmények: a cég vagyonának jelentős növelése; a cég teljes irányítási rendszerének számítógépesítése; vertikális struktúra kiépítése holdingszerű telepítéssel a kiadói, nyomdai és fejlesztői feladatok összefogására. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dobos Józsefné

1941-ben született Pesterzsébeten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 152/1964

1964-ben az Egyesült Villamosgépgyárban kezdett dolgozni, mint gyártásfejlesztő. 1978-ban Vegyész Atomerőművi Főmérnökség Vegyész által az Atomerőműbe gyártott ill. szerelt termékek – nyomástartó edények korrózióálló burkolatok stb. – minőségbiztosítási kézikönyvének kidolgozásában vett részt. Feladata volt még a cég Hetek Tanácsa elé elfogadásra beterjesztett eljárásrendek és technológiák képviselése. 1981-ben elvégezte a BME Gépészmérnöki Kar hegesztő szakmérnök szakát. 1983-ban az Egyesült Villamosgépgyárban a Technológia osztály vezetője lett. Feladata volt a villamosgépek és készülékek lemezsajtolástól, tekercselés, impregnálás, tengely, pajzs és kár CNC megmunkáláson keresztül a szerelésig minden technológia. 1990-ben a KÖZGÉP Vállalat ill. a KÖZGÉP UNIÓ Rt.-ben hegesztőmérnökként dolgozott. Termékek: daruk, hidak alkatrészgyártás és szerelés. TÜV és SLV üzemalkalmasság megszerzése, hegesztők vizsgáztatása hegesztési technológiák készítése, hegesztőgépek üzemeltetése. 1994-ben nyugdíjba ment, azóta különböző fémszerkezetet gyártó kisebb cégnél hegesztőmérnökként dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Domján László

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 330/1964

Végzettségei: Kossuth Lajos Gépipari Technikum, Villamosmérnöki oklevél, Öntőipari technikus. Az oklevél megszerzését követően 1964 és 68 között tervező mérnökként dolgozott a Csepel Vas és Fémműveknél. Ezt követően 1969-ig a Csepeli Tervező Intézetben tervező mérnök beosztásban dolgozott. 1969 és 71 között a Kohászati Gyárépítő Vállalatban dolgozott villamos indukciós és ívkemence tervezőként. 1972-től a hazai Pamutszövő Gyárban a könnyű ipari rekonstrukció keretében villamos tervező feladatot látott el 1973-ig. Ezt követően 2003-ig a Budapesti Közlekedési Vállalatnál villamosmérnökként számos szakirányú beosztásban dolgozott: tervezői, fejlesztői és műszaki vezetői. Családi állapota: 1964 óta házasságban él volt évfolyamtársával, Domján Lászlóné sz. Jankovich Annával. Házasságukból két fiú született.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Endersz György

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 79/1964

A híradástechnikai szak elvégzése után hat évig a Dr. Istvánffy Edvin professzor vezetése alatt működő Mikrohullámú Tanszéken dolgozott. Részt vett a mikrohullámú áramkörök (1965) és mikrohullámú berendezések (1968) tananyagának kidolgozásában és e területek oktatásában. Munkatársa volt a mikrohullámú félvezetős erősítők kutatási programjának. 1967-ben letette a mikrohullámú szakmérnöki vizsgát. 1969 végén Stockholmban az LM Ericsson rendszertechnikai kutatási osztályán nyert alkalmazást, ahol 1975 végéig a mikrohullámú félvezetők távközlési rendszerekben való alkalmazásán dolgozott. E kutatásban korábbi, a BME-n nyert tapasztalatai fontos szerepet játszottak. Eredményeit doktori értekezésében „On Linearity and Stability of Frequency Modulated and Injection Locked Oscillators” foglalta össze és a „IEEE Transactions on Microwave Theory and Techniques” című folyóiratban publikálta. A disszertáció megvédésére a stockholmi műegyetemen (KTH) 1975 őszén került sor. 1975-1982 között az üvegszálás távközlés fejlesztésével foglalkozott, 1978-ig rendszertechnikával, ezután, mint az Ericsson Optocenter vezetője, az üvegszál és az üvegszálás kábelek technológiájával. 1982-ben a Televerket (később Telia) fejlesztési osztályán indította meg az adatátviteli architektúrák, majd az adatbiztonság munkaterületeit. 1985-1990 között a vezetése alatt álló csoport egy sor nemzetközi projektumban vett részt az EU kutatási programjainak keretében. 2000-2004 között az ETSI európai szabványosítási szervezet TC ESI - Technical Committee, Electronic Signature Infrastructures - munkacsoportjának elnöke. A csoport az elektronikus aláírás területén új szabványok fejlesztésével támogatta az EU 1999-ben stimulált irányelveit. Kutatási-fejlesztési munkájának eredményeit elsősorban konferenciákon terjesztette. Több szabadalmat nyert, mind a mikrohullámú technika, mind az adatátvitel és adatbiztonság területén.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Élő Sándor

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 278/1964

Diplomaterve egy digitális oktatógép tervezése és megépítése volt. A teammunka a MATE diplomaterv pályázatán díjat nyert. 1960-ban társadalmi ösztöndíj-szerződést kötött a KFKI-val. 1964 és 68 között az Intézet kutatóreaktorának tudományos munkatársa volt, részt vett a kutatóreaktor rekonstrukciójában és egy reaktorszimulátor tervezésében, kivitelezésében. 1968 és 92 között a BME Tanreaktor tudományos csoportvezetője volt. A Tanreaktor üzembehelyezéséig (1971) létesítményfelelős volt, részt vett az oktatóreaktor irányítástechnikai és biztonságvédelmi rendszerének tervezésében, a laboratóriumok felműszerezésének irányításában. Munkatársaival kifejlesztett és megalkotott egy atomerőművi bórsav-koncentráció mérőt, melyet szabadalmaztattak (több atomerőműben üzembe helyeztek). A neutron abszorció elvén működő bórsavkoncentráció-mérés képezte egyetemi doktori értekezésének témáját (1988). A nappali és szakmérnöki képzésben reaktorirányítás és műszerezés témában tartott előadásokat. Négy alkalommal volt a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség által szervezett tréning kurzusok előadója, az Ügynökség szakértője volt Egyiptomban, Kubában és Peruban. Tudományos irányítója egy NAÜ által koordinált kutatási programnak (egy személyi számítógépen alapuló alapelvű atomerőmű szimulátort és képzési programot fejlesztettek ki). 1973-ban villamosmérnök-matematikus szakmérnöki képesítést szerzett. 1974-ben és 1978-ban az Olasz Atomenergia Bizottság Cassacciai Reaktorkutató Intézetének ösztöndíjasa. 1992-től az Országos Atomenergia Hivatal Külkapcsolatok Főosztályának vezetője, feladata a nemzetközi nukleáris biztonság növelését célzó segélyprogramokban történő hazai részvétel koordinálása és az intézmények bekapcsolódásának elősegítése. Részt vett a Nukleáris Biztonsági Szabályzatok és az Atomtörvény kidolgozásában. Több nemzetközi szervezet (NAÜ, OECD/NEA, EB) döntéshozó és munkabizottságába delegálták, ill. választották be. Az EB felkérésére tényfeltáró bizottságok munkájában vett részt Egyiptomban és Marokkóban. Szerzőként vagy társszerzőként 17 hazai és külföldi publikációja és 1 egyetemi jegyzete jelent meg. Számos hazai és nemzetközi konferencia előadója volt. Két alkalommal miniszteri, egy alkalommal rektori dicséretben részesült. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Erdős György

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 219/1964

1964. szeptemberétől – 1965. decemberéig a Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskola Híradástechnikai tagozatán sokcsatornás hírközlést oktatott főhadnagyi rendfokozattal. Ezután átmenetileg a Fok-Gyem Kft.-ben dolgozott. 1966-tól szerkesztőként dolgozott az FMV-ben, majd ezt követően 1967. májusától tervezőként dolgozott a Budapesti Kőolajipari Gépgyárban. 1967. július és 1969. szeptember között újra az FMV-ben bemérő mérnökként dolgozott. 1969. szeptember és 2007. december között, amíg engedélyezett volt a nyugdíjasok továbbfoglalkoztatása, az Országos Találmányi Hivatalban (Magyar Szabadalmi Hivatalban) dolgozott, mint szabadalmi elbíráló, és közben megszerezte a Felsőfokú Iparjogvédelmi végzettséget. Utolsó besorolása szakfőtanácsos volt. 2009. januárjában kiváltotta a Magyar Szabadalmi Hivatal javaslatára a vállalkozói igazolványt. Vállalkozóként a Szingapurral kötött szerződés keretében szingapuri szabadalmi bejelentések vizsgálatával foglalkozott, a Magyar Szabadalmi Hivatallal kötött vállalkozói szerződés alapján (2012. július 18.-ig), ezt a tevékenységet végzi jelenleg is a Hipavilon Non-profit Kft. számára. Vállalkozóként végzett tevékenysége során szingapuri szabadalmi bejelentések vizsgálatával foglalkozott, ami felöleli az újdonságkutatást és saját vagy idegen újdonságkutatás alapján, annak eredményeként, angol nyelven, vizsgálati jelentés írását vagy írásos vélemény készítését.

Köztisztviselőként miniszteri dicséretben részesült és megkapta a Jedlik Ányos Díjat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Farkas József

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 335/1964

1962 és 70 között a Villamos Automatikai Intézetben dolgozott tervező mérnökként, feladata a vegyipari üzemek automatizálásának tervezése volt. 1970 és 71 között az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem Közlekedési Villamosságtan Tanszékén tanársegédként alkalmazták, részt vett a villamosságtan tantárgy oktatásában. Ezt követően 1981-ig az Országos Mérésügyi Hivatalban laboratórium-vezető beosztásban dolgozott, a mágneses mérések és mérőeszközök kifejlesztésével foglalkozott. 1981 és 86 között a Vasúti Tudományos Kutató Intézet tudományos főmunkatársa, a sínekben ébredő feszültségek mágneses úton történő mérési módszerek és berendezések kifejlesztésével foglalkozott. Ezután 1992-ig a Pamuttextil-Műveknél műszaki igazgató-helyettes, az energia-racionalizálási és beruházási feladatok végzésével foglalkozott. 1992 és 93 között a Rheinhold & Mahla, Ingolstadt (Németország) kőolaj-finomító teljeskörű rekonstrukciójának irányítását végezte. Nyugdíjazásáig (2000) a Chevron-Vegyépszer kőolaj-finomítók műszerezési és automatizálási, valamint távközlési feladatait végezte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fazekas Klára

1940-ben született Kolozsváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 137/1964

Iskolai végzettsége: Kandó Kálmán Híradásipari Technikum (1955-1959), Budapest Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar (1959-1964), Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász tagozat Ipar szak (1973-1975). Az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában (EMG) dolgozott 1964 és 1991 között, a vállalat felszámolásáig a következő beosztásokban: 1964 és 68 között a Műszaki fejlesztés - Digitális laborjában, mint kutató-mérnök dolgozott, ahol feladatai közé tartozott az EDS logikai kártyák gyártástámogatása az Esztergomi gyáregységben, valamint a Hunor 131 asztali számológép és az EMG 830 számítógép fejlesztésével és gyártásbevezetésével kapcsolatos feladatok elvégzése. 1968 és 70 között a Számítógép gyáregységben fődiszpécserként tevékenykedett, ahol a termelés programozás, a diszpécser - és kooperációs tevékenység irányításával foglalkozott. 1970 és 75 között az Irányítás és ügyviteltechn. gyáregység termelési osztály vezetőjeként a gyártás előkészítés, a programozás és a kooperáció irányítása volt a feladata. Ezt követően 1977-ig költséggazd. vezetőként a gyáregység költséggazdálkodás irányításával foglalkozott. 1977 és 90 között szervezési osztályvezető volt, feladata volt a vállalat szervezési tevékenységének irányítása. A vállalati szervezési és működési szabályzatának kidolgozása. Az EMG Plan Control számítógépes vállalatirányítási rendszer bevezetése, valamint a vállalat egyszerűsített szervezetéhez illeszkedő szervezési és működési szabályzat kidolgozása. Feladata közé tartozott a vállalati adatfeldolgozási tevékenység irányítása. 1991-től nyugdíjba vonulásáig (1995) az EMG-Product Kft. munkatársa volt, a Kft. számítógépes adatfeldolgozásával foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fekete Lajos

1939-ben született Nyiregyházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 100/1964

Érettségi után a budapesti MÜM 40 sz. intézetében tanult, 1959-ben finommechanikai műszerész szakmunkás bizonyítványt szerzett. 1959-ben felvették a BME Villamosmérnöki Karára, 1964-ben a műszer és finommechanikai szakon jó minősítéssel védte meg diplomatervét. 1962-ben honvédségi ösztöndíjas lett, végzéskor főhadnaggyá léptették elő, Nyírtelekre került az Elektrotechnikai javítóüzemhez. 1964-65-ben a Szovjetunióba rakétechikai tanfolyamra küldték. Munkahelyén föld-föld, föld-levegő, levegő-levegő típusú rakéták karbantartásával, javításával foglalkozott. 1984-ben Budapestre helyezték a Szabályzatkiadó Intézethez, majd a Haditechnikai Intézet osztályvezetője lett. 1994-ben ment nyugdíjba alezredesként. Nyugdíjasként 2004-ben a KHVM belügyi főosztályán szakfőtanácsosként dolgozott.

Pályafutása során több Katonai Kitüntetésben részesült, pl. a Haza szolgálataért, I. osztályú Tiszti Szolgálati Jel.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fekete László

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 206/1964

A Pécsi Gépipari Technikumban 1958-ban végzett, majd egy évet a Komlói Szénbányászati Trösztnél dolgozott. Az egyetem elvégzése után 1964-től a kőbányászatban kapott állást fejlesztőmérnökként, beruházóként, műszaki igazgatóként, igazgatóként 1993-ig, majd főtechnológusként 2011 végéig dolgozott Komlón, illetve a dunántúli kőbányákban. Műszaki tevékenysége jellege reprodukciós kutatás és fejlesztés a bányászati gépesítés, feldolgozási technológia, termékminőség, folyamatirányítás, laboratóriumi minőségellenőrzés területén. Ezen idő alatt 9 teljesen új kőbányászati feldolgozósort, 5 részleges rekonstrukció, 1 automatizált mintaüzem, 1 automatizált laboratóriumi rendszer létesítésében vett részt technológus tervezőként illetve irányítóként. A PLC-k kőbányászati bevezetése, ultrahangos és izotópos szintmérés, villamos hajtásszabályozás korszerűsítése (lágyszárú indítás és fordulatszám szabályozás), egy új törőgép típus és két új elvű osztályozógép elterjesztése voltak a fontosabb munkái a műszaki fejlesztés területén. Tagja volt a SZIKKTI Tudományos Tanácsának és ma is tagja a Szilikátipari Tudományos Egyesületnek.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Ferencz Csaba

1941-ben született Csíksomlyón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 360/1964

1964-68 között a BME-n tanársegéd, 1968-82 között az Űrkutatási Kormánybizottság titkárságán, majd a jogutód MTA Interkozmosz Tanács titkárságán önálló csoportvezető, ill. osztályvezető. 1982-2002 között tudományos tanácsadó az MTA-n, egyetemi magántanár és 2002-től az ELTE-n tudományos tanácsadó, jelenleg nyugdíjasként megbízási szerződéssel kutat és tanít. Emellett 2013-tól az MTA CsFK GGI önkéntes munkatársa is. 1972-ben kandidátus, 1981-ben a műszaki tudomány doktora az MTA-n, 1995-ben doctor habilis, 1996-ban egyetemi magántanár és 2002-ben a BME tiszteleti tanára. A New York Academy of Sciences (1995) és a Magyar Mémökekadémia tagja (1996), Eur.Ing. FEANI (1996). Wg. memb. az URSl-nál. Az MTA Távközlési Rendszerek Bizottság és utódja, a Távközlési Tudományos Bizottság, valamint az URSl Magyar Nemzeti Bizottság tagja, a Magyar Űrkutatási Tanács elnöke. Létrehozta az akkori első Űrkutató Csoportban résztvevő társaival együtt a komplex űrkutatást Magyarországon. 1961-től kezdve a műszaki és komplex geofizikai területen, az elektronikai és rakétatechnikai K+F tevékenységgel kezdve, majd 1965-től a műholdak követésével és telemetria jeleik vételével, 1966-ban a meteorológiai műholdak APT képei vételével, 1967-ben az első teljes (magyar) műholdas telemetria földi modellje megépítésével, 1968-ban az ATS-3 műholddal transzóceániai rádióátvitellel. Apáthy Istvánnal együtt kifejlesztette az első magyar műholdfedélzeti elektronikus egységet (egy mikrometeorit detektor elektronikus egységét), mely 1974-ben sikeresen startolt az Interkozmosz-12 műhold fedélzetén. Résztvett az első magyar űrhajós tudományos programja tervezésében és megvalósításában. Új eljárásokat fejlesztett ki az elektromágneses hullámterjedésben az inhomogén és a mozgó inhomogén közegekben, valamint a speciális és az általános relativitás körülményei között. Ezek alkalmazására műholdon mért jelek interpretációjára, pl. a Demeter (francia), a Kompas- 2 és Chibis-M orosz-magyar-ukrán műholdak adatainál, a BepiColombo (ESA) Merkúr programban, stb. került sor. Bodnár Lászlóval együtt kifejlesztette az új elektromágneses jeleket mérő, űreszköz fedélzeti és földi műszereket, a mai SAS és VR műszer-családot. Új módszereket fejlesztett ki a műholdas távérzékelésben a légköri hatások korrekciójára, a növénytakaró

és a haszonnövények vizsgálatára, a terméshozam becslésére és előrejelzésére. Több, mint 300 publikációja van. Ezüstkoszorús vitorlázó repülő. A Katolikus Egyházban újraindulása óta a Cruciferi Sancti Stephani Regis (Szent István Lovagrend) tagja, lovagja, amelyet ma nagymesterként vezet.

1968-ban dr. techno aranygyűrűvel ajándékozták meg a BME-n.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Fock Károly

a műszaki tudományok kandidátusa

*1940-ben született Rákoshegyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 175/1964*

Egyetemi tanulmányainak befejezését követően a Folyamatszabályozási (jelenlegi nevén Irányítástechnikai és Informatikai) Tanszék oktatója lett, és ezen a tanszéken dolgozott 44 éven keresztül nyugdíjba vonulásáig. Oktatói munkáját egyetemi docensi beosztásban fejezte be. Pályafutása során mindvégig a mérés-technikai területén dolgozott, szakmai érdeklődése a nem villamos mennyiségek villamos mérés-technikája témakörhöz kötötte. Ehhez a szakterülethez tartozó tantárgyakat oktatott elsősorban villamosmérnök, valamint a Vegyészmérnöki Karon a környezetmérnök képzésben résztvevő hallgatóknak magyar, illetve német nyelven, továbbá a Gépészmérnöki Karon és a térítéses idegen nyelvű képzés keretében angolul. Kandidátusi oklevelét 1981-ben szerezte, amelyet az 1995 évi konverzióval PhD fokozatnak ismertek el. Szakmai munkája során tudományos kutató volt a Karlsruhei Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán, a Szovjet Tudományos Akadémiával folytatott tudományos együttműködés keretében a Leningrádi Műszaki Egyetemmel közösen intelligens robotok kutatása során erő-mérő fejlesztésében vett részt, az érzékelők dinamikai modellezése területén pedig a Drezdai Műszaki Egyetem Műszaki Akusztika Tanszékével dolgozott együtt. Számos sikeresen megvalósított ipari megbízása és műszaki fejlesztési munkája az erőmérés, áramlásmérés, folyadékszint-mérés és rezgésmérés területéhez köti. Publikációinak száma meghaladja a hatvanat. Pályafutása során tagja volt az IFAC és az IMEKO magyar nemzeti bizottságainak, elnöke volt a Mérés-technikai, Automatizálási és Informatikai Egyesület Érzékelők Munkabizottságának és tagja az Arbeitskreis der Hochschullehrer für Messtechnik (NSzK) munkaközösségének. 1994-2003 között az MTA Automatizálási és Számítástechnikai Bizottságának, valamint 1991-2013 között az Ipar a Korszerű Mérnök-képzésért Alapítványnak a titkári funkcióját látta el. Nyugállományba vonulásától a Magyar Elektronika műszaki szakfolyóirat szerkesztője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Forgács László

1934-ben született Felsőgallán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 365/1964

1957-ben gépészmérnöki oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán. Diplomájának megszerzését követően a Tatabányai Szénbányáknál helyezkedett el, de közben beiratkozott a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának erősáramú szakára. Villamosmérnöki diplomáját itt szerezte meg 1964-ben. 1960-ban áthelyezéssel került az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőségre, ahol kezdetben mint gépészeti és villamos előadó, majd főmérnök, később osztályvezető ill. főosztályvezető beosztásokban dolgozott. Tíz évig volt a Budapesti Bányaműszaki Felügyelőség vezetője. Szakmai tevékenysége elsősorban a sújtólég- és robbanásbiztos villamos berendezések, az aknaszállítás, a szénhidrogének csővezetéki szállítása, városi gázelosztó vezetékek, bányavillamos berendezések, bányavillamos és bányagépészeti szabványosítás témakörökhöz kötődik. Szakmai felkészültségét a Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületben is kamatoztatta. Több cikluson keresztül vezetője volt a Kőolaj-, Földgáz,- és Vízbányászati Szakosztály Bányabiztonsági Szakcsoportjának. Jelenleg is részt vesz a Bányagépész Szakcsoport, illetve a Bányagépészet a Műszaki Fejlődésért alapítvány munkájában. Tagja volt a Mérnöki Kamara Szilárdásvány Tagozat Minősítő bizottságának. Szakértőként aktív tevékenységet folytat a potenciális robbanásveszélyes térségek villamos berendezéseinek oktatása és szakértése, valamint a vállalati irányítási rendszerek létesítése, működtetése témakörökben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Forgács Péter

1940-ben született Jászteleken.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 96/1964

1964 és 68 között a Magyar Néphadsereg hivatásos tisztje volt. A honvédségnél híradástechnikai eszközök szervizelésével foglalkozott. 1969 és 90 között a Trakis Szövetkezetben dolgozott tervezőmérnök, főosztályvezető, majd 1980-tól főmérnöki beosztásban. A Trakis Szövetkezetben: transzformátorok, feszültség stabilizátorok, szünetmentes áramforrások, ipari röntgengépek, nagyfeszültségű transzformátorok, hegesztőgépek tervezésével, fejlesztésével foglalkozott. 1990-ben a Fortrans Kft. néven magáncéget alapított, melynek az ügyvezetője. A Fortrans Kft. hegesztőgépek és alkatrészei fejlesztésével, gyártásával foglalkozik. Pályafutása során 28 találmánya volt.

A Kiváló Feltaláló Arany fokozatot két alkalommal nyerte el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gaál György

1941-ben született Szekszárdon.

Műszaki tanári oklevelének száma: 44/65

1959-től 2001-ig a Magyar Postánál (és jogutódjainál) dolgozott különböző beosztásokban, építésvezetőtől a fejlesztési osztályvezetésig. Munkája során különböző területeken foglalkozott: távközléstechnika, fénytávközlés, fejlesztés a korrózió védelem területein, nemzetközi együttműködés. Külföldi munkái: Dél-Amerika (Montevideo, Buenos Aires) fénytávközlés; Kuwait (fénytávközlés); Németország (fénytávközlés); Lengyelország (Izotópos kísérletek, kábelvédelem); Kanada, Svájc (fejlesztés kábelvédelem). A Magyar Mérnöki Kamara Tagja: vezető tervező és szakértő (Ny.sz. 01-716).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes szaktanári tevékenységét.

Gergely Csaba

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 205/1964

A BME villamosmérnöki diploma megszerzése után a KSH-nál számítógép-karbantartóként kezdett dolgozni. Ebben a minőségben 1966-68. között az ICL tanfolyamain kapott további képzést Angliában. Ezt követően 1969-től a Pénzügyminisztérium Számítóközpontjában (PMSZK) dolgozott több mint 20 éven át főmérnök, operációs menedzser, végül műszaki igazgató minőségben és felelős volt a PMSZK országos adathálózatának fejlesztéséért. Mivel munkaadója Siemens számítógépek felhasználója volt, az évek során lehetősége volt a Siemens müncheni EDP kiképzőközpontjában a pozíciójához kapcsolódó további szakmai tanfolyamokon való részvételre, különös tekintettel a számítógépek teljesítményelemzésére és kapacitástervezésére. 1980/81-ben az UNDP szakértőjeként két megbízást teljesített Mongóliában, az ottani állami számítógép-hálózat fejlesztésével kapcsolatban. 1992-től a Siemens Kft/Rt. alkalmazásában a Siemens Nixdorf AG magyarországi country managereként dolgozott és felelős volt az értékesítésért, valamint a Siemens installált bázisa karbantartásáért. 1994 végén a Siemens Rt. sajtófelelőse, ill. a Vállalati Kommunikáció vezetőjének pozícióját vette át. Pozíciója feladását, ill. 1997. októberi nyugdíjazását követően a Siemens Rt/Siemens Zrt. tanácsadójaként dolgozik. Megbízása főleg a Vállalati kommunikáció műszaki támogatására irányul. Másik feladata keretében a vállalat szabványosítási és szabályozási felelőseként működik. Korábbi társadalmi munkája keretében 1993-2000 között a Neumann János Számítógéptudományi Társaság (NJSZT) alelnökeként tevékenykedett és ebben a minőségben képviselte a társaságot az IFIP (International Federation of Information Processing) közgyűlésében.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gurnik Edit

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 102/1964

1959-ben érettségizett a budapesti Zalka Máté gimnáziumban és sikeres felvételi vizsga után 1959-1964 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának hallgatója volt, ahol a Műszer és Finommechanika Szakon 1964-ben szerzett villamosmérnöki diplomát. Az egyetem elvégzése után az orvosi műszereket gyártó Medicor Művek fejlesztési osztályán helyezkedett el, témafelelősi munkakörben. 1970-től az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában a méréstechnikai osztályon, majd a Műszaki Tájékoztató Központban dolgozott. E munkakörben a gépkönyvek szerkesztése, műszaki lektorálása, tájékoztatók és ismertetőik készítése, lektorálása, valamint kiállítások szervezése tartozott feladatai közé. 1978 és 1984 között az Országos Találmányi Hivatal külsős munkatársaként újdonság kutatást végzett. 1990-től az Auter-Print Nyomdaipari Kft-ben kiadványszerkesztőként és szaklektorként dolgozott nyugdíjba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gyönyör Béla

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 132/1964

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Györe Lujza

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 293/1964

1964-től 1972-ig az Egyesült Villamosgépgyár (EVIG) Gyártmányfejlesztési Főosztályán Aszinkronmotor Számítási Osztályon dolgozott. A gyárral Társadalmi Szerződése volt. A gyár anyagilag segítette tanulmányait, aminek fejében a diploma megszerzése után öt évig kellett ott dolgoznia. 1972-től 1977-ig a volt középiskolájában - volt Vasútgépészeti Technikumban - akkoriban már Közlekedésgépészeti Szakközépiskola Vasútgépészeti Ágazaton tanította az elektrotechnikát és villamos vontatást. 1977-től 1991-ig az Épületgépészeti és Villamossági Tervező Vállalatnál (ÉVITERV) dolgozott az export-tervező csoportban. A csoport az NDK-beli Starkstromanlagenbau Cottbus (SAC) részére tervezte külszíni fejtőgépek villamos berendezéseit. Ez a munka 1983-ban megszűnt. Ezután, részben hazai épületvillamossági terveket készítettek, részben a TESCO szellemi export külkereskedelmi vállalaton keresztül Ausztriában vállaltak tervezési munkát. Ennek keretében 1984-ben 9 hónapig Linzben, a Mühlauer cégnél villamos hajtások tervein dolgozott. 1987-től 1993-ig Bécsben dolgozott tartós kiküldetésben egy Steinschaden GesMBH. nevű villamos tervező cégnél (több kollégájával együtt). 1991-ben az ÉVITERV megszűnt. Mivel kinti munkaviszonyaikat nem érintették az itthoni változások, többen egy Kft.-t alakítottak ELPRO néven és a TESCO-n keresztül folytatták bécsi munkájukat. Munkaviszonyaik 1992-93-ban megszűntek, a Kft. itthon folytatta munkáját, épületek energiaellátását, villamos felújításait tervezték. Néhány megbízást korábbi kapcsolatokon keresztül Bécsből is kaptak. Innen ment 1996-ban nyugdíjba. Nyugdíjasként is dolgozott az ELPRO-nál és a GA Magyarország Kft.-nél, ahol az ELMŰ Dél-pesti Igazgatóságának területén terveztek 0,4 kV-os hálózatbővítéseket. 2000 óta nem dolgozik a szakmában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gyurkó István

1939-ben született Görömbölyön.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 163/1962

Tanulmányai: Miskolci Bláthy Ottó Villamosenergiaipari Technikum (1954-58), BME Villamosmérnöki Kar (1959-64), Hatvany József Informatikai Tudományok Doktori Iskola (2002-2004). „Informatikai berendezéseket zavaró hálózati visszahatások vizsgálata” című PhD értekezését az MTA MA Székházában „summa cum laude” minősítéssel védett meg. Az alábbi beosztásokban dolgozott: ÉMÁSZ Tervező mérnök (1964-75), ÉMÁSZ Tervezési és Fejlesztési osztályvezető (1975-2002), ÉMÁSZ Rt. Nyugalmazott osztály vezetője (2002-). Fő tevékenységi és kutatási területei: K+F irányítása. Szakmai kapcsolatot épített ki az ÉMÁSZ ellátási területén üzemelő ipari fogyasztók energetikai szakembereivel. Nagy áttekintésre tett szert a hazai tudományos élet szerteágazó területén. A vállalatnál a villamostechnológiai tervezés egyik megalapítója volt, részt vett az alállomások automatizálási fejlesztésének feladataiban, az üzemirányítás korszerűsítésének tervezésében. Először Ő készítette el az MVMT által előírt tartalmi és formai követelményeknek megfelelő területi tanulmány terveket számítógép segítségével. Jelentős munkát végzett a HKV megvalósításában. Iparági szintű típustervek készítéséhez, szabványok kidolgozásához javaslatokat készített. A kiviteli tervezés számítógépes támogatását megszervezte. Több kutatási projektben vett részt, amelynek a tárgya villamos hálózati visszahatások mérése, analizálása, zavar-kompenzációk kidolgozása volt. Tudományos, szakmai közéleti tevékenységei: tagja volt tíz éven át az Elektrotechnika folyóirat szerkesztőbizottságának, a MEE által rendezett szakmai tanfolyam vizsgabizottságának, az MSZT EMC munkabizottságának, valamint az MTA Köztisztületének. Külföldi egyetemi hallgatók (román, szlovák, spanyol, angol) szakmai gyakorlatait szervezte és előadásokat tartott. Több alkalommal volt végzős egyetemi és főiskolai hallgatók ipari konzulense. Az ÉMÁSZ Rt.-t képviselte az MSZT-ben. Részt vett a Magyar Áramszolgáltatók Egyesülete munkájában, mint munkabizottság vezető. Megjelent közlemények száma: 15 szakmai tudományos előadás, 17 szakmai tudományos publikáció. Jelenleg, mint az ÉMÁSZ Rt. nyugalmazott osztályvezetője, tapasztalatait a Miskolci Egyetem elektrotechnikai-elektronikai tanszékén folyó főiskolai szintű villamosmérnök képzésben hasznosítja.

Szakmai kitüntetések: 1968 Szakdolgozatok Országos Pályázatán az MVMT külön díja, 1972 Szakdolgozatok Országos Pályázatán fődíj második fokozata, 1994 „Áramszolgáltatásért Emlékérem”, 2002 Magyar Elektrotechnikai Egyesület Déri-díj.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gyürki József

1939-ben született Egyházaskródacon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 240/1964

A BME Villamosmérnöki Kar gyengeáramú szakán végzett kitüntetéses oklevéllel 1962-ben. Az MTA Automatizálási Kutató Intézetbe került, ami Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézet (SzTAKI, 1970) lett. Irányítási rendszerek analízisére, tervezésére, identifikációjára eljárásokat fejlesztett analóg és digitális számítógépekre. Több publikációja jelent meg hazai és külföldi lapokban. 1969-ben 11 hónapos ösztöndíjat nyert az USA egyetemeire, 5-5 hónapot töltött az UCLA (University of California in Los Angeles), ill. a Purdue University (West Lafayette) egyetemeken. A témákat sztochasztikus rendszerek, iterációs algoritmusok konvergenciája, identifikációs eljárások, ill. adatbázis kezelés, számítógépes grafika, statisztikus programok képezték. 1971-től Integrált Gyártó Rendszerek (IGYR) adatbázis kezelését, gyártástervezését programozta. Cikkei megjelentek külföldön. 1979-től a KFKI Mérés és Számítástechnika Intézetében (MSZKI) TPA1140 alapú ipari irányító rendszereket fejlesztett. 4 évig a Paksi Atomerőmű blokk szimulátora létrehozásában (Helsinki, Nokia Electronics-el közösen) vett részt. Az alapgép kialakítását, fejlesztését végezte. Ezután diszpécser központok (ÉDÁSZ, ÉMÁSZ) analízisén dolgozott. 4 évig ISYS Kft.-ben a Büntetés Végrehajtási Intézet számítógép hálózati rendszer programozását (4GL nyelven), operációs és hálózati rendszer telepítését, oktatását végezte. A BME-n Állami Vizsgabizottsági tagként, a Mérnök Továbbképző Intézetben előadások tartásával, 2 évig az Automatizálási és Alkalmazott Informatika Tanszékén adjunktusaként, 1998-2005-ben angol nyelven külföldi hallgatókat oktatott (operációs rendszerek, multimédia, hálózatok). Az Építőmérnöki Kar Építőanyagok Tanszékén 10 évig „elektronikus műszerek használata anyagtulajdonságok mérésére” szakértő volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Hainzmann János

címzetes egyetemi docens

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 273/1964

Tanulmányait 1959-ben kezdte a BME Villamosmérnöki Karán és 1964-ben fejezte be a Kar Műszer és Finommechanika szakán. Diplomaterve, három másik évfolyamtársával együtt, egy digitális oktatógép tervezése és megépítése volt. A teammunka a MATE diplomaterv pályázatán 1965-ben díjat nyert. 1964-ben került gyakornokként a BME Műszer és Méréstechnika Tanszékére, majd 1965-ben tanársegédi kinevezést kapott. 1977-től 2006-ig adjunktus beosztásban dolgozott. (A tanszék neve közben Méréstechnika és Információs Rendszerek Tanszékre változott.) Először az elektronikus áramkörök oktatásában működött közre, ebben a témakörben egy egyetemi tankönyvnek és 4 jegyzetnek a (társ) szerzője. 1970-ben kezdett foglalkozni az integrált logikai áramkörök alkalmazástechnikai kérdéseivel. Ebben a témakörben nyújtott be egyetemi doktori értekezést 1977-ben „Időzítő alapáramkörök vizsgálata” címmel, a műszaki doktori címet 1978-ban kapta meg a BME-n. Ezután elsősorban a mikroprocesszoros rendszerekkel foglalkozott. Közreműködött az MMT mikroprocesszoros alkalmazástechnikai rendszer, majd az ehhez kapcsolódó lokális hálózati rendszer kifejlesztésében. Foglalkozott a mikroprocesszoros berendezések fejlesztői rendszereivel és tesztelési kérdéseivel is. Ezekben a témakörökben 10 szabadalom társhelftalálója. Részt vett az angol és német nyelvű képzésben is, többek közt előadásokat tartott az Informatika tárgyhoz. 1988-ban átvette a tanszék Digitális technika laboratóriumának, majd utána a Műszaki Informatika szak Mérés labor tárgyának oktatási irányítását és közreműködött az egységes alaplabor koncepció kidolgozásában és megvalósításában. Közalkalmazotti oktatói státusza 2006-ban megszűnt, ezután projekteken tevékenykedett tovább a tanszéken. 2007-ben a Villamosmérnöki és Informatikai Kar dékánja az egyetemen végzett kiváló oktatói, kutatói munkája elismeréseképpen címzetes egyetemi docenssé nevezte ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Haklits Iván

1941-ben született Szombathelyen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 146/1964

1964 és 1966 között az ORION-nál dolgozott ahol feladata volt a mikrohullámú láncok gyártása. Ezt követően 1966 és 1978 között az INFELOR Számítástechnikai Kutatóintézet Hardware fejlesztés és Üzemeltetés főosztályvezetője. 1975 és 1977 között a TOHOKU DAIGAKU Denki Tsushin Kenkyu-Jo (TOHOKU Egyetem Elektronikai Kutató Tanszék, kutatói ösztöndíj: Nagyméretű számítógépes hálózatok (ALOHA), számítógépes hangfelismerési kutatások). 1978 és 1997 között az OTP Számítástechnikai Igazgatóság főmérnöke. Tevékenysége: a bank számítástechnikai rendszerének kialakítása; mainframe és fiókhálózat, valamint üzemeltetési környezet tervezése, fejlesztése, üzemeltetése, beruházása. 1997-ben nyugdíjba vonult. 1997-től Tanácsadó Bt-ként való különféle tevékenységek végzése: elektronikai üzem létrehozása (gazdasági terv, technológia kidolgozása, nemzetközi tárgyalások, stb.); tanácsadói tevékenység külföldi gazdasági és elektronikai cégeknek; számítóközpontok (mintegy tíz központ) tervezése, kiépítése; cégátvilágítás; összetett technikai nagyberuházások műszaki-gazdasági elemzése; adathálózati switch-roomok tervezése, kivitelezése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Haraszti Antal

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 220/1965

Tanulmányok: Technikusi oklevél (1953-57), Villamosmérnöki oklevél (1959-64). Munkahelyek, tevékenység: 1957-től 59-ig a középiskolai tanulmányok után a Villamos gép és Kábelgyár (EVIG) próbatermében dolgozott különféle kis és nagyfeszültségű motorok, speciális egyenáramú gépek villamos mérései, végellenőrzése volt a feladata. 1964-68-ig számítómérnökként dolgozott az EVIG Egyesült Villamosgépgyár számítási osztályán, feladata a szinkron motorok (darumotorok) tervezése. 1969-től 1992-ig villamos osztályvezető majd vállalkozási irodavezető a Magyar Hajó és Darugyár darutervező irodában. Feladata kikötői portáldaruk villamos vezérlési rendszereinek tervezése, daruk mérései, átadás-átvételi munkái a világ számos országában és kikötőjében (Szovjetunió, Jugoszlávia, Csehszlovákia, Görögország, Írország, Líbia, Marokkó, Argentína). Találmányai kombinált védelem, slip érzékelő, kikötői portáldaru borulás érzékelője. 1993-tól 1999-ig igazgató a Ganz Danubius Daru Mérnöki Vállalkozási Kft.-nél. Feladata kikötői portáldaruk és egyéb futódaruk villamos vezérlési rendszereinek vezérlése. 1990-től tulajdonosa a Harfor Mérnökiroda Kft.-nek. Tevékenysége: műszaki szakfordítások, daru alkatrészek gyártása, forgalmazása.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Harsányi Menyhért

1941-ben született Dombrádon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 332/1964

1964-ben a Villanszerelőipari Vállalatnál (VIV) kezdte meg szakmai tevékenységét. Az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium (ÉVM) irányítása alá tartozó országos nagyvállalatot 1963-ban hozták létre négy villanszerelő vállalat összevonásával, mintegy 3500 fővel. A vállalat főbb tevékenysége az ipari és kommunális létesítmények komplex villanszerelésén túl 35 kV-ig terjedően kábelhálózatok és szabad vezeték hálózatok létesítése volt. A későbbiekben a tevékenység egyre inkább bővült gyengeáramú rendszerek, így például különféle telefonhálózatok létesítésével. 1964-re kialakult a vállalat főbb szervezeti kerete és beindult az intenzív műszaki és szereléstechológiai szabályozás valamint gyártmányfejlesztés. A Műszaki osztály dolgozójaként ennek a folyamatnak volt 10 éven át aktív részese, bekapcsolódva az új ismereteknek a termelésirányítók felé történő átadásába, oktatásába is. Közben rövid ideig építőipari szakközépiskolában oktatott elektrotechnikát. Szerzőtársként közreműködött a vállalat gondozásában megjelent és a Műszaki Könyvkiadó által kiadott „Villamos szerelőipari kézikönyv” megírásában. Szabványosítási bázisvezetőként a saját vállalati szabványok készítése mellett bizottsági titkárként részt vett a biztonságtechnikai szabványok korszerűsítését, illetve azok nemzetközi összehangolását végző MEE bizottság munkájában. Rövid ideig vezette a vállalat Munkavédelmi irodáját is. 1971-ben orosz nyelvből sikeres állami nyelvvizsgát tett. Az 1974/75-ös tanévben elvégezte az ÉVM vezető utánpótlásképző tanfolyamát. Ezt követően 1976-ban vállalaton belül termelésirányítói beosztásba helyezték. Négy éven át szerelésvezetői munkakörben tevékenykedett. 1980-ban nevezték ki főmérnöknek a cég mintegy 700 fős üzemegységébe. 1990-ben a vállalat részvénytársasággá alakult át, majd 1991-ben a SIEMENS megvásárolta. Ettől kezdődően nyugdíjba vonulásáig szerelési főmérnöki munkakört töltött be. Számos kiemelt létesítmény megvalósításában vett részt pályafutása alatt. Vállalata üzemi tagcsoportján keresztül már 1965-ben bekapcsolódott a Magyar Elektrotechnikai Egyesület munkájába. E területen hosszabb-rövidebb ideig betöltött funkciói az alábbiak voltak: VIV, majd SIEMENS üzemi csoport titkára, Villamos fogyasztó berendezések Szakosztály Elnöke, Országos Elnökség tagja, Egyesületi Tanács tagja.

1985-ben a Minisztertanács „Kiváló munkáért” kitüntetésben részesítette. Az egyesületben végzett munkájáért 1995-ben STRAUB díjjal tüntették ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hatta László

1937-ben született Mohácson.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 36/1964

Egyetemi tanulmányai befejezése után 1967-ig az Egyesült Izzóban, majd 1970-ig az Elektrotechnikai KTSZ-nél, mint fejlesztő- és tervezőmérnök dolgozott. 1970 óta az Országos Munka- és Üzemegészségügyi Intézetben, mint tudományos munkatárs a zaj és vibrációs osztályon dolgozott. Tevékenysége a munkahelyi zaj- és rezgés ártalom hal-
laskárosodást, ill. patológiás változást okozó hatásának kutatása volt, ezen belül részletesebben a zaj- és rezgéselemzéssel, ill. számítógépes adatfeldolgozással foglalkozott. 1984 óta a Fővárosi Köjál - jelenleg Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat Fővárosi Intézete - Zaj- és Rezgésvizsgáló laboratóriumában dolgozott, mint csoportvezető. Munkakörében a munkahelyi és környezeti zaj- és rezgéselemzéssel, munkahelyi- és környezetvédelmi hatósági intézkedéseket megalapozó vizsgálatokkal foglalkozott. 1996 óta nyugdíjas. Számos zajvédelmi tanulmány kidolgozásában vett részt az OMFB és az Optikai, Akusztikai és Filmtechnikai Tudományos Egyesület szervezésében, ill. közreműködő volt számos zaj- és rezgésvédelmi szabvány kidolgozásában. 1994-ben résztvett a KTM keretében a zaj és rezgésvédelemről szóló 12/1983.(V.12.) MT számú rendelet átdolgozását végző munkacsoport munkájában. 1993-ban Az önkormányzatok zaj- és rezgésvédelmi feladatai című kiadvány szaklektora volt. 1984-94 között az Ipari Minisztérium szakértője volt zaj- és rezgéscsökkentési témakörben. 1988-ban az MTESZ, Optikai, Akusztikai, Film- és Színháztechnikai Tudományos Egyesületben a zaj- és rezgésvédelem szakterületen az Egyesület szakértői névjegyzékébe bejegyezték. 1997-től a Magyar Mérnöki Kamarától (MMK) Környezetvédelmi Szakértői engedélyt kapott, környezeti zaj- és rezgésvédelem szakterületre. 1998-ban a MMK-tól Környezetvédelmi Felülvizsgálat végzésére jogosító engedélyt kapott zaj- és rezgés elleni védelem szakterületre. 2002-ben köztisztviselői alapvizsgát tett. 2003-ban a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztériumtól a környezeti zaj- és rezgésvédelem szakterületen szakértői-, valamint felülvizsgálati tevékenység folytatására kapott engedélyt. 2008-ban a MMK-tól Zaj- és rezgésvédelem, környezetvédelmi szakértésre kapott engedélyt. 1992 óta, mint egyéni vállalkozó a Zajvédelmi Szakértői Irodát vezeti. A témában megjelent főbb közleményei száma 13. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hatvani György

1961-ben született Nyíregyházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 259/1964

Villamosmérnöki diplomáját 1964-ben szerezte a Budapesti Műszaki Egyetemen. Szakmai pályafutása szorosan összekapcsolódott az energia-iparral. A diplomaszerzés után mintegy 30 éven át a Magyar Villamos Művek Tröszt-ben (MVMT) dolgozott, ahol a ranglétrán előrehaladva, 1983-tól műszaki vezérigazgató helyettes, majd 1987-1991 között vezérigazgató volt. 1991-1997 között miniszteri szaktanácsadó, a Transelektro Rt. vezérigazgató helyettese, az MVM Rt. Igazgatóságának elnöke volt, majd 1997-1999 között a Magyar Energia Hivatal főigazgatói posztját töltötte be. 1999-2002-ig a Magyar Külkereskedelmi Bank főtanácsosa, majd 2002-2006 között a Gazdasági és Közlekedési Minisztérium energetikáért felelős helyettes államtitkára volt. 2006-2010 között a MAVIR Zrt. Igazgatóságának elnöke. 2006-2013-ban a Biztonsági Földgáztároló Zrt. Igazgatóságának elnöke. Számos szakmai publikációja jelent meg, igen sok előadást tartott hazai és nemzetközi fórumokon. Több, mint tíz éven át meghívott előadó volt a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán. Több főiskolai jegyzet, valamint országos szakközépiskolai tankönyv szerzője, ill. társszerzője. Számos hazai és nemzetközi szakmai szervezet vezető testületeiben vállalt szerepet. A CIGRE és a WEC Magyar Nemzeti Bizottságának, az UNIPÉDE Végrehajtó Bizottságának tagja volt. Az ETE Műszaki Tudományos Testületének tagja. A MEE alelnöke (1984-90) majd 1990-től két évig elnöke volt. 1994-2000 között az Egyesületi Tanács elnöke, majd 2006-ig az Ellenőrző Bizottság elnöke volt. A Magyar Mérnök Akadémia alapító tagja. Jelenleg tagja az Elektrotechnika folyóirat Szerkesztő Bizottságának, a World Petroleum Council Magyar Nemzeti Bizottságának. A Gazdálkodási Tudományos Társaságok Szövetsége Energia Tagozatának elnöke.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Havasi Antal

1931-ben született Mezőtúron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 365/1959

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú szakán 1958-ban fejezte be egyetemi tanulmányait, ahol diplomájának tárgya volt az egyfázisú nagyvasúti terhelés hatása a 3 fázisú hálózatra, amelyben kidolgozta, hogy milyen aszimmetriát okoz a Kandó villamos mozdony az országos háromfázisú hálózaton. Ezt a feladatot a szimmetrikus összetevők módszerével oldotta meg. Diplomatervét megvédve 1959-ben lett okleveles villamosmérnök. Szolnokon a TITÁSZ-nál állt munkába, majd a békéscsabai és orosházi DÁV-nál folytatta tevékenységét, ahol diploma munkájának témáját részben gyakorlatba ültette, mely szerint a kapcsoló állomás 20 KV-os kimenő vonalak szelektív földzárlat kijelzését a szimmetrikus összetevők módszerét felhasználva oldotta meg. 1961-ben a Békéscsabai Malomipari Vállalatnál, majd 1963-tól a Békés Megyei ÁÉV-nél, mint energetikus illetve tervezőmérnökként dolgozott. 1980-ban a békéscsabai MEGYEVILL-nél főmérnökként helyezkedett el.

1990-ben költségmegtakarítás céljából központi fázisjavítást vezetett be a Békéscsabai Konzervgyárban. Ezt az újítását az Országos Találmányi Hivatal az eredményes újítói tevékenységéért „Kiváló újító” kitüntetés ezüst fokozatával jutalmazta és kiváló dolgozói elismeréssel 1991-ben vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hazay Csaba

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 19/1965

Az egyetemen a Központi Fizikai Kutató Intézet ösztöndíjasa volt. Végzés után az intézet elektronikus műszer fejlesztő és gyártó részlegénél kezdett dolgozni. A nukleáris technikában használt célműszerek véglegesítő fejlesztését követően bekapcsolódott a sokcsatornás digitális analizátor fejlesztésébe és kísérleti gyárgyártásba. Két szolgálati szabadomtársszerzője volt. Az ESZR (Egységes Számítógép Rendszer) program indulásakor csatlakozott a Számítástechnikai Koordinációs Intézethez. Itt az R10 számítógéphez szükséges perifériák illesztésén és a gép első hazai megépítésén dolgozott. Résztvett egy szolgálati szabadalom kidolgozásában. A mikroprocesszorok megjelenésekor vezető tervezője (témafelelős) lett az M51 jelű 16 bites mikroprocesszorra alapozott minigép kialakításának. A gép ikerprocesszoros változatára alapozva vezetésével a MÁV számára rendező pályaudvari technológiát követő online rendszert dolgoztak ki. Komárom, Hegyeshalom és Miskolc pályaudvarokon több évig 24 órás üzemben használták a leszállított konfigurációkat. Ezen rendszerek kialakításával váltott az ipari környezetben működő szoftverfejlesztésre. Említésre méltó ezen a területen a BRG számára készült, telefon vonalhosszabbítóként működő, rádiótelefon rendszer mikroprocesszoros csatornavezérlőjének kialakítása és a működtető szoftver elkészítése. Szakmai érdekessége az általa megvalósított valós idejű operációs rendszer volt. A kapcsolási folyamatokat a CCITT SDL ajánlása szerinti üzenetváltásokkal leírva, az operációs rendszer közvetlenül a hozzájuk tartozó véges determinisztikus automatát valósította meg. A számítástechnika oktatásba való rövid bekapcsolódása után (SZÁMALK programozóképzés, főosztályvezető) a koncessziós telefontársaságok létrejöttékor, a ma INVITEL néven ismert társaság jogelődjéhez csatlakozott. Részt vett a cég számítástechnikai infrastruktúrájának kialakításában. Fő területe a központok és a számlázási rendszerek közötti adatátvitel és adattranszformáció volt. A MATÁV hálózati koncessziójának lejáratakor a szükségessé vált társszolgáltatók közötti, immár saját elszámolási rendszert maga alakította ki és üzemeltette nyugdíjazásáig. Szakterületének köszönhetően részt vehetett a Magyarországon beinduló informatikai ipar megalapozó fejlesztéseiben. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hidegh Gábor

1941-ben született Kalocsán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 307/1964

A BME Villamosmérnöki Kar műszer és finommechanikai szakán végzett 1964-ben. Munkáját az Erőmű Beruházási Vállalatnál (ERBE) kezdte üzembe helyező mérnökként. A Dunamenti Hőerőmű második 50 MW-os blokkja folyamatszabályozó berendezéseinek üzembehelyezésében már 1964-ben tevékenyen részt vett. Ezt követően a Pécsi Hőerőmű rekonstrukciós munkáinál dolgozott, majd a Bánhidai Hőerőmű első hazai 100 MW-os blokk kazán és turbina egysége szabályozásának és műszerezésének beüzemelése már az irányításával történt. A társadalmi ösztöndíj-szerződésben vállalt 5 éves munkaviszony lejárta után a Tatabányai Szénbányáknál helyezkedett el. Itt a vállalat Központi Műhelyében komplett villamos berendezések gyártásának és helyszíni szerelésének koordinálása volt a feladata. A bányászathoz kapcsolódó munkák mellett külső megrendelésekre is készültek berendezések, ennek kapcsán került sor egy komplett víztisztító üzem villamos berendezéseinek gyártására és a helyszíni beüzemelésre Libanonban az Ő vezetésével. Később a Villamos Műhely vezetője lett. Következő munkahelye 1974-78 között az Észak-dunántúli Tervező Vállalat, ahol irányító tervezőként házak komplett villamos berendezéseit tervezte és megszerezte az „A” osztályú villamos tervezői minősítést. Ezt követően ismét a Tatabányai Szénbányáknál vállalt munkát, ahol gyakorlatilag korábbi munkakörében, mint a Villamos Gyártás előkészítés vezetője dolgozott nyugdíjazásáig. Nyugdíjasként még a tatabányai Bánki Donát Szakközépiskolában, illetve az ott folyó felsőfokú technikusképzésben elektrotechnika és elektronika szaktárgyakat tanított.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hirling Endre

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 207/1964

1964-ben szerzett diplomát a BME Villamosmérnöki Karának híradástechnikai szakán. Már harmadévesként tanulmányi szerződést kötött a Puskás Tivadar Távközlési Technikum főhatóságával, így került a Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság ösztöndíjasaként az iskolához. A szakma adástechnikai részéhez is a PRTMIG rádió- és tv-állomásain szerzett gyakorlati tapasztalatokat. Az 1964/65-ös tanévtől főhivatású-, majd 1999-től nyugdíjas-ként óraadó tanár volt. Szakmai területe a vezeték nélküli távközléstechnika szaktárgyai (rádiótechnika, televíziótechnika, mikrohullámú technika) és az ezeket szervesen kiegészítő gyakorlati mérések (berendezéismeret). Természetesen a szakma alapozó tantárgyait (elektrotechnika, elektronika) és a hozzájuk tartozó laboratóriumi méréseket is tanította. A tanítás mellett egyéb megbízásokat is kapott. Volt osztályfőnök, a vezeték nélküli munkaközösség vezetője és az iskola műszaki igazgatóhelyettese. Vezette a vételtechnikai laboratóriumot. Részt vett az Országos Szakmai Tanulmányi Versenyre való felkészítésben, ahol tanulók rendkívül sikeresen szerepeltek. Iskolán kívüli megbízásra összeállította a távközléstechnikai ágazat vezeték nélküli tantárgyainak tantervét. Megírta a Televízióműsorszórás és a Rádióberendezések tankönyvet és társszerzője volt más tankönyvnek és példatárnak is. Vezetett technikusminősítő tanfolyamokat és óraadó volt a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán. 1970-ben megszerezte a mérnök-tanári diplomát is.

Munkája elismeréseként Kiváló Munkáért kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth Viktor

*1940-ben született Mosonmagyaróváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 392/1964*

1964. július 1-jétől 2003. június 30-ig a MÁV alkalmazottjaként a vasút következő munkaterületein dolgozott: 1964 és 1968 között az Északi Járműjavító Üzemben a villamos mozdonyok javításával foglalkozott, mint részlegvezető. 1968 és 1979 között a MÁV Vezérigazgatóság Járműjavító Szakosztályán a hazai villamos mozdonyok karbantartásának felelőse volt. Feladata volt a karbantartási ciklusok kidolgozása, bevezetése, a fenntartás felügyelete. 1979 és 1984 között a MÁV Északi Járműjavító Üzem termelési főmérnöke volt. 1984-től 1992-ig a MÁV Vezérigazgatóság Gépészeti Főosztályán a villamos vontatási alállomások referense volt. Feladata volt az alállomások fenntartásának, üzemeltetésének országos szintű meghatározása és ellenőrzése, az új alállomások kialakításában, telepítésében történő közreműködés, együttműködés a Magyar Villamosművek Tröszttel és az Áramszolgáltató Vállalatokkal. 1992 és 2003 között az Erősáramú Divízió vezetőjeként irányította a MÁV Rt. Villamos energiaellátási rendszerét, és a berendezések karbantartását, üzemeltetését közvetlenül végző szolgálati helyeket. Jelentős alkotói tevékenységként közreműködött a villamos ingavonati közlekedés bevezetésében és a 2x25 kV-os energiaellátási rendszer kialakításában. Pályája során tanított szakmunkásképzőben, mozdonyvezető tanfolyamokon, MÁV Tisztképző Intézetben, és elkészítette a hallgatók részére a tanönyveket és jegyzeteket. Publikációi jelentek meg a hazai és külföldi szaksajtóban. Részt vett a KTE és a MEE MÁV Üzemi szervezetének munkájában. Közel 20 évig képviselte a MÁV Rt.-t a Vasutak nemzetközi szervezetében az erősáramú témákban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Huba Zoltán

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 267/1964

Diplomamunkájának témája mikrohullámú csőtápvonallal volt kapcsolatos, ezért első munkahelyül az Elektromechanikai Vállalatot választotta, ahol akkor a magyarországi TV adók fejlesztése és építése folyt. Ezután érdeklődése a digitális technika irányába fordult, ezért belépett a Központi Statisztikai Hivatal Információfeldolgozási Laboratóriumába, ami később átalakult „INFELOR” Rendszertechnikai Vállalattá. Itt ringatták a magyarországi számítástechnika egyik bölcsőjét. Legfontosabb feladata a Minszk 21-es számítógép műszaki fenntartása, karbantartása volt. Ezután a VOLÁN TRÖSZT ELEKTRONIKA dolgozója lett, ahol a UNIVAC 1004/1005 típusú számítógépek szervize volt. Ez a vállalat később beszerzett egy UNIVAC 1050 típusú számítógépet is, amely számára a műszaki karbantartáshoz szükséges tesztprogramok írásával foglalkozott. Amikor a vállalat üzembe állította UNIVAC 9400-as számítógépét, akkor egy ausztriai tanfolyamon kiképezték ezen gép rendszerprogramozójának. Később ennél a vállalatnál üzembeállt egy Siemens nagyszámítógép és egy ESZR számítógép. Huba Zoltán a Programtechnikai Osztály vezetője lett, alkalmazási programokat írt, megtanulta a COBOL, FORTRAN és PL/1 programozási nyelveket. Ezután a Nemzetközi Számítástechnikai Oktató és Tájékoztató Központ (SZÁMOK) programnyelvi oktatója lett, később pedig a Számítástechnikai Alkalmazási Vállalat (SZÁMALK) kutatójaként tevékenykedett. Ezután a MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutatóintézete alkalmazta tudományos munkatársként, feladata az UNESCO által kifejlesztett CDS/ISIS, majd az UNIDO által továbbfejlesztett ADS/ISIS könyvtári információs rendszer üzemeltetése illetőleg honosítása volt. 1990-ben belépett a Hungária Biztosítóhoz, ahol számítástechnikai főmunkatársként dolgozott. Végül aktív pályáját a svájci Bank Julius Bar & Co. AG számítástechnikai részlegénél fejezte be.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Huszerl János

1937-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 30/1964

1956 nyarán technikusként dolgozott az Elektromechanikai Vállalatnál, majd felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika Szakára. Egyetemi tanulmányai során nyári szakmai gyakorlaton a Telefongyárban és az NDK-ban Erfurtban az RFT Műszergyárban volt. Az egyetem befejezése után 1961-ben a Mechanikai Laboratórium HKV-nál kezdett dolgozni. Először a termelési részlegben a Dunakeszi üzemben. Rövidhullámú és ultrarövid-hullámú vevőberendezéseket gyártottak a honvédségnek és a határőrségnek. A berendezések elektromos beállítását és mérését végezte. Egy év után az egyik rövidhullámú vevő mérési témavezetője lett. Kérésére, 1964. januárban átkerült a gyártmányfejlesztési részleg budapesti telephelyére fejlesztőmérnöknek. Rövidhullámú iránymérő fejlesztésben vett részt. 1966 nyarán kinevezték laborvezetőnek, melynek feladata volt a speciális, professzionális célú egyedi és kiszériás készülékek tervezése, kifejlesztése és megvalósítása. Elsősorban hangfrekvenciás és adatátviteli berendezéseket és rendszereket fejlesztettek. Feladatuk volt egyedi rövidhullámú adó és vevő berendezések kifejlesztése is. A technika fejlődésével az elektroncsöves berendezések, a tranzisztoros áramkörök, az integrált áramkörök és a processzoros berendezések alkalmazásával fejlesztették a készülékeiket. A munkák során külső cégekkel is együtt dolgoztak. Kutatási, fejlesztési feladatokat adtak többek közt a Műszeripari Kutató Intézetnek (hibrid integrált áramkörök), a Híradástechnikai Kutató Intézetnek (vékonyréteg áramkörök), Remix V. (vastagréteg áramkörök), a BME Mikrohullámú Tanszékének, a BME HEI Tanszékének (beszédfelismerés kutatás). A munkáik eredményeit hasznosították, beépítették a berendezéseikbe. A szakma gyors fejlődésével a mérnöktovábbképző tanfolyamokon és konferenciákon való részvétellel és folyamatos egyéni szakképzéssel tartotta a lépést. A Híradástechnikai Tudományos Egyesületnek 1964 óta tagja. Különböző szakmai bizottságok munkájában vett részt. A HTE szakértői névjegyzékébe 1989-ben, a Műszaki Szakértői névjegyzékbe 1991-ben vették fel. Az ipar megszűntetésekor a Mechanikai Laboratórium felszámolásánál lehetősége volt 1995-ben nyugdíjba menni. 2009-ig dolgozott egyéni vállalkozóként. Munkáját több katonai és polgári kitüntetéssel ismerték el. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ispánki György

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 143/1964

A diploma megszerzése után a Mechanikai Mérőműszerek Gyárában a gyártásfejlesztési osztályon kezdte pályafutását, ahol az elektronsugaras hegesztési technológia kidolgozása és bevezetése volt feladata. 1967-től az Elektronika Átviteltechnikai Szövetkezet technológia osztályán dolgozott gyártmányfelelősként, amely munkája mellett 1974 és 1982 között az Országos Találmányi Hivatal külsős szakértője volt. 1982-ben vállalata főtechnológusa lett. E munkakörben feladata a technológia, a gyártásfejlesztés, a szerszámtervezés és a szerszámkészítés munkájának vezetése és irányítása volt. E munkája mellett 1987-ben a Felügyelő Bizottság elnökévé választották. 1990-ben a cég minőségbiztosítási vezetőjévé nevezték ki. Kidolgozta és kialakította az ISO 9000 szabvány szerinti minőségirányítási rendszert; ettől kezdve a minőségirányítási rendszer és a minőség-ellenőrzés vezetését és irányítását végezte. 2007-ben nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Istenes Péter

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 20/1965

A BME Villamosmérnöki karának híradástechnikai szakán szerezte meg 1965-ben a villamosmérnöki oklevelet, majd ugyanott 1968-ban kitüntetéses televízió-technikai szakmérnöki oklevelet kapott. Első munkahelye a Magyar Posta rádió és televízió műszaki igazgatósága volt, ahol 10 éven keresztül sokoldalú tevékenységet végzett: a magyar televíziós adóhálózat kiépítése terén a hálózattervezésben, az adó-telephelyek általános tervezésében, a televíziós adók és antennák műszaki előírásainak és a méréstechnikáinak kidolgozásában, a berendezések átvételi méréseiben, az adók ellátottsági területeinek meghatározásában, a hazai átvítható adóhálózat kialakításában, az új technikák bevezetésében. 1974-től a Posta Vezérigazgatóság Fejlesztéspolitikai osztályán távlati tervezési és kutatásirányítási területen dolgozott, a műsorszórási terület mellett a vezetékek nélküli távközlés referense volt, emellett vezetője lett az első hazai fényvezető távközlési projektnek, vezető szerepe volt a KGST együttműködési munkákban, majd a későbbiekben az első európai nemzetközi fényvezető-kábeles rendszer (TEL) hazai projekt menedzsere lett. A szakterületéhez tartozó témákban tanulmányokat, cikkeket, főiskolai jegyzeteket írt, előadásokat tartott a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán és a BME Mérnök Továbbképző Intézetében, valamint külföldi konferenciákon. Munkahelyi támogatással hosszabb egyéni szakmai továbbképző tanulmányutakon vett részt Franciaországban, Németországban, Ausztriában és az Egyesült Államokban. 1994-től stratégiai tervező a Magyar Telekomnál, majd a társaság első kábeltelevíziós projektjének vezetője. Stratégiai tervezőként résztvett a vállalati stratégia kialakításában, koordinált a stratégiai és az üzleti tervezés között, elemzéseket készített a távközlési piacon folyó versenyről, az új távközlési technikák stratégiai pozicionálásáról. 2002-től nyugdíjba vonulását követően a Nemzeti Akkreditációs Testületnél hazai távközlési vizsgáló laboratóriumok ellenőrzése terén végez szakértői munkát.

Elismerései: „Kiváló Dolgozó” (három alkalommal), vezérigazgatói elismerés (1969), elnöki elismerés (1989), Távközlésért Érdemérem (1999).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jankó Géza

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 275/1964

Egyetemi tanulmányait 1959-ben kezdte a BME Villamosmérnöki Karán, és 1964-ben fejezte be a kar műszer és finommechanika szakán. Diplomaterv feladata egy digitális oktató gép tervezése és elkészítése volt team-munkában három társával. 1964 és 1968 között az EMG digitális laboratóriumában fejlesztő-mémökként digitális alapelemekből felépített berendezések tervezésével, kivitelezésével, telepítésével és karbantartásával foglalkozott. 1968-ban mérnök-közgazdász végbizonyítványt szerzett. 1968 és 1977 között az Országos Vezetőképző Központ (majd MüM Számítástechnikai Intézet) osztály- majd főosztályvezetőjeként nagyszámítógép üzemeltetését végezte valamint irányította, résztvett vezetők számítástechnikai képzésében, az oktatási berendezések fejlesztésében. 1977 és 1990 között az MNB-ban műszaki osztályvezetőként az MNB számítógépeinek, ügyviteli és készpénzfeldolgozó berendezéseinek beszerzését, tervezését telepítését, üzemeltetését végezte és irányította. Az MNB országos feldolgozását végző számítógépes hálózat tervezése közvetlen feladata volt. 1990-1997-ig a BSS Kft. (MNB-és az ausztriai Peitl cég vegyesvállalata) ügyvezetőjeként készpénzfeldolgozó-, számítástechnikai- és ügyviteli berendezések és kellékeik forgalmazását, telepítését szervizelését, és ennek irányítását végezte. 1997-1999 a GIDO Rt. Vig-tanácsadója ill. a GIRCOM Kft. vezérigazgatója volt, azzal a feladattal, hogy a GIRO Rt. feladatától idegen pénzügyi-banki kommunikációt ellátó számítógépes hálózatot létesítsen. Szakmai tevékenységét ezeken kívül a NJSzT-ben ellátott szakosztályvezetői, az első hazai Banktech kiállítás szervezői munkája, több szakmai folyóiratban és konferencián (Információ elektronika, Vezetőképzés, NJSzT kongresszus) megjelent cikke, két könyv társ- ill. önálló szerzője, kb. 20-25 rövid ismeretterjesztő előadása a MRT-nél egészíti ki. Résztvett az oktatásban: Számok ill. Számalk (BME, ELTE TTK).

A négy hallgató közös munkája a MATE diplomaterv pályázatán díjat nyert (1965).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jankovich Anna

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 334/1964

Az oklevél megszerzését követően a Budapesti Elektromos Műveknél energetikus munkakörben dolgozott 1966-ig. Majd ezután a Villamos Berendezések és Készülék Művek Erősáramú Fejlesztő Intézetében dolgozott fejlesztő mérnökként 1972-ig. 1972 és 76 között a Budapesti Városépítési Tervező Vállalatnál vezető tervező beosztásban dolgozott. Ezt követően 1977-ig a Fővárosi Mélyépítési tervező vállalatnál irányító tervezőként dolgozott, amíg 1977-ben nem került a Budapesti Közlekedési Vállalat Áramellátási Főmérnökségére vezető tervezőként, majd 1984-től a gyorsvasúti – Metró Hév – Igazgatóság Műszaki Csoportjába csoportvezetőként; ezt a pozíciót 1998-ig töltötte be. Szakterületei: üzemeltetés, új ipari egyenirányító berendezések fejlesztése, ipar és kommunális létesítmények villamos terveinek készítése, villamos műszaki szakértői tevékenység, magántervezések. 1998-tól nyugdíjba vonulásától 2013-ig folyamatosan végzett igazságügyi villamos műszaki szakértői tevékenységet.

1970-ben A Szakma Kiváló Ifjú Mérnöke, 1993-ban Kiváló Dolgozó elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jákli Rudolf

1941-ben született Keresztényen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 160/1964

Az egyetem elvégzését és a diploma megvédését követően, 1964 szeptemberében az Egyesült Izzó Adócsőgyárában kezdett dolgozni, feladata a rádióadók (rövid- és középhullámú) erősáramú hálózatának tervezése, üzembe helyezése, üzemzavarok elhárítása volt. Első nagy munkáját az 1968-ban átadott, 2*150 kW-os, párhuzamosan kapcsolható, villámvédelemmel rendelkező középhullámú adó megvalósítása jelentette (Lakihegyi rekonstrukció, 1968). A sok, kisebb teljesítményű rádióadó mellett - kiemelt beruházásként - került sor a Jászágón kiépített, 2*250kW-os rövidhullámú (4-26 MHz-es) adó megépítésére, amelynek valamennyi fázisában (tervezés, beüzemelés, hibaelhárítás) részt vett. 1975-től a fenti profil megszűnése után az MTA SZTAKI-ban helyezkedett el. Itt a tápegység csoport vezetőjeként az intézet valamennyi elektronikus fejlesztésének (computerek, grafikus display-ek, szerszámgépvezérlések, stb.) tápellátását, tervezését, bemérését irányította. A rendszerváltást követően a hardware tevékenység lényegében megszűnt a kutatóintézetben, a következő és egyben utolsó munkahelye az Országos Mentőszolgálat Építési osztálya lett. Az ország területén kb. 200 mentőállomás épületei energiaellátásának ellenőrzése (gáz, víz, elektromos energia, biztonságtechnikai ellenőrzések, URH-tornyok), illetve épületgépészeti tevékenységek felügyelete volt a feladata. A folyamatosan épülő mentőállomások terveztetése, közbeszerzési eljárások bonyolítása, illetve a kivitelezések műszaki ellenőrzése tartozott az osztálya tevékenysége közé. Itt a legnagyobb beruházást - 300 millió Forint értékben - a Szombathelyi Mentőállomás és Orvosi ügyelet megvalósítása jelentette. Munkái során nagy előnyt jelentett az egyetem által nyújtott magas szintű és széles skálájú szakmai tudás, ezért is hálás szívvel gondol az egyetem oktatóira és az ott töltött évekre.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jánosi Pál

1940-ben született Nagyszebenben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 201/1964

Egyetemi tanulmányai alatt három éves társadalmi ösztöndíj-szerződést kötött későbbi, első munkahelyével, a Műszeripari Kutató Intézettel (MIKI). A MIKI-ben a Villamos Műszer Osztályon, tudományos munkatársként, villamos műszerek elektromos áramköreinek tervezésével és kivitelezésével foglalkozott. 1964-ben egy évre, a Siemens Művek ösztöndíjával az NSzK-ba (Karlsruhe) utazott, ahol tudását a gyár mérés technikai és automatizálási elemeinek megismerésével, laboratóriumi, gyakorlati alkalmazásával és bemérésével gyarapította. 1968-ban lépett be a KSH Információfeldolgozási Laboratóriumába, ahol osztály-, majd főosztályvezető-helyettesként, nagy informatikai rendszerek elméleti vizsgálatával, tervezésével majd gyakorlati kivitelezésével foglalkozott. E munkák közül a legjelentősebb az Állami Számítógépes Szolgálat (ÁszSz) rendszerének rendszertechnikai kialakítása volt. Az ÁszSz három minisztériumnak és három országos főhatóságnak nyújtott - összetett távadatfeldolgozási hálózaton keresztül - teljeskörű informatikai szolgáltatást. 1974-ben elnyerte az ENSz Fejlesztési Program három hónapos ösztöndíját, amelyet az NSzK-ban, a Hamburgi Egyetem Informatikai Intézetében, s néhány nagy intézménynél töltött el. 1975-ben csatlakozott a Pénzügyminisztérium Számítóközpontjához, ahol nagy pénzügyi és banki rendszerek tervezésében, létesítésének műszaki irányításában vett rész, főosztályvezetőként. Legfontosabb munkaként megemlíthető, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) ma is működő számítógépes hálózatának első változatát, a Siemens központi számítógépek és távolvégi, Digital-kompatibilis intelligens csomóponti gépek együttműködésén alapuló rendszer kialakítását és telepítését irányította. Tudását 1983-ban egy két-hónapos német, DAAD ösztöndíj (Deutscher Akademischer Austauschdienst) elnyerésével gyarapította. 1991-ben megalapította a Soltra Systems Számítástechnikai Kereskedelmi, Fejlesztő- és Szolgáltató Kft.-t, amely Digital-kompatibilis rendszerelemek kereskedelmével és kis banki rendszerek (TOPAS) telepítésével (Miskolci Rákóczi Bank) foglalkozott. 1995-ben meghívást kapott a Digital Equipment Kft.-be, ahol először üzletfejlesztési menedzserként, majd a partnerkapcsolatokért felelős kereskedelmi igazgatóként és a pénzügyi üzletágban vezető tanácsadóként dolgozott. A Digital 1998-ban egyesült a Compaq céggel, így 1998-ban előnyugdíjazták. Ezt követően „felújította” korábbi Soltra Systems Kft. cége tevékenységét, amelynek keretében elsősorban szakértői és tanácsadási munkát végzett.

2005-ben véglegesen nyugdíjba ment. 22 publikációja jelent meg.

Eredmények, elismerések: BME „Jó tanuló-jó sportoló” kitüntetés, 1.díj (1963), MATE „diplomatervező” pályázat, 3. díj (1964), Miniszteri dicséret (1978; PszTI Tanácsai Pénzügyi Rendszer), kiváló dolgozó (1983; 1985), MTA-KFKI „Jánossy-díj”, 2. fokozat (1979).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jeney Zsolt

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 63/1965

Végzettsége: okl. villamosmérnök (BME, 1964), félvezető elektronika szakmérnök (BME, 1969). Munkahelyek: 1964-1981 között a Műszeripari Kutató Intézet, későbbi nevén MIKI fejlesztő vállalatnál dolgozott. Itt 1964-72 között analóg-digitális, és digitális-analóg átalakítók fejlesztésében vet részt ipari mérésadatgyűjtő rendszerekhez. 1973-74-ben frekvencia-szintézer fejlesztésén dolgozott. 1975-77 között hardverfejlesztésen dolgozott mikroprocesszoros rendszerhez. 1978-81 között alkalmazói programokat fejlesztett mikroprocesszoros rendszerekhez. 1982-1986 között a MIKI Méréstechnikai Szoftverfejlesztő Leányvállalatnál dolgozott Budapesten. Itt alkalmazói programokat fejlesztett speciális mérésadatgyűjtő rendszerekhez. 1987-1993 között Bécsben, Ausztriában dolgozott a Siemens AG. Österreich-nál. Itt szoftverfejlesztéssel foglalkozott távirányító modulokhoz. 1994-1999 között rendszergazdaként dolgozott Novell Netware hálózaton a Sanofi-Chinoin-nál, Budapesten. Szintén itt adatbázis-kezeléssel is foglalkozott. 2000-2005 között, mint Sales Force menedzser dolgozott. Feladata orvoslátogatók gépeinek karbantartása, telepítése, valamint oktatás, ügyfélszolgálat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Juhász József

1941-ben született Hatvanban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 159/1964

1964-től a Selypi Cukorgyárban dolgozott energetikusként. 1965-től a Robert Bosch GmbH Stuttgart-nál dolgozott fejlesztőmérnökként, ahol hálózati- és impulz kondenzátorok fejlesztését végezte. 1970-től akkumulátoros elektromos hajtások fejlesztését végezte személygépkocsikhoz. TTL& analog vezérlésű tirisztoros háromfázisú DC/AC konverter fejlesztésében vett részt. 1974-ben üzemgazdasági diplomát szerez (Betriebswirt/VWA). 1975-ben projektvezető elektro- és elektrohibrid meghajtású városi buszok próbaüzemeltetésében. 42 db. Mercedes OE302 és MAN típusú buszokkal végeztek próbaüzemet Stuttgartban és Düsseldorfban. 1978-tól szakértő az ISO akkumulátoros energiaforrású gépjárművek szabványügyi csoportjában. 1980-tól gépjárműfelszerelési üzletkötő (Sales Automotiv Equipment). Szakterülete processzor vezérlésű elektro-hidraulikus váltó automaták és aktuátorok. Feladata a célfejlesztések, gyártáskoordinálás és beszállítás. Részt vesz az első elektronikus vezérlésű váltó automatával felszerelt gépkocsi a BMW-730Si gyártásában 1984-től. További projektjei voltak a következő autótípusokkal: BMW, Opel, GM-US, Ford-US és GM-AUS. 1997-től közreműködött a Bosch Elektronika Kft. hatvani beruházásának előkészítésében. 1998-tól felvetette a kapcsolatot a BME Villamosmérnöki Kar dékánjával Prof. Dr. Papp László-val, ennek eredménye sikeres BME tanszéki és laboratóriumi, valamint németországi vizionlátogatások a Bosch-nál. 2003-ban nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kaplony Miklós

1941-ben született Békéscsabán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 309/1964

Kora gyermekkorától sportol, kb. 10 éven át versenyszerűen úszott, később háromtúsászott és megyei bajnoki címet nyert. Középiskolai tanulmányait követően felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetemre, ahol a Villamosmérnöki Kar Műszer és Finommechanika Szakán végzett. 1964-ben jeles eredménnyel szerezte meg villamosmérnöki oklevelét. Később, 1970-ben irányítástechnikai szakos szakmérnöki oklevelet szerzett. További szervezett oktatás keretében a KSH Nemzetközi Számítástechnikai Oktató és Tájékoztató Központban 1981-ben üzemeltetésvezetői oklevelet szerzett. Az egyetem elvégzését követően (társadalmi ösztöndíjasként) az élelmiszeriparban dolgozott műszerezési és automatizálási feladatok megoldásában. 1975-től 3 éven át a Volán Elektronika vállalat ún. Univac szervizmérnöke és kutató mérnöke volt. Az itt töltött idő szakmai szempontból csodálatos volt, mert egy 3 fős fejlesztőgárda tagjaként ún. csomagkapcsolt adatátvitel témakörben dolgoztak. Fejlesztési munkájuk eredményes volt, a SZÁMALK-ban tartott szakmai bemutató keretében rádiós adatátvitel útján abszolút újdonságként üzenetcsomagokat (SMS) küldtek és fogadtak a helyi számítógép és az általuk készített TCU (Terminal Control Unit) között. A Volán Elektronikánál töltött éveket követően a Magyar Rádió Számítástechnikai és Szervezési Osztályán dolgozott 1986 őszéig, mint üzemeltetésvezető. Ezt követően az angol AMTEST Associates Ltd. magyarországi képviselőjeként az elektronikai ipar számára gyártó és minőségellenőrző berendezéseket értékesített. 1989-től nyugdíjazásáig a Metrateg Kft. ügyvezető igazgatója volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Karika Etelka

1940-ben született Szigetújfalun.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 174/1964

Az egyetem elvégzése után, 1964 szeptemberétől az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában (EMG) kezdte meg mérnöki tevékenységét. Néhány hónapos, gyártásban eltöltött idő után a Digitális Laboratóriumba helyezték fejlesztőmérnöki munkakörbe. Kezdetben tranzisztoros logikai áramkörök fejlesztésével és bemérésével foglalkozott. 1971-től részt vett az EMG 666 Programozható Asztali Számológép és a hozzátartozó interfacek fejlesztésében és gyártásba vitelében. Részt vett az Irodagép Laborban fejlesztett EMG777 Elektronikus Asztali Számítógép tervezésében is. 1990-ben megszűnt a fejlesztés és gyártás az EMG-ben, megkezdődött a vállalat felszámolása. Nyugdíjba vonulásáig (1996) a felszámoló munkájában vett részt.

A fejlesztés folyamatában több szolgálati szabadalom született, melyhez kapcsolódóan a Kohó és Gépipari Minisztertől Kiváló Feltaláló arany fokozatú kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Karsa Botond

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 276/1964

Munkahelye 1964 októberétől a Wandel és Goltermann Elektronikus Méréstechnikai Vállalat majd ennek jogutódjai, jelesen 1999-től Wawetek Wandel&Goltermann és 2001-től Acterna Eningen, Németország. Munkaterületei: 1964-1965 között gyakornok műszer-bemérési és beállítási területeken. 1966-1973 között fejlesztőmérnök mérés-kísérleti területen. Feladatkörei: utánfejlesztések, garanciális műszaki jellemzők, valamint bemérési utasítások elkészítése, a kifejlesztett készülékek elsődleges üzembehelyezése és a garanciális jellemzők kiméréséhez szükséges egyedi műszerek kifejlesztése és elkészítése, ill. kis sorozatú legyártásának levezetése. 1974-1982 között minőségbiztosítási fejlesztőmérnök a mérés-technikai laboratóriumban. Feladatkörei: bemérési utasítások ellenőrzése és hibaszámítások elvégzése a garanciális adatok biztosítására. Hitelesítési előírások kifejlesztése W&G műszerekhez. Általánosan felhasználható mérési eszközök kifejlesztése, valamint mérés-technikai vizsgálati kísérletek. 1983-1993 között minőségbiztosítási fejlesztőmérnök a mérés-technikai és programozási laboratóriumban. Feladatkörei: általános mérési módszerek és mérőeszközök kifejlesztése és leírása. Mérésbizonytalansági számítások, hitelesítési előírások és bemérési valamint ellenőrzési programok készítése W&G műszerekhez. 1993 októberétől fejlesztőmérnök, majd vezetőhelyettes a hitelesítőeszközök laboratóriumában, mely egyúttal a Német Hitelesítési Szolgálat DKD-K-0050I-es Kalibrierlaboratóriuma a PTB (Physikalisch-Technische Bundesanstalt) ellenőrzése alatt. Feladatkörei: olyan alapvető mérési mennyiségek (teljesítményszint, reflexióstényező, csillapítás, egyen- és váltófeszültség, stb.) megőrzése és továbbadása valamint realizálása, melyek közvetlenül nemzeti alapegységekre visszavezetettek (DKD-PTB). DKD-ügyfelek műszereinek és házi használati etalonok kalibrálása. Együttműködés a Minőségmanagement Kézikönyv elkészítésében. Általános mérés-technikai tanácsadások és vizsgálatok. 2005 januárjától nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kassai Árpád

1940-ben született Szentesen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 84/1965

Szakmai képesítése: Híradásipari technikus oklevél (1958-59), Okl. Villamosmérnök (BME, 1965), Matematika szaktudományok Műszaki Doktori oklevél (BME, 1979). Munkahelyek: a BFEM Műszaki fejlesztési osztályon fejlesztőmérnökként dolgozott, ahol feladata volt a számítógépi adatfeldolgozás (1964-69). A Pannónia Filmstúdióban 3D-animációs fázisrajzokat készített rajzfilmhez. Az FMV Fejlesztési főosztályán kutatómérnökként dolgozott (1969-77). Az MTA SZTAKI-nál, mint tudományos munkatárs dolgozott (mellékfoglalkozásban 1974-77), ahol tevékenysége: a 3D-animációs program felkarolása volt, ez képezte a doktori témáját is (1976). Mellékfoglalkozásban dolgozott a Magyar Iparművészeti Főiskolán is számítógépi animáció témakörben (1984-85). Az INTRANSZMAS Magyar-Bolgár Társaságnál számítógép rendszerszervező volt (1977-88). Ezt követően a SZIKTI Automatizálási és Számítástechnikai Osztályon dolgozott tudományos munkatársként (1988-92). Ezután az OLAJTERV Rt. Hírközlési Osztályán tervezőmérnökként dolgozott (1992-96). A Sigma Rt. Számítástechnikai sw.-n rendszergazda volt (2003-10). Nyugdíjasként, a mai napig egyedi megbízások alapján végez tervezői munkát. Főbb szakmai tevékenységek: 3D-animációs programfejlesztés, film-fázisrajz készítés, sztereó megjelenítés (1966); erősáramú hálózaton vivőfrekvenciás információátvitel, vezérlési cellal (1967); rádió adó-vevő berendezések áramköri megoldásainak fejlesztése (1969); ipari valósidejű folyamatirányító rendszerek fejlesztése szilikátipari technológiák részére (1989); számítástechnika alkalmazása műszaki (hírközlés) tervezésben, CAD rendszerek (1993); számítástechnikai program-, rendszer-fejlesztés, rendszergazda. Ismeret terjesztés: DELTA TV-műsor: tervrajzból 3D-ben a képernyőn megjelenített épület, annak külső-belső körülménye virtuális kamerával (1974). Publikációk: DELTA folyóirat: „Játék a negyedik dimenzióval” címmel (1974/8.szám), „OSCAR Antropometriai Atlasz” számítógépi megjelenítéssel (1986).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kálmán Ödön

1941-ben született Gödöllőn.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 393/1964

1959-ben ipari technikus oklevelet szerzett a budapesti Villamosenergiaipari Technikumban. Felsőfokú tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karának erősáramú szakán végezte. Első munkahelye a Villamoserőmű Tervező és Szerelő Vállalat volt, ahol létesítmény-mérnöki munkakörben dolgozott. Legnagyobb létesítménye a Bánhidai Erőmű, jelentősebb munkája a közép feszültségű kapcsolóberendezések üzembehelyezése volt. Lakásproblémái miatt 1966 végén a veszprémi Bakony Fém- és Elektromos készülék Műveknél (akkori neve: Fémfeldolgozó V.) helyezkedett el. Tevékenységei és beosztásai: kisfeszültségű (főleg autóvillamossági) készülékek tervezése és fejlesztése; a „Zsiguli” (VAZ) gyáregység MEO vezetőjeként alkatrészek és késztermékek műszaki ellenőrzése; a Műszaki Ellenőrzési Főosztályon belül a Villamos Labor, majd a Műszaki Osztály vezetői feladatok ellátása; a Togliatti (AvtoVAZ) és a Bielsko Biala-i (FSM) autógyárban a Bakony Művek rendszeres képviselője. Közben elvégezte a BME TI Felsőfokú Műszaki Ellenőrzési Vezetőképző Tanfolyamát. 1975-ben részt vett Moszkvában a „IV. Autóvillamosság-75” nemzetközi szimpóziumon. 1979-ben ismét Budapesten, a Vegyiműveket Tervező Vállalatnál helyezkedett el. A Generáltervezési Osztályon feladata volt a létesítendő vagy bővítendő létesítmények (többségében gyógyszergyárak) villamosenergia-ellátásával foglalkozó tanulmánytervek készítése. 1986-tól önálló tervezőként e létesítmények konkrét villamos tervezésével foglalkozott. (A tervezés „különlegességét” a robbanásveszélyes technológia jelentette.) A vegyipari beruházások csökkenése készítette 1990-ben ismét váltásra. A Budapesti Közlekedési Vállalatnál az Erőátviteli és Automatika Osztályon, majd 1992-től a Távközlési és Elektronikai Szakszolgálaton dolgozott üzemvezetőként. 1997-ben a Távközlési Szakszolgálat vezetésével bízták meg. Az általa vezetett szakszolgálat fő feladata a vezetékek nélküli hírközlő rendszerek kiépítése, üzemeltetése és fejlesztése volt. 2000 decemberében nyugállományba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kecskés Péter

1941-ben született Balassagyarmaton.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 490/1965

Felsőfokú végzettség és iskola: okl. villamosmérnök (BME, 1964), szabadalmi ügyvivő (Országos Találmányi Hivatal és Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem, 1984). Munkahelyek: 1964 és 1966 között a Gamma Optikai Műveknél a gyártóüzemi MEO-n dolgozott, a nukleáris mérőműszer fejlesztését végezte. Ezt követően 1991-ig a Híradástechnika Szövetkezetnél az alábbi feladatokat végezte: mérőműszer fejlesztése; ipari TV kamerák fejlesztése; kissorozatú televíziós termékek gyártása; speciális TV kamerák fejlesztése; ipari televíziós rendszerek, stúdiók fejlesztése, gyártása; szabadalmi ügyvivő, iparjogvédelmi ügyek intézése. 1992 és 2001 között a CableWorld Kft.-nél mérnök üzletkötőként dolgozott. A CableWorld által fejlesztett, gyártott, professzionális CATV fejállomáskészülékek, rendszerek hazai és külföldi értékesítése volt a feladata. Dolgozott egyéni vállalkozóként, ill. megbízásokon: 2001 és 2014 között a CableWorld Kft.-nél mérnök üzletkötő volt. 2003 és 2004 között a General Electric Hungarynél iparjogvédelmi szakértőként tevékenykedett, valamint 2004 és 2005 között a Semmelweis Egyetemen iparjogvédelmi szakértő volt. Találmányai: 1970 és 1986 közötti időszakban kilenc szabadalmazott találmány társcsalálója.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kemény Ferenc

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 102/1955-56

Az villamosmérnöki diploma megszerzését követően 1956 és 1961 között a MÁV Vasúti Főosztályon dolgozott a rádió laboratóriumban, ahol állomás-hangosítások és átvitel-technikával foglalkozott. Ezt követően 1961 és 1992 között a MÁV Számítástechnikai Intézetében főmérnöki beosztásban az elektronikus rendszerek üzemeltetését végezte. Részt vett a Honeywell székhelyein Hardware kurzusokon (angol nyelvű).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kerti Lajos

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 256/1964

1959-ben technikus oklevelet kapott a Vasútgépészeti Technikumban. Villamosmérnöki diplomáját 1964-ben szerezte meg a Budapesti Műszaki Egyetemen. Az azóta eltelt időszakban számos szakmai képzésen, tanfolyamon vett részt (szakmérnöki, doktori cselekmények; különféle szaktanfolyamok itthon és külföldön). Mérnöki munkáját a MÁV-nál kezdte. A kiképzési időszak után mozdonyreszortos, ill. mozdonyátvevő volt. 1968 és 70 között mérnök-tanár a budapesti Vasútgépészeti Technikumban. 1970-től a vasútgépész üzemmérnök képzés megalapításától kezdődően annak megszűnéséig (1996) főiskolai adjunktus a jelenlegi Széchenyi István Egyetem jogelődjénél, a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskolán, ill. a Széchenyi István Főiskolán. Jelenleg, mint ny. MÁV mérnök-főtanácsos óraadóként dolgozik a SZIE Közúti és Vasúti Járművek Tanszékén. Megalakulásától kezdődően 2013-ig vezette a PQRS Quality Reference System Zrt. Energia Divízióját. Főbb szakmai területei: villamos vontatás, járműdiagnosztika, közúti járművek villamos hajtása, termográfia alkalmazása energetikai vizsgálatokra, technológiai berendezések, gépek, hálózatok energetikai vizsgálata. Több mint 3 évtizedes oktatói pályája alatt több jegyzetet, tanulmányt, szacikket írt, előadásokat tartott hazai és nemzetközi tudományos konferenciákon. Három szabadalmat jegyeztetett be. Ipari megbízások során dolgozott a MÁV és a BKV számos projektjében. Néhány ezek közül: diagnosztikai berendezés és eljárás NO32 fokozatkapcsoló vizsgálatára (szabadalom); diagnosztikai eljárás és berendezés vasúti vontatómotorok kommutátor és kefetartók vizsgálatára és javítására (szabadalom); vasúti vontatómotorok F oszt. szigeteléstechikája és technológiája; villamos próbaterem tervezése és kivitelezése vasúti vontatómotorok minősítésére; termográfiai módszer és eljárás villamos felsővezeteki és áramellátási rendszerek diagnosztikai vizsgálatára; Diesel generátorok normál üzemi betáplálás megszűnése esetén történő helyettesítő alkalmazása (METRO); áramellátási kábelrendszerek terhelés alatti megbontás nélküli diagnosztikai vizsgálata; SW 7309 villamos vontatómotor továbbfejlesztése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Klatsmányi Béla

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 272/1964

1974-ben második - villamosmérnök-tanári - diplomát szerzett a BME Gépészmérnöki Karán. 1964-től a Beloiannis Híradástechnikai Gyár Telefonfejlesztési osztályán dolgozott fejlesztőmérnökként. Részt vett a kísérleti elektronikus telefonközpont üzemeltetési munkálataiban, majd 1966 őszétől az újabb fejlesztésű telefonközpont tervezésében. 1968 januárjától a 2006-os nyugdíjazásáig a jelenlegi Óbudai Egyetem Villamosmérnöki Karának jogelődjeinél (Felsőfokú Híradás- és Műszeripari Technikum; 1969-től Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola; 1991-től Kandó Kálmán Műszaki Főiskola; 2000-től Budapesti Műszaki Főiskola) folytatott oktatói tevékenységet a híradástechnika területén adjunktusként, majd 1975-től főiskolai docensként. Különböző tantárgyakat oktatott (Rádióhírközlés, Adás- és vételtechnika, Rádió- és TV-technika), majd 1974-től a Híradástechnikai mérések szaktárgy felelőse és előadója volt. Több szakközépiskolai tankönyvet, valamint főiskolai útmutatót, jegyzetet és tankönyvet írt - részben társszerzőként. Folyamatosan részt vett a Főiskolán folyó K+F tevékenységben, elsősorban különböző kommunikációs hálózati berendezések kutatás-fejlesztési munkáiban és azok eredményeinek publikálásában. 1990 és 2000 között a Főiskola Híradástechnika Intézetében működő konformanciateszt-laborban is dolgozott, ahol a közcélú távközlő hálózatokhoz kapcsolódó végberendezések előfizetői interfészeinek paramétereit vizsgálták, hogy megfelelnek-e a vonatkozó szabványok követelményeinek. Feladatuk volt a teszteléshez szükséges programok és vizsgáló berendezések kifejlesztése is.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kollár Tamás

1935-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 38/1964

Életpályája - családi indíttatása révén - a metrológia területéhez kötődött. Egyetemi tanulmányi éveit megelőzően, 1953-tól műszaki gyakornokként, valamint még hallgatóként is, 1960-ig az Országos Mérésügyi Hivatal (OMH) munkatársaként tevékenykedett. Ezt követően egyetemi tanulmányai során dr. Tarnay Kálmán hallgatójává válva, a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratóriumban folytatta munkáját. Itt az elektromechanikus mérő-átalakítók néhány csoportját alkalmazó mérő-eszközök és mérőműszerek, mint pl. elektronikus mérlegek, tartálysztintmérők, stb. működtető- és mérőáramköröit fejlesztő laboratóriumának egyik irányítójaként számos nemzetközi projekt megvalósításában vett részt. A szervezet közelgő megszűnéséig, 1965-ig folyamatosan az MKKL munkatársaként dolgozott. Ezt követően visszatért az OMH-ba. Itt a villamos alapmennyiségek területén, ezek országos etalonjainak nemzetközi visszavezetését, leszármaztatását és fenntartását működtető osztályt vezette. Ezek közül, kiemelten nagy figyelemmel - egyéni témaként - a feszültség etalonjának területét művelte. Nyugállományba vonulását követően napjainkban is a Nemzeti Akkreditáló Testület akkreditált metrológiai kalibráló laboratóriumainak akkreditálásában, a villamos-mérések és a tömeg-mérések területeinek szakmai auditori tevékenységét végzi.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Koma László

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 200/1964

Végzettségei: villamosmérnök (BME, 1964), félvezetős digitális elektronika szakmérnök (BME, 1971), Számítógép-programozó (KSH Számok Központ, 1981), Programtervező „D” (KSH Számalk Központ, 1985). 1964 és 1990 között a Budapesti Híradástechnikai Gyárban gyártmányfejlesztési mérnök. Feladata a telefonalközpontok fejlesztése és a prototípusok approbáltatása a Magyar Postánál, Csehszlovákiában, Lengyelországban, az Egyesült Királyságban és Irakban. 1973 és 1974 között tanácsadó a General Electric Reliance-nél a sajátfejlesztésű telefon háziközpontokhoz témában. 1990 és 1995 között a Kontrax Telekom Rt.-nél termékfejlesztési igazgatóhelyettes. Tevékenysége a telefonkészülékek (svéd, hongkongi, izraeli, stb.) és telefonalközpontok (angol, finn) approbáltatása a Magyar Posta részére. 1995 és 2001 között a MATÁV-nál tudományos főmunkatársként dolgozott, ahol feladata volt a nyilvános telefonok felügyeleti rendszerének üzemeltetése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Komlósi Jenő

1931-ben született Miskolcon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 54/1964

A Diósgyőri Gépgyárban eltöltött egy éves önálló üzemtechnikusi munka után 1956-ban végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán, majd kivitelezőként vett részt az országos villamoshálózat kiépítésében. 1960-tól 14 éven át a Magyar Tudományos Akadémia főmérnökeként intézet-hálózatépítést és kutatásfejlesztést vezetett. Utána az ELTE gazdasági-műszaki főigazgató-helyetteseként az egyetem rekonstrukcióját irányította. 1980-ban a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen szervezetfejlesztési doktori címet szerzett. Később ugyanitt gazdasági-műszaki főigazgató. 1986-ban megálmodja és megalapítja az Economix Rt.-t, amelynek 2005-ig szervezetfejlesztési szakigazgatója. Azóta műszaki-gazdasági tanácsadással foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Korpa Béláné

1941-ben született Újpesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 369/1964

Az egyetem elvégzése után a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott tudományos munkatársként. Feladata volt különböző vezérlő áramkörök és távjelző berendezések tervezése és bemérése. 1971-től az Országos Találmányi Hivatalban dolgozott főelőadóként. Itt iparjogvédelmi dokumentációs és információs szolgáltatásokkal foglalkozott. A megrendelő cégeknek témafigyelési anyagokat készített. 1985-ben ment át a TUNGSRAM Rt.-hez, ahol már szabadalmi ügyvivőként dolgozott. A cég dolgozóinak találmányairól szabadalmi leírásokat készített és a Hivatal előtt folyó engedélyezési eljárásban részt vett. A cég szabadalmi dokumentációjának kezelésével is foglalkozott. Szabadalmi ügyvivői diplomát szerzett 1985-ben. Szakmászított angol nyelvvizsgát kapott 1969-ben és középfokú orosz nyelvvizsgát tett le 1983-ban. Tagja volt a Szabadalmi Ügyvivői Kamarának, az Iparjogvédelmi Egyesületnek és a Védjegy Egyesületnek. 1993-ban korekedvezményes nyugdíjjal távozott a TUNGSRAM Részvénytársaságtól. 1966-ban ment férjhez, két felnőtt fia van.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Levente

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 157/1964

Tanulmányok, végzettségek: technikumi érettségi (1959, Kandó Kálmán), erősáramú villamosmérnöki oklevél (1964, BME), gazdasági mérnöki oklevél (1978, BME), külkereskedelmi szakvizsgák (1979, Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem). Munkahelyek, beosztások: 1964 és 69 között a Budapesti Közlekedési Vállalatnál dolgozott, mint áramellátási beosztott mérnök. 1969 és 79 között a Ganz Hajó és Darugyárban kezdetben tervező- és csoportvezetőként dolgozott. Tevékenységei: kikötői portáldaruk villamos berendezéseinek tervezése, tenderezés (export-tárgyalások), részvétel villamosberendezések importanyagainak beszerzési tárgyalásain. Később, mint szerelésvezető Görögországban, a Szovjetunióban és Marokkóban épült magyar gyártású kikötői portáldaruk helyszíni szerelésével foglalkozott. 1979 és 84 között a Transelektro Külkereskedelmi Vállalat mérnök-üzletkötője volt, feladata volt a magyar villamos gyártmányok exportja, elsősorban a volt szocialista országokba és az (akkori) NSZK-ba. 1984 és 89 között a Külkereskedelmi Minisztériumban főelőadó a villamos energetikai szakterületen, aztán kereskedelmi titkár volt Milánóban. 1990 és 94 között a kis- és középvállalatoknál különböző kereskedelmi munkaköröket töltött be. 1994 és 99 között a Ganz Transelektro Energetikai Gépgyárban anyagbeszerzési osztályvezetőként dolgozott. 1999 és 2012 között a Magyar Szabványügyi Testületben szabványmenedzser a villamos gépek és alkatrészek szakterületen. Számos nyelven beszél: német, francia, angol stb. Publikációi: megjelentek kisebb cikkek az Elektrotechnika, a Természettudományi Közlöny, a Természet világa, a BIZTONSÁG és a Közlekedéstudományi Szemle c. szaklapokban. Előadások, köztük: „Magyar részvétel a Valtellina-völgyi vasút-villamosítási projektben”, olaszul, Leccoban, a Rotary Clubban, 1988-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács Sándor

1940-ben született Battonyán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 244/1964

Első munkahelye a Finommechanikai Vállalatnál (FMV) volt. Az alábbi tevékenységeket végezte: az antennák elektromos és mechanikus tervezése; körsugárzó, sarokreflektor, hírközlési és műsorvevő kombinált antennák tervezése, gyártásba vitele; az antenna mérőhely kialakítása; a 10W és 40W 170 MHz - 450MHz tranzistoros teljesítményerősítők tervezése; a katonai frekvenciás szintézer honosítása. Az új és a hozzáférhetővé vált TTL eszközökkel, vezetésével a laborja a PLL technológiával olyan frekvencia szintézert készített el, amely méreteiben az eredetinek a töredéke volt, minősége nagyságrenddel jobb (a varsói szövetség nem engedélyezte). Az MTA SZTAKI Laser laboratóriumával együttműködve kifejlesztett egy műszer minőségű lasert vezérlő igen gyors direkt szintézert. Erre katonai érdeklődés is volt. A Budapesti Rádiótechnikai Gyárhoz váltott 1971-ben. Diszpécser mobiltelefon hálózat rendszer- és berendezés tervezését, majd az osztály vezetését végezte. 1978-ban nagy rugalmasságú tárolt programú mobiltelefonokat készítettek. Több országban szállítottak komplett rendszereket. Több rendszertechnikai és berendezéstechnikai szabadalmat kapott. Új nagy kapacitású digitális kapcsoló mátrixal és mikroprocesszorokkal vezérelt rádiótelefon-rendszert terveztek külső profik bevonásával. Több mintahálózatuk volt külföldön is. A magyar gazdaság összeomlasztása után 1990-től a WESTEL rádiótelefon cégnek a TQM igazgató helyettese volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kovács Tivadar

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 156/1964

Az egyetem elvégzése után a Ganz Villamossági Művekben kezdte a pályáját, ahol 1966-ig dolgozott villamosmérnökként. Ekkor dr. Csáki Frigyes professzor hívására az MTA SzTAKI-hoz, majd innen 1967-ben a BME Villamosmérnöki Karára került tudományos munkatársként. 1973 májusában egyetemi doktori címet szerzett. 1991-ben feleségével közösen megalapították saját cégüket, a Rend-Szám Számítástechnikai Oktatóközpontot, ahol a mai napig (immár nyugdíjasként) oktatási igazgatóként tevékenykedik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kozmann György

1941-ben született Diósgyőrön.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 18/1965

1964-ben, a BME Villamosmérnöki Karának híradástechnikai szakán végzett. Ezt követően az MTA Központi Fizikai Kutató Intézetében dolgozott. Kutatási területe a nagyérzékenysé-
gű feszültség- és árammérő család kifejlesztése volt. 1972 és 1973 között az Institut Max
von Laue-Paul Langevin vendégkutatójaként dolgozott Grenoble-ban, Franciaországban.
Hazatérése után megbízást kapott a Bioelektronikai kutatások megszervezésére. Szerepet
vállalt a Budapest számítógépes EKG diagnosztikai rendszer létrehozásában, a szív me-
chanikai vizsgálatához létrehozta a testfelszíni gyorsulástérképező rendszert, később a
tevékenység kiegészült a szív villamos tevékenységét vizsgáló testfelszíni potenciáltér-
képező eljárás és készülék kidolgozásával. Ennek az időszaknak az eredményeként sze-
rezte meg kandidátusi fokozatát, 1981-ben. 1986 és 1989 között a University of Utah
CVRTI vendégkutatója volt. Ez a tevékenység alapozta meg a bioelektromos képalkotó
rendszerek kutatását. Ebből írta az MTA doktori disszertációját, amelyet 2001-ben vé-
dett meg. 1992-től mellékállásban meghívást kapott a Veszprémi Egyetemre. 2008-ban
megbízást kapott, a Veszprémi Egyetem Információs Rendszerek Tanszékének vezetésére.
Ettől kezdve tudományos tanácsadói munkakörét az MTA MFA-ban mellékállásban folytat-
ta nyugdíjazásáig. Az Egyetemen kidolgozta a hazai egészségügyi informatikai képzés tár-
gyait, amelyeket oktatott, ill. oktat a mai napig is. 2002-től lett egyetemi tanár. A Pannon
Egyetem Informatikai Tudományok Doktori Iskolájának alapító tagja. Részt vett a szakmai
közéletben, tagja volt több MTA bizottságnak, elnöke a Neumann János SzT Orvosbiológiai
Szakosztályának, az OTKA egyik szekciójának. Jelenleg is tagja több nemzetközi szerve-
zet vezetőségének, főszerkesztője az IME egészségügyi szaklapnak. Professor emeritusi
címet kapott a Pannon Egyetemtől és az MTA MFA-tól. Az MTA doktora. Fontosabb el-
ismerései: Jánossy-díj, Pollák-Virág-díj, VISZ-díj (a 2004-es év informatikai oktatója),
Pro Universitate Vesprimiensi-díj, Széchenyi Professzori Ösztöndíj, Magyar Köztársasági
Érdemrend Lovagkeresztje.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki
tevékenységét.

Kónya Sándor

1941-ben született Ózdon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 290/1964

A középiskola elvégzése után 1959-ben a miskolci Villamosenergiaipari Technikumban érettségizett és Villamosipari technikus képesítést szerzett. 1959-től 1964-ig a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának hallgatója volt és 1964. őszén okleveles villamosmérnökként végzett. Munkáját az Ózdi Kohászati Üzemek Durva Hengermű Gyáregységében kezdte, mint gyakorló mérnök, majd a villamos karbantartó részleg üzemvezetőjévé nevezték ki. E munkát 10 évig végezte és szakmai pályafutása legsikeresebb időszaka volt. 1977-78-ban szakmérnöki képzés keretében okleveles irányítástechnikai szakmérnöki képesítést szerzett. Ebben az időszakban munkahelyén számos korszerűsítést, beruházást kezdeményezett. Ezek közül talán a leglátványosabb az volt, amikor a hengersor hajtására szolgáló gőzgépet villamos motorra cserélték. Az ózdi vállalat karbantartásának átszervezése során többféle vezetői feladatot is ellátott, villamos osztályvezető és vállalkozási főmérnök volt. Részt vett a Magyar Elektrotechnikai Egyesület munkájában és mint a helyi csoport titkára szakmai programokat szervezett. A kohászati karbantartás területén akkor már ismert volt a neve és részben ennek köszönhetően 1987-ben elnyert egy szakértői munkát Kínában. Ennek a munkának keretében egy új hengersort kellett Dél-Kínában felépíteni és üzembe helyezni. A 3 fős szakértői csoportban a villamos berendezések telepítésének és üzembe helyezésének irányítása volt feladata, amit 1988-ban sikeresen elvégeztek. A rendszerváltás időszakában az Ózdi Kohászati Üzemek is nehéz helyzetbe került, ezért munkahelyet kellett váltania. Ekkor egy Kft ügyvezetőjeként dolgozott, majd saját vállalkozást hozott létre, melyben nyugdíjas vállalkozóként dolgozott 2005-ig. Azóta napjait aktív pihenéssel tölti és megpróbál vigyázni az egészségére.

Az Ózdi Kohászati Üzemek Durva Hengermű Gyáregységében kifejtett munkája eredményeként 10 év alatt 6 alkalommal nyerte el a „Kiváló ifjú mérnök” kitüntető címet. 6 alkalommal kapott „Kiváló dolgozó” kitüntetést és egy alkalommal elnyerte a „Kiváló újító” elismerést is. 1985-ben munkáját a Minisztertanács által alapított „Kiváló munkáért” kitüntető címmel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kósa László

1932-ben született Békéscsabán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 229/1963

A Szegedi Gépipari Technikum Villamos Szakát 1948-52 között végezte el, jó eredménnyel. 1954-ben leszerelése után villanyszerelőként dolgozott az Ajkai Erőműnél (1955), a Borsodi Vegyi Kombinátban (1956) és a Chinoin Gyógyszertárban (1957). Elhatározta, hogy a gyakorlati elektromosság mellett, elméleti képzésre is szüksége van. Az Állam bizonyos szintű támogatásával a BME Villamosmérnöki Karon tanult 1958-63 között, majd elégséges eredménnyel oklevelet szerzett. Kezdő villamosmérnökként HÁTERV-nél 1964-ig dolgozott. Ezt követően a honvédség állományába kérte magát és a Szolnoki Repülő Műszaki főiskola tanára lett. Felsőfokon villamosipari anyagismeretet, villamosságtant és automatikát oktatott (jegyzetet és példatárat készített). 1970-1972 között mérnöktanári oklevelet szerzett. Mivel a főiskola fő munkavédelmi megbízottja is volt, munkavédelmi szakmérnöki oklevelet 1977-1980 között szerzett. Családos, négygyermekes apa, aki gyermekeit egyetemi szinten taníttatta. 1989-ben 57 évesen ment nyugaljába.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Krémer Imre

1938-ban született Szakadátton.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 64/1964

A BME-re az érettségít követő évben nyert felvételt, ezért egy évig a Magyar Postánál dolgozott. Érdekelte a számítástechnika, ezért a Magyar Posta Gépi Adatfeldolgozó Üzemébe helyezkedett el. A számítógép beszerzés lett az egyik legfontosabb feladata. Német és angol nyelvből nyelvvizsgázott (az első volt a Magyar Postánál akinek nyelvpótlékot fizettek). Az első nagy számítógép a Honeywell 2200-as 1971-ben került installálásra a Számítástechnikai és Szervezési Intézeté átnevezett cégnél (ezt megelőzően hónapokig tartó műszaki képzésen vettek részt). Miután az első emelet felét elfoglaló hatalmas számítógépet üzembe helyezték - összesen 64 K karakter volt a memória kapacitása - az osztálya végezte az üzemeltetést és a műszaki ellátást. Közben a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen közgazdász-mérnöki diplomát szerzett és azt követően a Postai Tervező Intézetben (POTI) dolgozott, ahol szintén a számítógépek alkalmazás bevezetése, ill. elterjesztése volt a feladata. A tervezésben akkor indult meg a számítástechnika alkalmazása, amihez eszközök alig álltak még rendelkezésre. A személyi számítógépet a Commodore 64 képviselte, aztán jöttek a magyar gyártmányú gépek pl. a KFKI számítógépe, amivel numerikus tervezői számításokat végeztek (pl. költségvetések készítése). A számítástechnikai szervezeti egység vezetője volt, programozási és komplex üzemeltetői feladatokat láttak el. A 80-as évek végére grafikai képességekkel rendelkező számítógépes hálózat üzemelt a tervezőintézetnél és valamennyi tervező osztályon több terminál támogatta a tervezési folyamatokat. Közben a Posta szétvált postai, távközlési ill. mobil távközlési vállalatokra. Eközben folyt a Matáv privatizációja, aminek végén egy amerikai-német társaság - Magyar Com – megvette a Matávot, szakemberek és tanácsadók jöttek az országba, akik átszervezték és átalakították a céget. Ebbe a munkába bekapcsolódva, a Posta Kísérleti Intézetben (PKI) folytatta a munkát. A német tanácsadókkal együtt kidolgoztak egy új árrendszert, ami szerint komplex hálózatfejlesztés folyt a Matávnál, ezt évekig felügyelte, ill. aktualizálta. A Matávtól ment nyugdíjba 2002-ben, aktív élete során tulajdonképpen nem változtatott munkahelyet (a munkahelyek alakultak át és változtattak nevet). Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kuróczi Gyula

1930-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 95/1964

A BME elvégzése után a Magyar Híradó Főnökség beosztotta az ipari vállalatoktól megrendelt anyagok KÜM (katonai üzemi megbízott) Osztályára, pontosabban a Finommechanikai Vállalat termékeinek átvételére. 1965-től a Technika Külkereskedelmi Vállalatnál dolgozott, először mérnök-üzletkötő, majd híradástechnikai export osztályvezetői beosztásban. További tanulmányokat az 1970 években végzett, erről a Külkereskedelmi Minisztériumtól kapott oklevelet, mely igazolja, hogy Felsőfokú Külkereskedelmi Szakvizsgát tett. Nyugdíjba vonulása után 1990-ig mérnök-üzletkötőként dolgozott.

Eredményes munkáját Kiváló Dolgozói elismeréssel jutalmazta a Finommechanikai Vállalat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Laczkovich Jánosné Valter Erzsébet

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 426/1964

1964-től 1966-ig a Magyar Televíziónál dolgozott, ahol kép- és hangmérnöki beosztásban a stúdió berendezések karbantartásával foglalkozott. 1966-tól 1990-ig a Munkaügyi Minisztérium Módszertani Intézetében és annak jogutód intézményeiben tevékenykedett. Először előadóként, majd főelőadóként a villamosipari szakmák módszertani kiadványainak és taneszközeinek fejlesztésében vett részt, később főmunkatársként az automatizálás hatása a szakmunkásképzésre témában folytatott szakképzési kutatási tevékenységet. Ezt követően osztályvezető-helyettesként a szakképzés tanterveinek és tankönyveinek fejlesztésében vett részt. 1969-ben a BME-n villamosmérnök-tanári oklevelet szerzett. 1990-től 2007-ig a Nemzeti Szakképzési Intézetben és annak jogutód intézményében dolgozott. Először osztályvezető-helyettesként az Országos Képzési Jegyzék (OKJ) kialakításában, a jegyzékben szereplő szakképesítések szakmai és vizsgakövetelményeinek, valamint központi programjainak fejlesztésében vett részt. Később osztályvezetőként a szakképzés központi dokumentumai fejlesztési munkáinak irányításával foglalkozott. A Humánerőforrás-fejlesztési Operatív Program (HEFOP) 3.2.1 A szakképzés tartalmi, módszertani és szerkezeti fejlesztése: Új szakképzési szerkezet című programjának irodavezetőjeként a modulrendszerű OKJ kialakítását, a jegyzékben szereplő szakképesítések modulrendszerű szakmai és vizsgakövetelményeinek, valamint központi programjainak fejlesztését irányította, valamint előadásokat tartott a dokumentumokat alkalmazó pedagógusok továbbképzésein. 2002-ben Európai Számítógép-használói Jogosítványt (ECDL Start) szerzett. Nyugdíjba vonulása után 2007 és 2011 között a Nemzeti Szakképzési és Felnőttképzési Intézet megbízásai alapján speciális szakképzési feladatokat oldott meg: jelentéseket, ki-mutatásokat készített. 2009-től 2014-ig a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara megbízásai alapján a mesterképzés modulrendszerű mestervizsga követelményeinek és képzési programjainak fejlesztését koordinálta. E tevékenység keretében útmutatókat állított össze és felkészítő előadásokat tartott a dokumentumokat kidolgozó szakértők számára, majd módszertani szempontból véleményezte az elkészült dokumentumokat. Publikációs tevékenysége a szakképzéssel kapcsolatosak.

Eredményes munkássága elismeréseként 1973-ban megkapta a Munkaügyi Minisztérium kiváló dolgozó, majd 1979-ben és 1989-ben a Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa által alapított Kiváló Munkáért kitüntető jelvényt, 2003-ban pedig a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lambert Miklós

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 327/1964

A Madách gimnáziumban szerzett érettségije után a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán 1964-ben villamosmérnöki diplomát, majd 1975-ben Digitális Elektronika Szakmérnöki diplomát szerzett. Első munkahelyén, a Ganz Danubius (és jogelődjei) hajógyárban 23 évet töltött el tengeri hajók és úszódaruk ipari automatikai rendszereinek tervezésében, fejlesztésében. Nevéhez fűződik a félvezetős technika bevezetése. Ezt fémjelzi 7 elfogadott (szolgálati) találmánya. A rendszerváltást követően hajóipari elektronikai termékek fejlesztését és gyártását kisszövetkezeti vezetőként irányította, majd a hajógyártás befejezése után szakirodalommal foglalkozott. Napi fejlesztői gyakorlatát rendszeres publikációkban hasznosította, folyóiratcikkek mellett 13 szakkönyv szerzője közép- és felsőfokú kategóriában (kettő német nyelven), 9 szakkialítás szervezője ráépült konferenciával, amelyek kiadványait is szerkesztette. 20 éven át az Elektronet című folyóirat főszerkesztője, jelenleg a szerkesztőbizottság elnöke. 2008-ban kezdeményezésére és irányításával megalakult a Magyarországi Elektronikai Társaság, amely egyesületnek elnöke. Milambi Bt. nevű mikrovállalkozásában könyvkiadással, szerkesztéssel, szakfordítással és elektronikai fejlesztéssel, tanácsadással foglalkozik a LED-es világítástechnika területén.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Lázár Erika

1936-ban született Szegeden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 197/1964

1954. márciusban az Országos Középiskolai Tanulmányi versenyen (akkori nevén Rákosi Mátyás Tanulmányi verseny) elektrotechnikából országos első lett, még ebben az évben beiratkozott a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. 1957. március 15-én a kollégium ablakából bevette a vörös zászlót, emiatt a kar fegyelmi bizottsága 1 évre kizárta az Egyetemről. 1957. szeptembertől decemberig a Finomvegyszergyárban segéd-munkásként dolgozott. 1957-ben technikus munkakörbe felvételt nyert az Egyesült Izzó és Villamossági Rt.-ben. Itt dolgozott 1963-ig. Egyetemi tanulmányait 1959. szeptembertől folytatta a Villamosmérnök Kar levelező tagozatán. 1962-ben abszolvált, ettől kezdve mérnökként dolgozott. A diplomamunkáját az Országos Találmányi Hivatal találmányként elfogadta („Tranzisztor párválogató félautomata”). 1963-tól 1964-ig a Szegedi MÁV Igazgatóságán dolgozott villamosmérnökként. Mérnöki diplomáját 1964-ben védte meg. Előtte 2 héttel felvételt nyert a Szegedi Orvostudományi Egyetemre, ahol 1970-ben megkapta orvosi diplomáját „cum laude” eredménnyel. 1970-től nyugdíjba vonulásáig, 1993-ig a Kazincbarcikai Kórház Szülészeti-nőgyógyászati osztályán dolgozott. 1974-ben szakvizsgázott szülészeti-nőgyógyászatból. 1974-ben bekapcsolódott dr. Újhelyi Károly kandidátus, Kossuth-díjas immunológus, az OKI osztályvezető főorvosa tudományos munkásságába, mely a laktobacillus vakcinációval foglalkozott. Több tízezer oltást végzett, melynek statisztikai eredményéről 1978-tól 2012-ig 6 közleményt írt orvosi szaklapokba (Orvosi Hetilap, Magyar Nőorvosok Lapja, stb.) és több mint 50 előadást tartott nőgyógyászati, perinatológiai kongresszusokon és tudományos üléseken. Felismerte, hogy a terhesek laktobacillus vakcinációjával a súlyos egészségügyi problémát jelentő koraszülési arányszámot 40%-kal lehet csökkenteni, a spontán vetéléseket felére, a méhen belüli sorvadást 113-ára. 1993. március 1-től jelenleg is a Fővárosi Szent István Kórház nőgyógyászati osztályán externista orvosként, valamint magánvállalkozó nőgyógyász szakorvosként tevékenykedik. A laktobacillus vakcináció eredményeinek kutatásával azóta is foglalkozik.

Munkásságáért 1981-ben „Kiváló orvos” miniszteri kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lédai Ákos

*1940-ben született Pestszentlőrincen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 329/1964*

Az egyetemi tanulmányai alatt az utolsó két évre ösztöndíjat kapott az Elektromos Művektől. Diplomaterve 10 kV-os kábelhálózat modellesített méretezése volt. Végzés után az ELMŰ Szentendrei Üzemosztályán dolgozott. Kis- és közép feszültségű szabadvezetéktervezett. 1966-ban négy üzemosztályból bekerült a Dráva utcába, ott folytatódott tovább a tevékenysége. Kollégájával eljártak a Nehézipari Misztérium Elliot 803-asára próbálgatni. Az ELMŰ-ben is megkezdődött a „számítógépesedés”. Közben erősáramú szakmérnöki képzésre járt, a diplomázás családi okok miatt halasztódott és megghiúsult. Próbált az ottani számítógépesekhez kerülni, sikertelenül. Kábeles hálózat fogyasztói csatlakozásának véleményezése volt az utolsó tevékenysége, 1969 tavaszáig. Állást változtatott (VEGYTERV). GIER - R20 - TURBÓ PASCAL, asztali számítógépek következtek. A villamosmérnöki tervezések mellett más mérnöki tervezések számítógépre vitele következett. 1995-re a VEGYTERV teljesen leépült. Pár hónapig szándékosan nem keresett új helyet. Megszakították a munkaszerződést, végkielégítést kapott. Ezt követően 2002-ig a Magyar Bélyeggyűjtők Országos Szövetségben dolgozott számítógépesként.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lovák István Antal

1941-ben született Mohácson.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 130/1964

Végzettsége okleveles villamosmérnök. Részt vett számítástechnikai, informatikai, gazdasági szaktanfolyamokon. Egyesületi tagságok: METESZ, MATE, NJSZT. Munkahelyek, munkakörök: az egyetem után a BME Műszer Tanszéken egyetemi oktatóként az alábbi tárgyakat oktatta: műszertechnika, méréstechnika, digitális technika matematikai alapjai, logikai hálózatok tervezése, kivitelezése (1964-1976). Ezt követően az Országos Számítógépkereskedelmi Vállalathoz ment, ahol oktatómérnökként az alábbi tevékenységeket végezte: nagyszámítógépes rendszerek oktatási anyagának kidolgozása, ESZR számítógép rendszerek műszaki stábjának képzése (1976-1980). Tíz évig a SZÁMALK osztály-, főosztályvezetője volt, ahol a műszaki fejlesztés és szerviz tevékenység irányításával foglalkozott (1980-1990). 1991-95 között a METRICO-nál, amely METRIMPEX érdekelt-ségű kisvállalkozás, beosztott alkalmazottként az irodatechnikai eszközök forgalmazásával foglalkozott. 1993-2013 között az ENMECO Bt.-nél vállalkozóként, az infravörös diagnosztikai technika oktatásával, valamint gyakorlati alkalmazásával foglalkozott. 1996-tól a PAGALO Kft.-nél ügyvezető beosztásban, az ügyviteltechnikai eszközök forgalmazását valamint a szervizelését végezte 1998-ig. 1999-01 között részlegvezető a Psion Rendszerház Kft.-nél. Tevékenysége: ipari kivitelű kézi adatgyűjtők, PALM számítógépek forgalmazása, felhasználói képzés. Az Innotransz Kft.-nél dolgozott 2000-2013 között, mint vezető tanácsadó (környezetvédelmi adatszolgáltatási-, ügyviteli-, vállalatirányítási rendszer adaptálásának, telepítésének irányítása, felhasználói képzés).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mandzsú József

*1938-ban született Szabolcsveresmarton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 425/1964*

Egyetemi tanulmányai követően 1967. októberig a Híradástechnika KTSZ-nél dolgozott ipari kamera fejlesztésén. 1967. októbertől a FOK-GYEM Szövetkezetnél dolgozott, mint fejlesztőmérnök. Ez alatt az idő alatt számos szabadalmat kapott: vasúti járműazonosító berendezés, Visinform utastájékoztató és logikai játék témákban. A megadott szabadalmak száma meghaladta a százat. 1990-ben két villamosmérnök fiával műanyagipari és csomagolástechnikai Kft.-t létesítettek, amely ma is működik Foltrade Kft. néven, melynek jelenleg ügyvezető igazgatója. Ebben az iparágban is több megkapott és elbírálási eljárás alatt lévő szabadalmuk, illetve találmányi bejelentésük van. A műanyagipari szabadalmak száma több, mint 10. Legjelentősebb a fóliából kialakított tépőzár. A licencet egy amerikai cégnek adták el. Ugyanilyen nagy jelentőségűek a csúszásmentes fóliát megtestesítő, Abrafol márkanévvel jelölt, fóliából készült ipari zsákok. Jelentősnek tartják a cement csomagolására használható szellőző fóliazsákra 2013-ban megadott Európai szabadalmukat, amelynek licencvásárlására nagy európai cégek jelentkeztek.

A FOK-GYEM-nél eltöltött évek alatt 1970-ben és 1973-ban Kiváló Dolgozó kitüntetést kapott. 1979-ben Kiváló Feltaláló Arany fokozatával tüntették ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Marcsa László

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 268/1963

1963 szeptemberében kezdett el dolgozni a Telefongyár Vasútfejlesztési Főosztályán. Itt vasútbiztosító berendezések gyártásában és üzembe helyezésén dolgozott. Ilyen feladatkörben háromnegyed évig a Csehszlovákiai Szokolovban ténykedett. Részt vett a mai néven kettős metró kiegészítő célektronikai egységeinek gyártásában (vonatkövetési időmérő). Ezt követően a kis földalatti vonatkövetési időmérőjét tervezte és helyezte üzembe. 1969-ben félvezető elektronikai oktatásban vett részt és megkapta a szakmérnöki oklevelet. Ekkor munkahelyet változtatott és a Villamos Energiák Kutató Intézetben kezdett el dolgozni (VEIKI). Fő feladatuk a nagy forgógépek rezgésmérése (turbinák) volt. Részt vett a Paksi Atomerőmű 8 darab turbinájának rezgésmérő láncainak telepítésében és üzembe helyezésén. 1988-ban orosz megrendelésre egy komplett diagnosztikai berendezést készítettek és helyeztek üzembe a Kalinyingrádi körzetben található Udomlja nevű városban levő atomerőműben. Végezetül 1995-ben nyugdíjba ment. Ezután még körülbelül másfél évig visszajárt a VEIKI-be, kisebb számítógép vezérlésű műszerek tervezését végezte és üzembe helyezte azokat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Markóczy Attila

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 258/1964

A diplomavédéssel egy időben belépett a Kozmetikai és Háztartásvegyipari Vállalathoz. Itt aktív dolgozóként és nyugdíjasként 2014. március 1-ig dolgozott. Belépése után pár héttel főenergetikusi megbízást kapott. Mint a nagyvállalat egyetlen villamosmérnöke feladatul kapta a gyáregységek elektromos munkálatainak irányítását, műszaki ellenőri teendők el-látását a fejlesztéseknél, üzemrekonstrukcióknál és gyártelepítéseknél.

1970-ben elvégzett egy féléves bentlakásos vezetőképzőt, és ezután gyáregységvezetőnek nevezték ki. Ezt a munkakört tíz évig látta el, majd műszaki és termelési vezérigazgató-helyettes lett. 1994-ben az European Business Schoolnál, management szakon eredmé-nyes vizsgát tett. Nyugdíjasként tanácsadói, szakértői munkaköröket töltött be 2005 óta, miután munkavédelmi képesítést szerzett, munkavédelmi szakreferensként dolgozott ez év március 1-ig.

Munkássága elismeréseként a Magyar Köztársaság Elnöke a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztje kitüntetést adományozta 1997-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Megyeri Béla

1941-ben született Romhányon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 179/1964

Szakképzettségei: 1964: okl. villamosmérnök (BME), 1968: automatizálási szakmérnök (francia oklevél, Institut National Polytechnique de Grenoble, Section Spéciale Automatique), 1983: Külkereskedelmi Továbbképző Központ (5 tantárgyas tanfolyam). Hosszabb tanulmányútjai: 1966-1967 (4 hónap): Szovjetunió (textilkikészítő ipari automatizálás tanulmányozása moszkvai, ivanovói és leningrádi kutatóintézetekben, üzemekben), 1976 (2,5 hónap): Svájc (elektronikus áramkörök számítógépes modellezése a zürichi és a lausanne-i műszaki egyetemeken). Munkahelyei és szakmai tevékenysége: 1964-1973: a Textilipari Kutatóintézet (TKI) Műszerezési és Automatizálási Főosztályán technológiai mérőműszerek, mérési eljárások, folyamatszabályozási megoldások tervezésében és kivitelezésében vett részt. A Metrimpex Külkereskedelmi Vállalat felkérésére a Szovjetunióban, az NDK-ban, Csehszlovákiában és Franciaországban több alkalommal vett részt a TKI mérőműszereinek és berendezéseinek bemutatásában és értékesítésében. 1973: a TKI igazgatójának felkérésére ellátta az intézet Nemzetközi Osztályának vezetését és részt vett nemzetközi kapcsolatok koordinálásában. 1973-1979: a Könnyűipari Minisztérium Nemzetközi Főosztályán részt vett a műszerezési szabványosítás hazai koordinációjában, a magyar-francia könnyűipari kapcsolatok fejlesztését szolgáló vezetői szintű látogatások előkészítésében és helyszíni lebonyolításában (1973-1975). Ellátta a magyar-szovjet könnyűipari állandó munkacsoport titkári teendőit és az együttműködés hazai koordinálását (1974-1979). A Könnyűipari Minisztériumban már tudatosan a magyar kereskedelmi-gazdasági érdekeket szolgáló külgazdasági tevékenységek felé mozdult el (pl. 1979-1983: a Külkereskedelmi Minisztérium kiküldöttjeként Hanoi-ban (Vietnam) kereskedelmi tanácsosként dolgozott; ezt a feladatot a szomszédos laoszi és kambodzsai viszonylatokban is ellátta; 1993-1996: az Ipari, Kereskedelmi és Idegenforgalmi Minisztérium (IKIM) megbízásából kereskedelmi és gazdasági tanácsosként dolgozott phenjan-i (KNDK) nagykövetségünkön; stb.) Ellátta a belgrádi, a szkopjei, a szófiai és a szabadkai külgazdasági attasék irányításával és felügyeletével kapcsolatos szakmai és más, a hatáskörébe utalt feladatokat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mercz László

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 173/1964

Egy évig segédmunkás volt az Egyesült Izzóban (Tungsram), majd a villamosmérnöki oklevelének megszerzését követően a Ganz Hajó- és Darugyárban (ahonnan ösztöndíjat kapott) kezdő mérnökként a Duna- és tengerjáró hajók belső hírközlését, radar és rádió adóvevő berendezésének telepítését végezte, majd elkezdte a hajótest és úszódaruk tervezésének számítógépes támogatását a legelső hazai gépek egyikén. A számítástechnikai munkáját 1966-tól a Nehézipari Minisztérium Ipargazdasági és Üzemszervezési Intézetében folytatta, főleg ipari és rendszerszervezési területen. 1968-ban került a Ganz-Mávaghoz egy francia számítógép üzembe helyezését megszervezni. 1968-tól Párizsban lett az amerikai Control Data Co. számítógépes cég munkatársa, ahol az informatika különböző ipari és tudományos alkalmazásai területén dolgozott, többek között az Airbus repülőgépek tervezésén (Sud-Aviation - Toulouse), kőolajfeltárás adatfeldolgozásai (Total, ELF Petroleum - Párizs), űrkutatás (CNES - Párizs), atomkutatás (CERN – Genf), PISA katonai nyilvántartás (Zürich), társadalombiztosítás (Mexikó), katonai alkalmazások (Barcelona), hajóépítés (Cherbourg), autógyártás (Volkswagen), meteorológia (Toulouse) területén. A cégnél töltött 12 év alatt előbb a komplex adatbázisok, majd az on-line tranzakciós rendszerek szakértőjeként több nemzetközi konferencia meghívott előadója volt. Hosszú időt töltött a Control Data kaliforniai kutató és fejlesztő részlegnél az újabb szuper-számítógépek operációs rendszerének tesztelésével. 1980-tól a Nemzetközi Távközlési Egyesület (ITU) tudományos tanácsosa Genfben, ahol a nemzetközi rádiófrekvencia adatbázisának fejlesztése volt az egyik fő feladata, mely magába foglalja a világ összes országának mind a földi, mind az űrhajós rádiókommunikáció adatait. Vezetője lett az ITU hagyományos és elektronikus kiadványok fejlesztésének és terjesztésének. 2000-ben, mint ENSZ főtanácsos ment nyugdíjba. Három évtizeden át tagja volt az IEEE mérnöki és az ACM informatikai egyesületeknek. Több tankönyve jelent meg a tengeri rádiókommunikációról franciául és angolul. Továbbra is foglalkozik a tengeri hajózás és rádiózás oktatásával, könyvkiadással. Jelenleg is tagja annak az ITU WP5 tanulmányi csoportnak Genfben, mely a tengeri hírközlés ajánlásain és a Globális Tengeri Vészhelyzeti és Biztonsági Rendszer továbbfejlesztésén dolgozik. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Miksai Miklós

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 232/1964

1963-tól 1990-ig a BHG Híradástechnikai Gyárban dolgozott a fejlesztési tervezési igazgatóságon, ahol a feladata volt az elektronikus központok tervezése, külföldi vásárlók betanítása. Ezt követően az elektronikus gyártási ágazat főmérnöke lett, feladata volt a gyártás ellenőrzése elemektől szállításig. Közben folyamatosan ellátta az alábbi feladatokat: külföldi vásárlók/felhasználók (csehszlovák, lengyel, angol, német, iraki, osztrák, stb) által igényelt első telepítések; vevők oktatott Magyarországon, ill. esetenként a szállítások, telepítések a külföldi vevők helyein. 1990-2011 között az OTP Bank Nyrt.-nél dolgozott, ahol feladata volt az elektronikus telefonközpontok bevezetése, üzemeltetése: átállás a jelfogóról elektronikus kiválasztásra, telepítések vezetése, karbantartás megszervezése, költségek minimalizálása, stb. 2011-től nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Molnár István

1937-ben született Pécsen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 37/1965

Mérnöki tanulmányait 1958-tól 1964-ig végezte a Villamosmérnöki Karon (levelező tagozaton). Alkalmazásban a VEGYTERV-nél volt, ahol tervezőként dolgozott. 1965 elején a MEEI-nél (Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézet) alakult egy új laboratórium, gépjárművek világító és fényjelző berendezéseinek EGB (Európai Gazdasági Bizottság) előírás szerinti vizsgálatára és gyártásuk jóváhagyására. A laboratóriumot Somkuti Adolf vezette, helyettesként került mellé. 1968-ban politikailag nem találták megbízhatónak, így nem vehette át az osztály vezetését. Önálló munkakörben, kutató mérnökként az intézetben maradt. Ekkor kezdett teljes intenzitással fényméréssel és színméréssel foglalkozni. Az első ilyen irányú publikációt már 1966-ban közölte Somkuti társszerzőjeként a Villamoságban. 1965-1988 között kutatási területe a fénymérés és színmérés volt. E témában számos tanulmányt készített és számos előadást tartott bel- és külföldön, valamint több szakcikket írt magyar és angol nyelven. Az előadások itthoni Kolorisztikai Szimpóziumokon, Világítástechnikai konferenciákon, Prágában az 1978. évi Photon Detector szemináriumon és 1983-ban Amszterdamban, a Nemzetközi Világítástechnikai Kongresszuson hangzottak el. Gyakorló mérnöki munkássága 34 éve alatt zömmel világítástechnikával foglalkozott, leginkább annak méréstechnikai vonatkozásaival. A MEE (Magyar Elektrotechnikai Egyesület) Világítástechnikai Szakbizottságának titkáraként részt vett „A fény az ember életében” című konferencia szervezésében 1970-ben. A konferencia ajánlásai között szerepelt a fénysűrűségtechnika hazai bevezetése, ami megfelelő mérőműszerek beszerzését tette szükségessé. Az ajánlás kapcsán hozzáfogott a MEEI-ben egy saját fejlesztésű fénysűrűség mérőműszermodell megépítéséhez. Laboratóriumi körülmények között sikerült működőképes készüléket létrehozni, melyben a hagyományos fotomultiplier-es érzékelő helyett CdS fotóellenállás volt beépítve. Ez egyszerűségében is korszerű megoldást jelentett, ami a műszer hordozhatósága szempontjából fontos volt. A CdS fotoellenállás-mérés technikai alkalmazását elősegítendő, egy saját találmány is alkalmazásra került, melyre a Találmányi Hivatal szabadalmi védeltséget adott (anyagi fedezet hiányában a műszer sorozatgyártása nem került sor). Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Molnár Kálmán

1941-ben született Ungváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 263/1964

A BME VIK Műszer és Finommechanika szakán végzett kitüntetéses diplomával. A tanulmányai vége felé demonstrátorként akarták alkalmazni, azonban a KISZ nem javasolta, így egyetemi pályafutása nem lehetett. Már az egyetemi évek alatt dolgozott a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratóriumban (MKKL) heti 18 órában és az egyetem után is itt kezdett el dolgozni mint elektronikus fejlesztőmérnök, tudományos munkatárs, majd tudományos csoportvezető. Fő munkaterülete a frekvencijelű mérőérzékelőkkel, főleg a turbinás áramlasmérőkkel volt kapcsolatos. Ehhez fejlesztett ki egy több országban szabadalmaztatott „elektronikus doboz”-t, amely a bemeneti frekvencijelből új, linearizált frekvenciajelet állított elő. 1973-ban emigrált Nyugat-Németországba, ahol Freiburgban a Litton Technische Werke (LITEF) cégnél kezdett el dolgozni az elektronikus fejlesztésen. 1975-ben a cég küldte a Litton vállalatcsoport egy másik cégéhez, a New York államban, Melvilleben lévő Datalog-hoz, ahol egy évig dolgozott, mint fejlesztő és összekötő a Datalog és a LITEF cégek között. Az USA-ból visszatérve továbbra is a LITEF-nél dolgozott, feladata a giroszkópos navigációnál használatos szögmérő érzékelők analóg jelének digitalizálása illetve visszaalakítása volt, amiből két további találmány született. 1980-ban az amerikai National Semiconductor európai központjához ment át, ahol az Advanced Development részlegnél az ipari elektronika területét vezette. Ez az állás állandó utazásokkal járt együtt az anyacéghez Silicon Valley-be. 1984-ben az európai központ átkerült Angliába és fő profilja a marketing lett. Családjával Németországban maradt. A végkielégítéséből tanácsadó irodát nyitott elektronikus fejlesztésekre. 1988-ban elfogadta a Gammadata középcegnél a fejlesztési igazgatói állást. A cég képelek vételével és színes kinyomtatásával foglalkozott. Egyeztető tárgyalások végett Japánban is járt. Sajnos a céget később leépítették. Ezután egy müncheni szoftver cégnél főleg a ray tracingen alapuló 3-dimenziós ábrázolással foglalkozott. 2006-ban ment nyugdíjba. Tagja volt a MATE-nek, jelenleg az IEEE tagja mint „life member”. Feleségével 40 éve házasság. Három gyermekük közül az egyik fiú biológiai matematikus az USA-ban, a másik informatikus Németországban, lányuk antropológus. Ausztráliában. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Müller Ferenc

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 131/1964

Az Egyetem elvégzése után közvetlenül 1964-ben, az Elektromos Készülékek és Mérőműszerek gyárában (EKM) kezdte pályafutását. Először, mint szerkesztőmérnök, később csoportvezető fejlesztőmérnökként. Villamos mérőműszerek, hőtechnikai műszerek, mérőátalakítók, automata elemek, távadók, regisztráló berendezések tervezése, fejlesztése, dokumentációjának elkészítése és gyártásba való bevezetése volt munkaköre. 14 év után, - a műszeres vonal megtartása mellett - új munkahelyén a VÁTI Tudományos Irodájában környezetvédelmi területen, a zaj és rezgésvédelemmel foglalkozott. A Települési Környezet Csendvédelme kutatásban a kutatási tevékenység mellett a csoport felműszerezését intézte, zaj- és rezgésméréseket végzett. A feladatkör átvitelével a Földmérő és Talajvizsgáló Vállalatnál folytatta a munkát, ahol fő területe volt az építési tevékenység zaj és rezgésvizsgálata. Lakótelepek építésénél a cölöpalapozásnál keletkező rezgések és ezek hatásait vizsgálta. A rezgések épületekre gyakorolt hatásának vizsgálatát célzó szabvány kidolgozásával foglalkozó munkacsoportot vezette. 1995-től a Budapest I. kerület Polgármesteri Hivatal Városgazdálkodási Szolgáltató Iroda irodavezetőjeként dolgozott. 1999-ben nyugdíjba vonult, majd a nyugdíj mellett az MTA Nyelvtudományi Intézetében Üzemeltetési vezetőként dolgozott 2006-ig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nádasi Iván

1940-ben született Újpesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 227/1964

Egyetemi évei alatt az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. (TUNGSRAM) társadalmi ösztöndíjasa volt. A diploma megszerzése után itt kezdett dolgozni, mint üzemmérnök. A TV készülékekben alkalmazott nagyfeszültségű elektroncsövek gyártásával, fejlesztésével foglalkozott. Később a termelési igazgató műszaki titkára lett. 1969-ben az MTA Izotóp Intézete Nukleáris Elektronikai Osztályán helyezkedett el, ahol megismerkedett a radioaktív anyagok ipari alkalmazásainak lehetőségeivel. 1972-1974 között gazdasági mérnöki végzettséget szerzett a BME Gépészmérnöki Karának Gazdasági Mérnök Szakán (a kis doktori címet külföldi kiküldetés miatt nem szerezte meg). 1975-ben áthelyezték az Izotóp Intézeten belül az Izotópforgalmi Osztályra. Vezetése alatt állt az Intézet, mint az izotóptechnika területén illetékes magyar hatóság hivatalos ügyei, ezen belül a radioaktív anyagok országos nyilvántartásának vezetése, majd a számítástechnikai változatra történő átállás szervezése. 1984-ben megalakult az IZINTA, az Izotóp Intézet Izotópkereskedelmi Leányvállalata. Ebből létrejött az IZINTA Kereskedelmi Kft. amelynek kezdetben főmérnöke, majd műszaki igazgatója volt. Tagja lett az Eötvös Lóránd Fizikai Társulat Sugárvédelmi Szakcsoportjának. 1995-ig az Országos Atomenergia Hivatal megbízásából nemzetközi konferenciákon vett részt. A Közlekedési Minisztérium felkérésére részt vett a radioaktív anyagok, mint veszélyes áruk szállítási szabályzatainak kidolgozásában és az ÁNTSZ engedélyével sugárvédelmi oktatásokat, vizsgákat szervezett a szakterületen dolgozók részére. A témában több publikációja jelent meg, szakmai konferenciákon mind a mai napig rendszeresen tart előadásokat. 2002-ben vonult nyugdíjba. Az utóbbi 12 évben nyugdíjas egyéni vállalkozóként dolgozik, mint sugárvédelmi szakértő és a radioaktív anyagok csomagolása és szállítása területén, mint veszélyesáru szállítási biztonsági szaktanácsadó. Tagja a Veszélyesáru Szállítási Tanácsadók Nemzetközi Szervezetének. ADR oktató és hatósági engedéllyel alapfokú és bővített sugárvédelmi tanfolyamokat is tart. 2010-ben tagja volt az egyetemi oktatásban is használt „Sugárvédelem” c. könyv szerzői kollektívájának.

1986-ban a Magyar Tudományos Akadémia Kiváló Dolgozójának választották. 2000-ben a sugárvédelem és a radioaktív anyagok biztonságos alkalmazásának területén kifejtett munkásságáért megkapta az ELFT Sugárvédelmi Szakcsoport emlékérmét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nyíri Attila

1937-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 314/1964

A következő továbbképzéseken, tanfolyamokon vett részt: SZOT Felsőfokú Munkavédelmi Tanfolyam, Gépipari Tudományos Egyesület által szervezett két féléves Euromérnöki Képzés, a BME környezetvédelmi mérnöktovábbképző szaktanfolyama, oktatástechnikai, videó- és számítógépes alaptanfolyam. Végzettségek: villamosmérnöki oklevél (1964), biztonságtechnikai szakmérnöki bizonyítvány (1972), hivatalos AutoCAD Oktatóközpont által kiállított oklevél (1993), AutoCAD és DOS alapismeretekből, bizonyítvány környezetvédelem, informatika és műszaki költségvetés szakterületeken, bizonyítvány biztonságtechnikai tanfolyam elvégzéséről, Műszaki-, Gazdasági Menedzserképző Akadémia elvégzése, oklevél nemzetközi érvényű TÜV képesítés minőségbiztosítási területen, euromérnöki oklevél (1994). Munkahelyek: 1956 és 59 között Villamosgép és Kábelgyárban (EVIG) elektroműszerészként dolgozott, majd 1964 és 69 között az EVIG 4.sz. gyár Műszaki Fejlesztési Főosztályára került elektromos tervező mérnöknek, ahol szabványosítási feladatokat végzett. 1969 és 90 között a Villamosipari Kutató Intézethez került, ahol az évek során az alábbi tevékenységeket végezte: energetikus, műszaki beruházó és ellenőr; tudományos munkatárs (plazmatechnikai kutatások); számos találmány és újítás megvalósításában való közreműködés. 1990 és 94 között a XIX. kerületi Önkormányzatban egyéni választókerületből önkormányzati képviselő lett (XIX. kerületi Önkormányzat Fejlesztési Bizottság elnöke, majd a XIX. kerületi Önkormányzat „zöldvédelmi” tanácsnoka). 1994 és 95 között az EXPO'96 Kft. villamos létesítmény felelőse volt, egyetemi létesítmények megvalósításával foglalkozott. Egyesületi tagságai 1993-tól: Gépipari Tudományos Egyesület, munkanélküliek támogatására létesült „OMEGA” Alapítvány.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Oláh Benjámín

1940-ben született Tiszadobon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 343/1964

Az egyetem elvégzése után egy évig Tiszapalkonyán a Hőerőműben és Tiszalökön a Vízi erőműben gyakorlómérnök volt. Ezt követően Debrecenben a Tiszántúli Vízügyi Igazgatóság alkalmazottja lett. A Tervezési Osztályon dolgozott, a vízügyi beruházások gépész elektromos terveit készítette és egyeztetette külső társszervezőkkel és kivitelezőkkel. Az 1960-70-80-as években feladata volt a községi ivóvízhálózat vízmű telepeinek mezőgazdasági öntözőtelepek árvízi és belvízvédelmi szivattyútelepek tervezése, továbbá a jelentős építési kapacitással rendelkező Vízügyi Igazgatóságok területén jelentkező saját felújítási és fejlesztési feladatainak tervezése. A rendszerváltásig a Tervezési Osztályon csoportvezető volt, 1993-tól az osztályt felszámolták új munkahelyet nem sikerült találnia. 1989-től mérhészettel foglalkozott, amelyet 18 évig sikeresen végzett. Az előbbiekkal párhuzamosan 2002-től lakóhelyén a 42 lakásos társasházban közös képviselőként tevékenykedik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Osváth István

1940-ben született Csurgón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 23/1965

1963. augusztusában az akkori Telefongyár Telefonfejlesztési Főosztályán lépett munkaviszonyba önálló gyártmányfejlesztőként, munkaköre elsősorban a távbeszélő készülékek elektromechanikus szerelvényeinek fejlesztése. 1969-től a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézetben dolgozott tovább, nyomtatott huzalozású lapok tervezési és gyártási kérdéseivel, valamint a Számítástechnikai Koordinációs Intézettel együttműködve számítástechnikai berendezések konstrukciós, alkatrészválaszték, áramellátási és megbízhatósági feladataival foglalkozott nemzetközi kapcsolatok keretein belül. Párhuzamosan befejezte a Telefongyárban elkezdett Távbeszélőtechnikai szakmérnöki tanulmányait. Különféle szakirodalmi tevékenységet végzett a munkakörével kapcsolatban tudományos munkatársi, majd főmunkatársi besorolással tudományos főosztályvezető helyettesig terjedő kinevezéssel. 1979-től a Magyar Híradástechnikai Egyesülés Gyártásfejlesztési Főosztályán gyártástechnológiai feladatokat oldott meg hazai és nemzetközi viszonylatban. Gyártásfejlesztési tanulmányokat és tervezési segédleteket készítettek a legújabb nemzetközi eredmények - pl. felületszerelés technológia - elméleti és gyakorlati bemutatásával a híradástechnikai ipar számára. 1989-től a Cellpower Kft. ügyvezető igazgatójaként, majd munkatársaként dolgozott az 1996-os rokkant nyugdíjazásáig.

Munkaviszonya alatt egy Kiváló Ifjú Mérnök és két Kiváló Dolgozó kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Óri Tamás

1941-ben született Kaposváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 370/1964

Az első hét évben 1964-től 1971-ig gépipari vállalatoknál (GANZ-MÁVAG, Felvonógyár, KAEV) ipari automatizálással foglalkozott. 1971-ben váltott és üzemszervezési, majd rendszerszervezési munkát végzett a KGM Szervezési Intézetében 1974-ig. Az Országos Számítógéptechnikai Vállalatnál főosztályvezetőként számítóközpontok megvalósításával foglalkozott. Az 1978 elején alapított OKISZ Szervezési és Számítástechnikai Vállalat igazgatója lett. Az ipari szövetkezetek részére ügyviteli, üzem- és rendszerszervezési, valamint számítástechnikai szolgáltatások végzésére alkalmas szervezetet sikerült létrehoznia néhány év alatt. Ezt később kiegészítették engineering tevékenységet végző mérnöki irodával. 1993-ban betegség miatt nyugdíjas lett és ezután főként tanácsadói munkát végzett, például az Országos Egészségbiztosítási Pénztárnál. Tapasztalatait szívesen hasznosította társadalmi és érdekképviselési munkáiban. A Magyar Gazdasági Kamara Szervezési és Számítástechnikai Tagozatának kezdeményezője és elnöke volt (1987-1990). Ebből a szervezetből alakult ki az Informatikai Vállalkozások Szövetsége (IVSZ), amelynek alapító elnöke volt 1990-től 1993-ig, majd részt vett az Informatikai Érdekegyeztető Fórum létrehozásában és tevékenységében.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pandur Béla

1941-ben született Varáslón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 133/1964

A diploma megszerzése után Pécsen, a Mecseki Ércbányászati Vállalatnál helyezkedett el. Munkája az urán dúsítási technológia mérés technikai és automatizálási feladataihoz kapcsolódott. 1966-ban áthelyezték a MÉV Kísérleti Kutatási és Automatizálási üzemébe, ahol főként nukleáris analizátorok részegységeinek, illetve az uránérc fizikai dúsításához szükséges osztályozó gépek vezérlésének tervezésével foglalkozott. A berendezések tervezése során ismerte meg a számítástechnika ipari alkalmazásának lehetőségeit. 1981-1988 között volt a MÉV számítástechnikai vezetője. 1988 és 1991 között a Videoton Computer alkalmazásában volt. 1991-től saját cégében dolgozik és jelenleg is aktív. Főként a nukleáris hulladékok tárolásához kapcsolódó informatikai rendszerek létrehozásában vesz részt szakértőként. 1997 óta oktat a Pécsi Tudományegyetem Pollack Mihály Műszaki és Informatika Karán (korábban Műszaki Főiskola). Az oktatott tárgyak a számítógép-hálózatok, illetve az informatikai biztonság témaköréhez kapcsolódnak. 1976-1988 között tagja volt a Pécsi Akadémiai Bizottság Számítástechnikai Szakbizottságának. 2005-2009 között a PAB Informatikai Szakbizottság munkájában vett részt. 2013-tól a PTE PMMIK Rendszer- és Szoftvertechnológiai tanszékén a hosszú távú adattárolás problémáival foglalkozó kutatásokban dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Papp Éva

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 203/1964

Már tanulmányai alatt dolgozott a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratóriumban. Az egyetem elvégzése után a Műszeripari Kutató Intézetben kezdett, majd 1969-től a Villamosenergiái Kutató Intézetben dolgozott először tudományos munkatársként, később tudományos főmunkatársként, 1988-tól átszervezés miatt a RealSoft Kft.-ben. Nyugdíjba vonulása után ugyanazt a tevékenységet egyéni vállalkozóként folytatta. Elvégezte az irányítástechnikai szakmérnöki tanulmányokat, 1969-ben szakmérnöki diplomát kapott. Kezdetben analóg műszereket tervezett (kondenzátorok TK-ját mérő és irányítástechnikai egységek, perifériák). Majd számítógépes hardver- és szoftverfejlesztésekkel foglalkozott. Kidolgozta az R10-hez csatlakozó CAMAC Branch Drivert és annak szoftverét, amelyet a VIFI sorozatban gyártott. Résztvett nagy irányítástechnikai rendszerek kifejlesztésében erőművek, áramszolgáltatók, vízművek, bánya részére. Munkái: intelligens megjelenítő álmások, szabályozó és vezérlő rendszerek, számítógépek és telemechanikai berendezések illesztése, irányítástechnikai rendszerek közötti kommunikációt biztosító központok. Áramkörü megoldásaira szabadalmat kapott.

NIM minisztériumi kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Papp Károly

1939-ben született Gyulavárin.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 228/1964

Végzettségei: okleveles villamosmérnök (1964), okleveles félvezető elektronika szakos szakmérnök (1970). 1964-ben kutatómérnök volt a Remix Rádiótechnikai Vállalat mikromodul részlegében, az alkalmazástechnikai labor mérnöke volt. 1970-ben áramköri főosztályvezető, majd ágazati főkonstruktor lett. Feladata volt a fejlesztési-, a technológiai részlegek és a kísérleti gyártás munkáinak irányítása; térszerelésű moduláramkörök, vékony és vastagréteg áramkörök fejlesztése és gyártása; K+F szerződés keretében végzett munkák koordinálása. Kiemelt témák: hibridáramkörök számítógépes tervezőrendszere (BME EET-KFKI), lasertechnológia ipari alkalmazása (KFKI-Remix). A magyarországi ISHM alapító tagja és két évig elnöke volt. Az Elektronikai technológia, Mikrotechnika c. lap szerkesztő-bizottságának tagja. 1970-től 89-ig félállású oktató a BME ETT-n (tantermi és laboratóriumi gyakorlatokat vezetett). 1985-ben termékigazgató helyettes lett. Feladata a vastagréteg áramkörök tömeggyártó bázisának megvalósítása a SAT-BUDAVOX-TRT-Remix licenc vásárlási szerződés projektvezetőjeként. A projektet az IPM és az OMFB támogatta, amelynek eredménye teljesítmény-hibridáramkörök fejlesztése és tömeggyártása a Remixben (feszültségszabályozók, gyújtómodulok). Ez tette lehetővé az együttműködést a Togliatti LADA gyárral, Bakony Művekkel, AVF-tel. A német Telefunken cég közös vállalatot alapított REMITEL néven, ahol 1990-ben technológusmérnök lett. Feladata az elektronikus gyújtómodulok gyártásának áttelepítése a Telefunken cég nürnbergi gyárából a REMITEL Kft.-hez. A sikeres áttelepítés és gyártás felfuttatása eredményeként a cég kivásárolta a magyar tulajdonrészeket és 100%-ban német tulajdonként a cég neve 1994-től TEMIC Hungary Kft lett. 1994-ben minőségbiztosítási megbízott a TEMIC Kft-nél. Feladata a cég minőségirányítási és környezetvédelmi rendszerének fejlesztése és tanúsíttatása, hogy megfeleljen a legszigorúbb autóiipari és környezetvédelmi előírásoknak. 1998-ban műszaki vezető a QLT (olajszenzor) gyárban. A gyártás megszervezése és felfuttatása volt a feladata, a kismotor gyárban a forgórész gyártást áttelepítette a TEMIC berlini gyárából, a TEMIC Hungary Kft-hez. 2002-ben az SMT gyár igazgatója lett. 2003-ben nyugdíjba vonult a TEMIC Hungary Kft.-től, majd tanácsadó lett a Bakony Művek Rt-nél.

A cég minőség- és környezet irányítási rendszerének tanúsíttatásával foglalkozott. 1970-ben a HTE tagja.

1975-ben Pollák-Virág díjat adományoznak neki a Vastagréteg integrált áramkörök tervezése cikkéért.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pálffy Miklós

címzetes egyetemi docens

*1941-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 287/1964*

Mellékhivatású adjunktusként a BME Villamosmérnöki Kar Automatizálási Tanszékén dolgozott 1979-1995 között és a Szent István Egyetemen jelenleg is részt vesz az oktatásban. 1964-ben az egyetem befejezése után a Villamosipari Kutató Intézethez került, ahol 25 évig dolgozott különböző kutatói, középvezetői beosztásokban. Részt vett a hazai szilícium teljesítménydiódák kifejlesztésében és nagyvasúti vontatásban való alkalmazásukban, majd a teljesítmény-tirisztorok fejlesztési munkáiban. A teljesítmény-fototirisztorok kifejlesztését és az ionimplantációs technika alkalmazását a Dán Műszaki Egyetemen vendégkutatóként végezte 1972-ben. A 70-es években a napenergia hasznosítása és a villamos járművek fejlesztése volt főbb kutatási területe. Vezetésével 15% hatásfokú szilícium napelemeket fejlesztettek ki (plazmatechnológia) és indították el kísérleti gyártásukat. 1989-ben vezetésével megalapították a Pannonglas Solarlabot. A napenergia fotovillamos hasznosítása a mai napig fő kutatási területe, amelyet jelenleg az 1990-ben alapított Solar-Sistem Kft.-ben ügyvezető igazgatónaként folytat. Vezetésével 10 db Barkas áruterítő jármű kísérleti példányait készítették el és kifejlesztettek villamos hajtású kismotorkerékpárt. A 80-as évek végén műszaki vezetésével az AEG-től vásárolt teljesítményfélvezető gyártási licencet vették be a Cegléden alapított TET vállalatnál. Számos napenergiás berendezést fejlesztettek ki és készítettek. Berendezéseik több országba eljutottak. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületben vezetésével 1982-ben megalapították a Fotovillamos Energiaátalakítók (napelemek) Munkabizottságot. A Magyar Napenergia Társaság alapító tagja, a fotovillamos szakosztály vezetője és a MANAP alapító és elnökségének tagja. Az MTA Energetikai Bizottság Megújuló Energiák Albizottságának a fotovillamos technológiákat képviselő tagja. Részt vesz az MTA MTB Légköri Erőforrás Albizottságának és az MMT Nap- és Szélenergia Szakosztályának munkájában. 1993-ban a Napenergia Világkonferenciájának rendezésében aktívan résztvett. A hazai PV platform munkájában, így a fejlesztési stratégia kidolgozásában részt vesz.

Az Európai Fotovillamos Technológiai Platform WG2 munkacsoportjának tagja. Munkája során több száz hazai és külföldi publikációja volt, 13 szabadalma született.

A több alkalommal elnyert VKI kiváló dolgozója kitüntetésen kívül 1972-ben a KGM kiváló dolgozója kitüntetést kapott és 1987-ben Zipernowsky-díjban és 2007-ben Csáki-díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pápai Tibor

1937-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 316/1964

1955-ben lett rádióműszerész, 1959-ben szerzett esti tagozaton technikusi oklevelet, majd nappali tagozaton 1964-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának híradástechnikai szakán villamosmérnöki oklevelet szerzett. Az Orion Rádió és Villamossági Vállalatnál 1956. májusától 1998. januárig - nyugdíjba meneteléig - dolgozott. Először műszerész, majd technikus, s az egyetem elvégzése után, mint mérnök dolgozott. A Mikrohullámú Elektromos Technológián előbb beosztott, majd csoportvezető mérnök lett, később, 1977-től osztályvezető beosztásba került. Szakmai pályáját, felsőfokú angol nyelvtudásának köszönhetően, a Kereskedelmi Igazgatóságon fejezte be. Szakmai tudásának és nyelvtudásának köszönhetően számos európai és indiai kiküldetésben vett részt.

Pályafutása alatt számtalan Kiváló Dolgozó és Kiváló Feltaláló kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Pápay Zsolt

a műszaki tudományok kandidátusa

1941-ben született Ungváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 367/1964

Ötven éve műegyetemi oktató, kezdetektől a Híradástechnikai Tanszéken (ma Hálózati Rendszerek és Szolgáltatások Tanszék). 1971-72-ben a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézetben tudományos munkatársként dolgozott. 1972-ben szerzett műszaki doktori (dr. techn.) címet, 1980 óta a műszaki tudományok kandidátusa, 1984-től egyetemi docens, 1999-2002 között Széchényi professzori ösztöndíjban részesült. Alapító tagja volt a műegyetemi diákok 1961-től kezdődő komplex űrtevékenységének, ennek néhány fontos lépése: az első rádiós műholdkövetés és adatlevétel, meteorológiai műholdak felhőképeinek első sikeres és önálló vétele a régióban. Létrehozták egy teljes műholdas telemetria-rendszer elektronikus modelljét, amely megalapozta az Interkozmosz Egységes Telemetria Rendszerét. Ennek a műhold fedélzeti adatkonverziós egységét fejlesztette és valósította meg. A rendszer az Interkozmosz-15 (AUOSZ-Z-T-IK, 1976. jún. 19.) műholdon került először pályára. További műholdak fedélzetén is sikeresen teljesített a rendszer. Több ezzel kapcsolatos nemzetközi konferencián és munkamegbeszélésen is részt vett, 1971-76 között az Interkozmosz Kozmikus Fizika 7. szekciójának (Elektronika és készüléképítés) és az Űrkutatási Kormánybizottság Kozmikus Fizika szakbizottságának volt tagja. Számos ipari megbízásos kutató munka, fejlesztés, termék-tervezés és megvalósítás részese volt Vezetett Hírközlési Alap kutatási-projekteket, műegyetemi és villamosmérnök-kari FEFA (Felzárkózás az Európai Felsőoktatáshoz Alap) projekteket (1994-96) és Felsőoktatás Fejlesztési projektet (1998). 2007-ig az Országos Mérésügyi Tanács tagja volt. Oktatási tevékenysége során sok tárgy tematikájának kidolgozásában, előadásában, gyakorlati munkájában vett részt és irányított. Meghatározó része volt a Kar kétféléves alaplaboratórium-kurzusának teljes megújításában és számítógépes háttérű felműszerezésében (2003). Számos folyóiratcikk, konferencia és egyesületi előadás, nyomtatott ill. elektronikus egyetemi jegyzet és oktatási segédlet, kutatási jelentés és szabadalom szerzője ill. társszerzője. Vezető műszergyártó cég (Agilent, régen HP) egyetemi szintű oktatást segítő anyagaihoz járult hozzá.

Kitüntetései: Pollák-Virág díj (1967), Rektori dicséret (1993), Magyar Örökség díj (2010, kollektív: „A nemzetközi úrkutatásban való magyar részvétel”), A Magyar Felsőoktatásért (2011).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pintér Sándor

1938-ban született Bélapátfalván.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 40/1965

Tanulmányai befejezése után, 1963. júliusában kezdett dolgozni az akkor induló váci Dunai Cement- és Mészműben. Ekkor hazai viszonylatban a váci cementgyár a legkorszerűbbnek számított mind a technológiáját, mind a teljesítményét illetően. A teljes technológiai, gépi és villamos berendezést az NDK szállította. Az új gyár villamos berendezéseinek megismerése, beüzemelése, karbantartási tevékenységének megszervezése tartozott feladatai közé előbb mint üzemmérnöknek, majd mint a villamos üzem vezetőjének. Ebben az időben 1965 és 1970 között a Váci Gépipari Technikum esti tagozatán óraadó tanárként elektrotechnikát oktatott. 1970-től kezdődően a gyár fejlesztési osztályát vezette, majd 1975-ben műszaki igazgatónak nevezték ki. Közben 1973/74-ben az ÉVM vezetőképző tanfolyamán oklevelet szerzett. Új beosztásában feladata a gyár termelési, karbantartási és fejlesztési feladatainak irányítása. Ezen időszakban stabilizálódik a gyár termelése, megkezdődnek a környezetvédelmi portalanítási programok. 1980-ban kinevezték a gyár igazgatójának. Az előzőekben vázolt feladatok mellett a gyár teljes tevékenységének átfogó irányítása lett a feladata. Külön kiemelt feladata a gyári rekonstrukció előkészítésében és végrehajtásában való közreműködés. A nagyberuházást a bányatechnológia korszerűsítése, új központi törmű létesítése, valamint a bánya és a gyár közötti szállítószalag megépítése előzte meg. A rekonstrukció végrehajtásában (1987-1991) a gyár műszaki kollektívájával együttesen vett részt. Közben 1990-ben megtörténik a gyár privatizálása. 1990. január 1-jén két önálló gazdasági társaság alakul a cementgyár telephelyén: a Dunai Cement- és Mészmű Kft. és a Cempack, Cementipari Csomagolótechnikai Kft. Mindkét társaságban 1/3 a külföldi tulajdon részaránya és mindkét társaság taggyűlése ügyvezető igazgatóvá választotta. Ezt a funkciót tölti be a DCM Kft.-ben a váci és a beremendi cementgyárak fúziójáig (1997), illetve CEMPACK Kft.-ben nyugdíjba vonulásáig, 2002-ig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pongrácz Csaba Tamás

1935-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 15/1961

A BME Villamosmérnöki Kar hallgatója volt az 1954-1959 években, az erősáramú villamos gépes szakon végzett. Az első munkahelye a GANZ Villamossági Művek (akkor még Klement Gottwald), ahol a trakciós gépek szerkesztési osztályán kezdte mérnöki munkáját (1959.05.01.). Az akkor kiemelt villamosmozdony fejlesztési program munkában vett részt. Ennek befejezése után nevezték ki a Középgépgyár műszaki vezető mérnökének, ahol fő feladata volt a tervezett trakciós motorok és főgépcsoportok gyártásának mérnöki felügyelete és irányítása, az egyéb középgépek gyártása. Az ELTE Atomfizikai Tanszék kérésére (1964.10.01.) került áthelyezéssel az egyetemre, ahol közreműködött egy új neutronfizikai laboratórium létrehozásában, mint mérnök-oktató. A KFKI Magfizikai Intézetével együttműködve 200 kV-os lineáris neutrongenerátor tervezése és megépítése után, feladata volt annak üzemeltetése, fejlesztése és a hozzá kapcsolódó oktatási munka végzése. A neutrongenerátor magfizikai oktatási és kutatási céllal működött, fizikus hallgatói labor-mérések, diplomamunkák és kandidátusi értekezésekhez szolgáltatott max. 10¹⁰ neutron/sec (14,5 MeV energiájú) forráserősségű neutronokat. Az ipartól átvett KFKI gyártású 125 kV-os aktivációs analitikai célra gyártott neutrongenerátort (amelynek építési munkájában, a KFKI-ban részt vett) felújította, továbbfejlesztette, ellátták saját tervezésű és építésű gyors csőpostával, így a rövid felezési idejű oxigénizotóp kimutatására is alkalmas lett. Ez geológus, geofizikus, biológus hallgatók laborméréseire és diplomamunkáikhoz adott lehetőséget. Részt vett az egyetemi közéletben, bizottságokban, testületekben; 2006.12.31.-vel ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pozsegovics Béla

1941-ben született Somogyszobon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 1/1965

1959-ben érettségizett a kaposvári Táncsics Mihály Gimnáziumban. Még azon évben felvételt nyerte a BME Villamosmérnöki Karára, ahol 1964-ben végzett erősáramú mérnök szakon. Első munkahelye a VBKM 61. sz. Transzvillgyára volt, Kaposváron. 1965-től a Gépállomások Somogy Megyei Igazgatóságán dolgozott fejlesztőmérnökként, majd 1967-től főmechanikusként. A megyében lévő gépállomások villamos hálózatának, víz és csatornarendszerének, fűtési rendszerének felújítási terveit készítette, majd a felújítás műszaki ellenőrzését végezte. Később a karbantartási rendszert és a vállalatokká való átalakítást szervezte meg. 1969-től a Kaposvári Húskombinát műszaki főosztályvezetője lett. Megszervezte a négy kisvállaltból létrehozott húsipari nagyvállalat energiaellátását és karbantartási rendszerét. 1976-tól főmérnökként az új beruházásokkal foglalkozott. A német cég által épített exportsonka-üzem kivitelezésének, műszaki paramétereinek meghatározása, majd az építkezés során a műszaki ellenőrzés volt a feladata, miközben húsipari szakmérnök képesítést szerzett a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Egyetemen. Az átadást követően az új üzem vezetője lett. 1982-től főmérnökként dolgozott a Kaposvári Húskombinátnál. Ekkor sokat foglalkozott a német cég által telepített mikroprocesszorokkal vezérelt húsipari technológiai folyamatok hibaelhárításával, módosításával, igényeik szerinti továbbfejlesztésével. 1987-től a Szennai MGTSZ melléküzemágaként létrehozott aerosol monoblokk-dobozt előállító üzem vezetője lett. A német „Herlan” cég által idetelepített csomagolástechnika teljesen újnak számított a Magyarországon addig használt csomagolástechnikában. Feladatai közé tartozott a siemens SQ5-ös vezérlés alkalmazása a technológiai folyamatban, villamos energia, gázellátás biztosítása, szennyvízkezelés megoldása. Az itt töltött idő alatt az üzem önállósult Szenna Pack Kft. néven. A cég az általa ott eltöltött idő alatt a négyszeresére bővült. Műszaki igazgatóként a cég növekedését jelentősen elősegítette, hogy feladatai közé tartozott az Európa területén működő használt gépsorok felkutatása, megvásárlása, felújítása és üzembe helyezése. 2003 óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rab Endre

1938-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 22/1965

A Budapesti Rádiótechnikai Gyár (BRG) vállalati ösztöndíjasa volt, mérnöki tevékenységét ott kezdte. A vállalatvezető kérdésére, hogy mivel szeretne foglalkozni, azt válaszolta: antennatervezéssel. Fél órával később a magnetofon fejlesztési osztályán találta magát. Tetszett a feladat, „rádióamatőrként” már az egyetem előtt is foglalkozott hangrögzítéssel, magnetofonnal. Tapasztalatát felhasználva a Magyar Rádióknak akkoriban gyártott stúdiómagnetofonjai egy rejtett hibájának megtalálásáért és kijavításáért 7 havi fizetésének megfelelő „újítási díjjal” jutalmazták. A professzionális magnetofonokon kívül a BRG-nél fejlesztettek orsós, majd kazettás készülékeket, melyeket jelentős hányadban exportáltak. Amikor a legjelentősebb exportpiac, az NDK nem az elvárásoknak megfelelően alakult, a vállalat vezetősége 1966-ban kiküldte az NDK-ba, hogy helyi vevőszolgálat létesítésével és a szerviz vezetőinek kiképzésével lendítse fel a forgalmat. Ennek sikerét követően megalapította Berlinben a Videoton RT és a Budavox RT berlini képviselőjét. Öt év elteltével visszajött az anyavállalathoz, ahol az értékesítés vezetésével bízták meg. A gazdasági ismeretei alaposabbá tétele miatt beiratkozott a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemre, ahol 1982-ben közgazdász-mérnök diplomát szerzett. 1985-ben megkereste egy berlini képviselői cég azzal, hogy vállalja el néhány „nyugatnémet” vállalat magyarországi képviselőjét, köztük a híres bajor antennagyártó, a Kathrein KG cég képviselőjét. Igent mondott, most már a világ legrégebbi (1919) és legnagyobb antennagyárával volt dolga, annak világszínvonalat képviselő termékeivel. Ezzel megvalósult egykori álma! 1991-ben magyar-német vegyes vállalatot alapított RAKOtrade Kft. névvel, ami sikeres pályát futott be. Rádió-TV adó- és vevőantennákkal, valamint a mobil hálózatok bázis- és mobilantennáival foglalkoztak. Ezen kívül a műholdas műsorvétel legújabb eszközeit mutatták be és forgalmazták. 2009-ben a céget eladta, majd 2010-ben, 72 éves korában nyugdíjba vonulva átadta magát 11 unokájának, akik ezedig - sajnos - még nem érdeklődtek kedvenc antennái iránt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Rét Andrásné Dr. Fóti Mária

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 180/1964

1972-ben a BME-n műszaki doktori címet szerzett. 1996-ban minőségügyi képzésen belső auditori képesítést kapott. 1964-től a BHG-ban dolgozott alközpontfejlesztéssel foglalkozó szervezeti egységben, amelynek neve időközben többször változott. Beosztása 1964-86 között fejlesztőmérnök, 1986-94 között főmunkatárs, 1994-től project manager. 2001-05 között a HM EI Rt. HKKI analóg hálózati csoportjában szoftver project manageri munkakörben dolgozott. A Híradástechnikai Tudományos Egyesület tagja. A BHG-ban kezdetben forgalomelméleti kérdésekkel és telefonalközpontok forgalmi méretezésével foglalkozott. Ebben a tárgykörben több publikációja is megjelent (Híradástechnika, Budavox Review). Későbbi munkaterülete a telefonközpontok szoftverének fejlesztése volt, de részt vett több központ kapcsolómező-felépítésének kifejlesztésében is. A központoszoftvereken belüli szakterülete eleinte a kapcsolómező- és szabadútkeresés volt, úgyhogy a szervezeti egységben fejlesztett összes al- és tranzit központ szabadútkereső programjának tervezője. Másik specialitása a helyszíntől függő adatbázisok automatikus generálását végző programok voltak. A két témában számos publikációja jelent meg, pl. a BHG Oktatási Központ által kiadott jegyzetekben. Az 1980 évek közepétől főleg hálózati központok szoftverfejlesztésével foglalkozott. Ezek között volt nyílt postai és zárt hálózati (HM, BM, MÁV, MVMT, stb.) központ belföldön és külföldön (pl. Prága, Moszkva) is. A 2000-es években új szolgáltatások (DTMF fővonalak, DTMF beválasztás, idő alapú tarifikaáció, GSM csatlakozás) bevezetésével foglalkozott már korábban gyártott és telepített központokban. Pályafutása során az alábbi központtípusok fejlesztésében vett részt: CA1001, QA-család, EP-család, ER256, DP-család. Az EP-család központjai közül az EP128-nak témafelelőse volt, irányítása alatt vagy aktív részvételével történt az ajánlatadás, a fejlesztés, a tervezés, a gyártásindítás, a végvizsgálat, problémás esetekben a helyszíni szerelés és beüzemelés. A központok felhasználási, üzemeltetési és karbantartási utasításait tartalmazó dokumentációk szerzője volt. A fenti témákban rendszeresen oktatta a különböző intézmények (BHG, MATÁV, stb.) által szervezett szakmai tanfolyamok résztvevőit.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Romándi Dénes

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 328/1964

Az első munkahelye 1963-tól a Medcover-Művek minőségellenőrzési osztályán (MEO) volt, mint csoportvezető. Az (elektromos) orvosi műszerek után érdeklődött már az egyetemi tanulmányai alatt is. A második szenvedélye a fényképezés mellett a sport, főleg az úszás és a vízilabda volt. 1966-ban kitelepült Németországba. Itt is vízilabdázott és több más sportágat kipróbált. 1966-ban először a Felten und Guillemaue (Philips leányvállalata) cégnél helyezkedett el, mint műszaki ellenőr. 1967-ben munkahelyet változtatott, a Kabel- und Metellwerke Gutehoffnungshütte Á.G. cég fejlesztési osztályán mechanikus paraméterek elektromos mérése volt a feladata. 1968-ban sikeresen megpályázott egy munkahelyet a Siemens-Á.G. orvosműszer részlegének röntgen-fejlesztési osztályán Erlangenben, mint fejlesztőmérnök. 1969-ben megházasodott és átköltözött Nürnbergből Erlangenbe. Még ebben az évben megszületett első fia Andreas és 1976-ban második fia Thomas. Több nyelvet beszélő művelt felesége sokat segített számára az élete rendezésében úgy privát, mint szakmai vonalon is. A munkaterületén (röntgengenerátorok) időközben több alapvető találmánya miatt egyre több feladattal és felelőséggel bízták meg, először, mint csoportvezetőt, később mint részlegvezető főmérnököt több fejlesztő team-mel. A kicsiny dentál-röntgen generátoroktól kezdve a több szekrényt elfoglaló kardio-generátorokig terjedt ki a feladatköre. Az egyik fejlesztő csoportjával több találmánnyal védve, kifejlesztették a 80-as években a világ első magasfrekvenciás röntgengenerátorát - Polyphos néven - ami sokszorosan kisebb, precízebb és olcsóbb volt mint a hagyományos 50-Hz-es technika. Azóta minden gyártó cég (General Electric, Philips, Toshiba, stb.) átvette ezt a technikát, mert - többek között - csak ez a kompakt konstrukció és precíz elektronikus vezérlés tette lehetővé a computer- tomográfok mai formáját. 1995-ben, 27-éves Siemens-pályafutás után 55 évesen nyugdíjba ment, azóta otthon tölti az időt, háza és kertje fenntartásával, renoválásával, főleg sporttal, fényképezéssel és filmezéssel ami egész életében hobbjá volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Romhányi Csaba

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 220/1964

A VIDEOTON ösztöndíjasaként Székesfehérváron kezdett dolgozni a Televízió Gyáregység Gyártástervezési Főosztályán. Amikor Budapesten megalakult a VIDEOTON Távlati Fejlesztési Laboratóriuma, alapító tagként az elsők között kapcsolódott be a magyarországi színestelevízió-fejlesztésbe. A tervezőmérnöki munka közben Digitálistechikai Szakmérnöki diplomáját is megszerezte, majd a VIDEOTON Fejlesztési Intézetében dolgozott tovább beosztott-, majd vezető tervezőként. Munkatársaival real-time rendszerek és egyéb speciális hardware berendezések kifejlesztésével és gyártásba vitelével segítette elő a gyár exportját. Munkájához tartozott ezen berendezések helyszíni installációja, valamint a karbantartás és szervízelés megszervezése. Számos alkalommal dolgozott külföldön is kiküldöttként, főleg a szovjet területen. Időközben aktív tevékenysége során megszerezte a műszaki szakértői tevékenység végzésére jogosító engedélyeket is. 1991-ben, a VIDEOTON Fejlesztési Intézetének megszűnésekor szakterületet váltott, a bankbiztonsági és vagyonvédelmi területre képezte át magát, valamint tűzvédelmi tervezői szakvizsgákat tett. Saját vállalkozást indított és vagyonvédelmi rendszertervek, ajánlatok készítésével, továbbá az általa tervezett tűzjelző rendszerek szakhatósági engedélyeztetésével foglalkozott. Szükség esetén részt vett a vagyonvédelmi rendszerek telepítésében és időszakos karbantartásában is. 1994-től a Budapest Bank Rt. Bankbiztonsági Főosztályára hívták, ahol a Biztonságtechnikai Osztály műszaki osztályvezetőjeként az új bankfiókok biztonságtechnikai kialakításával, a fiókhálózat video-és riasztórendszereinek üzemeltetését és ellenőrzését vezette. 1998-tól a Budapest Bank Security és IT Sourcing stratégiai munkatársa lett, feladata volt többek között az ORACLE SSP5 PRODUCTION rendszer és a GE SELECTION rendszerek alkalmazása a digitalizált beszerzési folyamatoknál, a bankfiókokban szükséges IT- és security rendszerekkel kapcsolatos tendereztetési folyamatok lebonyolítása. 2003-tól nyugdíjas, saját vállalkozásában a lehetőségek szerint tevékenykedik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Römer Mária Lenke

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 306/1964

Az élete a Kandó Kálmán Villamosmérnöki Karral, ill. a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolával, valamint a jogelődökkel egybeforrt. 1955-ben a Kandó Kálmán technikumban kezdte meg a középiskolát (a Tavaszmező utcai épületekben). Az első munkahelye a Távközlési Kutató Intézetben volt. Felvették a BME Villamosmérnöki Karára, a TKI társadalmi ösztöndíjasa volt. A TKI számítóközpontba került az URAL gép mellé. 1965-ben a Kandó Kálmán Felsőfokú Technikumba visszahívták adjunktusnak. A Vezetékes Híradástechnikai Tanszéken tanított Kapcsolástechnikát, Digitális technikát, Számítástechnikát, Méréstechnikát. A laboratóriumi gyakorlatokat a tanszékek, majd az intézetek fejlesztették ki és készítették el a mérőobjektumokat is. A tanítás kezdetben nagyon sok tanulni valót is jelentett a számára. A tanszékük a KFKI-val kötött szerződésük alapján kapott egy TPA-i Digitális kiszámítógépet. Elsőként a Főiskolán volt Számítógépes laboratóriumuk. Jegyzeteket írt, tankönyvet, és laboratóriumi segédleteket az új és újabb tantárgyakhoz. A KK-munkák eredményeiről szakmai konferenciákon (HTE) számoltak be. A nyári termelési gyakorlatok szervezése és bonyolítása is a feladata volt. Szakmai továbbképzése érdekében beiratkozott a Digitális elektronikai szakmérnöki szakra, ahol 1977-ben végzett. 1979-ben az oktatási miniszter kinevezte főiskolai docensnek. A Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán a vezetésével egységesítették a Digitális technika tárgyat, ami kétféléves tárgy lett tantermi gyakorlattal. A laboratóriumuk 12 mérőhelyes lett új műszerekkel, új mérőobjektumokkal, saját fejlesztésükben, pályázati pénzből. 1987-ben beiratkozott a Közgazdasági Egyetem 4 féléves, vizsgaköteles Felsőfokú iparjogvédelmi tanfolyamára, szabadalmi ügyvivő lett. Kidolgozta az alábbi tárgyak tematikáját, prezentációját: Szabadalmi ügyintézés rendje, Szoftvervédelem, Szabadalom és a szerzői jog. Az FDSZ Kandó Kari szakszervezeti titkára volt. 2005-ben felvették a főiskola 40 éves törzsgárdatagjai sorába. 1988-ban Művelődési Miniszteri Dicséretet kapott. 1992-ben a Kandó Kiváló Oktatója lett. 1997-ben HŰSÉG Oklevél elismerést kapott. 2001-ben megkapta a Kandó gyűrűt a 60-adik születésnapján. 2008-ban Pedagógus Szolgálati Emlékérem kitüntetést kapott az oktatási és kulturális minisztertől. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sallay Lajos

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 303/1964

Az egyetem elvégzése után a Magyaróvári Timföld és Múkorundgyárban dolgozott (az egyetem alatt társadalmi ösztöndíjban részesült). A kötelező gyakorlati idő letöltését követően, a kogenerációs erőműberuházáshoz került a villamos és automatikai-munkák műszaki ellenőrének, majd az üzem műszerésszműhelyének vezetésével bízták meg, 1972-től a Villamos és Automatika Üzem vezetője lett. A nagynyomású erőmű sikeres működése megnyitotta a lehetőséget a timföldtermelés bővítésére és a technológia korszerűsítésére. Célkitűzésként fogalmazódott meg a megtermelt timföld saját alapanyagként történő továbbfeldolgozása a magasabb értékű korund és kádkő, valamint alumíniumszulfát terméké. A timföldüzem termelése jelentősen bővült és a technológia folyamatosan korszerűsödött. A beruházások során az üzem 400V-os elosztó hálózatát saját tervezéssel és kivitelezési egységével megújította. A timföld technológia fejlesztésének kiemelkedő eredménye volt a 90-es években sikeresen megvalósított csőfeltároló rendszer, amelynek üzemeltetéséhez szükséges speciális mérési technikák és korszerű mérésadatgyűjtő megvalósítása saját fejlesztésű volt. A korund és kádkő gyártás növelése szükségessé tette a villamos energiaellátás bővítését, megvalósult a 120/35 kV-os transzformátorállomás, melyhez saját tervezéssel és kivitelezéssel készült el a 35 kV-os belső hálózat bővítése és felújítása. Ez biztosította az újonnan létesülő ívkemencék 35 kV-os feszültség szinten történő energiaellátását. Az ívkemencék egyenletes üzemének megvalósítása érdekében kifejlesztésre került egy tirisztoros vezérlésű egyenáramú motoros elektróda-szabályzó rendszer. A korundfeldolgozás bővítése érdekében megvalósított feldolgozó gépsorok villamos erőátviteli és vezérlési rendszerének tervezése és kivitelezése során a relés vezérlésétől a korszerű PLC folyamatirányítási rendszerekig jelentkező feladatokat egységével sikeresen oldotta meg. A Magyaróvári Timföldgyár az évek során folyamatosan bővült és a termékek minősége és összetétele kielégítette a világpiaci követelményeket, amelyet a növekvő exportértékesítés igazolt. 2003 óta nyugdíjasként az üzem energiarendszerének átalakítási, fejlesztési feladatainak megoldásában vesz részt, eseti megbízás alapján.

Irányításával valósult meg a város távfűtését ellátó gazdasági egység, amely a meglévő forró vizes kazán mellett 10 MW-os villamos energiatermelő kapacitású gázmotorokból áll.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Sára Attila

1941-ben született Szekszárdon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 110/1964

1968-70 között a BME-n szakmérnöki oklevelet szerzett. 1964-2007 között a JATE Egyetemi Számítóközpontban dolgozott tudományos főmunkatársként, majd műszaki osztályvezető beosztásban. Feladata kezdetben a központi számítógépek üzemeltetése, később az egyetemi számítógép-hálózat kiépítése, üzemeltetése és fejlesztése. 1964-90 között oktatási tevékenységet végzett, a Hardware c. tárgy előadója a programozó matematikus szakon. Több jegyzetet írt, köztük egységes tudományegyetemi jegyzetet. Tudományos munkái: akusztikai alakfelismerési eljárások vizsgálata, modellezése (1964-67), az MTA megbízásából tanulmányok írása (társszerzőként) a számítógépek 4. generációja trendjére vonatkozóan (1972-73), matematikai egyetemi doktori cím megszerzése a JATE-n (1973). Szakértői tevékenységei: 1985-90 között KSH számítástechnikai (hardver) szakértő, 1989 óta NJSzT hardverszakértő (eng. sz.: 352/2-1995). A NETWORK-SHOP konferenciákon társszerzőként rendszeresen tartott előadásokat. Családi állapotát tekintve nő, három gyermek apja.

Kitüntetés: 1978-ban „Kiváló munkáért” kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Schleckmann Tibor

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 123/1964

Az egyetem befejezése után, 1963 szeptemberétől az Egyesült Vegyiműveknél kezdett dolgozni és itt dolgozott nyugdíjba vonulásáig. Munkáját először energetikusként, a későbbiekben villamos osztályvezető és főenergetikus beosztásban végezte. Energetikusként az energiahordozókkal való gazdálkodás volt a feladata, ezekből kiemelten a villamos energiazdálkodás. A villamos energiazdálkodásba beletartozott a villamos energia termelése, vásárlása, felhasználása, és elosztása, valamint értékesítése. Az értékesítés az országos hálózatra történt a Budapesti Elektromos Műveken keresztül 20 kV-os feszültség szinten. Villamos osztályvezetőként a vegyipari vállalat létesítményei villamos berendezéseinek üzemeltetése volt a feladata, a kisebb tervezésektől az üzemeltetésen keresztül a karbantartásig terjedt. Új üzemek és berendezések létesítése során saját erőn kívül külső vállalatokon keresztül a tervezéstől a kivitelezésig a munkák koordinálását végezte. Munkájába a világítási és erőátviteli berendezéseken kívül a technológiai műveletek műszerezése és folyamat szabályozása is beletartozott. Kiemelten fontosnak tartotta a villamos berendezések üzembiztos és biztonságos üzemeltetését. Munkája során szükség volt szaktanfolyamok elvégzésére, ilyenek voltak a villamos berendezések létesítési, villámvédelmi és érintésvédelmi szakértői tanfolyamok fokozottan tűz- és robbanás veszélyességi környezetekben is. Pályafutása során a napi feladataihoz tartozott az energiafőosztály állományának irányítása. 1996-ban nyugdíjba vonult. Még öt évig szakértői munkákat végzett. 2001-től szakmai minőségben már nem dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Schmidt István

a műszaki tudományok kandidátusa

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 191/1964

1964-ben kitüntetéses villamosmérnöki oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú Szakán. Mérnöki tevékenységét a VBKM Anód Áramirányító Gyárban kezdte gyártmány-szerkesztőként. 1966-tól a BME Villamos Gépek és Hajtások Tanszéken (ma Villamos Energetika Tanszék) dolgozik. 2000-ben egyetemi tanárnak, 2011-ben professzor emeritusnak nevezték ki. Nyolc éven keresztül tanszékvezetőként tevékenykedett. A kandidátusi (PhD) fokozatot 1979-ben, az MTA doktora és a BME habilitált doktora fokozatot 2000-ben nyerte el. Oktatási és kutatási területe a villamos hajtások és hajtásszabályozások. A korszerű hajtásszabályozások területen tudományos vezetésével öten szereztek doktori, illetve PhD fokozatot. Tudományos munkatársként rövid ideig az MTA SZTAKI-ban és a GANZ Villamossági Művekben is dolgozott. Szerzője, illetve társszerzője 14 könyvnek és egyetemi jegyzetnek, számos folyóirat cikknek és konferencia előadásnak, továbbá több szabadalomnak.

Oktató, kutató és szakirodalmi munkásságát több kitüntetéssel, illetve díjjal ismerték el. Többek között 1984-ben Zipernowsky Díjat, 1999-2002 között Széchenyi Professzori Ösztöndíjat, 2007-ben Szent-Györgyi Albert Díjat, 2011-ben BME VIK Pro Facultate Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Schwahofer László

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 232/1965

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai szakán végzett. Munkáját a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Vállalatnál kezdte labormérnöként. Rövidhullámú professzionális rádióvevőberendezés középfrekvenciás és hangfrekvenciás áramköreit fejlesztette, az automatikus szintszabályozással együtt. A szükséges műszaki leírásokat, átvételi utasításokat elkészítette. Ehhez foglalkozott a klímaigénybevételekkel és résztvett a II. elektronikai megbízhatósági konferencián 1968-ban. Az ML Műszaki Tájékoztatóban három részes cikke jelent meg a kondenzátorok frekvenciamenetéről „Szélessávú szűrés” címen. 1969-ben a Finommechanikai Vállalatnál labormérnöként folytatta munkáját. Ott is professzionális RH és URH vevőberendezések áramköreinek honosítását és fejlesztését végezte. 1969-től a MATÁV-nál dolgozott, ahol a minőségi mutató leírások készítése és karbantartása volt a feladata, melyet nyugdíjazása után még két évig folytatott. Nyugdíjasként a Veritan Hírközlési és Informatikai Tanúsító Kft. megbízásából távközlési vállalatok minőségbiztosítási tanúsítását végezte.

A fejlesztés során több találmány kidolgozásában vett részt, ezekért kétszer kapta meg a kiváló feltaláló arany fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Selmeci József Imre

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 320/1964

1959 és 1964 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának műszer és finommechanika szakán végezte tanulmányait. Diplomaterve az állandó feszültségű szabályozott egyenfeszültségű tápegység tervezése volt, a tervet jó minősítéssel védte meg. 1964-től 1974-ig a miskolci Lenin Kohászati Művek Műszerész Üzemében dolgozott különböző beosztásokban, mint kezdő mérnök, műszaki csoportvezető és végül mint üzemvezető. Feladata volt a kohászati kemencéknél alkalmazott mérő és szabályozó rendszerek üzemeltetése, karbantartása, felújítása, fejlesztési és létesítési tervek, előterjesztések készítése volt. Erre az időszakra esett az elektronikus mérő és szabályozó berendezéseknek a vaskohászatba történő bevezetése szovjet és német importból. Aktívan részt vett ezek szerelésében, a kezelő személyzet betanításában. 1966-1968 között elvégezte a Budapesti Műszaki Egyetem Irányítástechnika szakmérnöki tanfolyamát. 1974-től a Tüzeléstechnikai Kutató és Fejlesztő Rt.-nél dolgozott különböző beosztásokban: tudományos munkatárs, kutatási csoportvezető és osztályvezető. Fő munkaterülete a tüzeléstechnikai kutatás, a tüzelőberendezések fejlesztéséhez szükséges műszeres vizsgálatok, hőtechnikai és környezetvédelmi vizsgálatok végzése volt. Ehhez hozzátartozik a műszeres mérési megoldások kidolgozása, számítógépes alkalmazások, számítógépes programok alkotása és futtatása. Mivel ez a tevékenység erősen kapcsolódott a konkrét ipari alkalmazásokhoz is, a vizsgálati tevékenység során az ország sok iparvállalatával került kapcsolatba. A kutatási tevékenység során részt vett több berendezés tervezésében és fejlesztésében is. 1989 és 1995 között a Miskolci Egyetem Elektrotechnikai és Elektronikai tanszékén másodállású adjunktusként elektrotechnikai és elektronikai tárgyakat oktatott. Részt vett az angol nyelvű oktatásban is mikroelektronika előadásokkal.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Siegl László

*1938-ban született Nagyszebenben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 188/1963*

Diplomamunkája háromfázisú motorvédő kapcsoló tervezése volt. Diplomáját 1963. szept. 19.-án dr. Eisler János professzor vezette bizottság előtt jó eredménnyel védte meg. A Filmtechnikai Vállalatnál helyezkedett el. A céget a Művelődési Minisztérium 1954-ben alapította filmtechnikai berendezések gyártására. Első munkája a Filmgyár által igényelt speciális 63A-250V-os csatlakozócsalád tervezése volt. 1964 tavaszán belső problémák miatt a Konstruktós osztály vezetésével bízták meg. A Tungsram ekkor kezdte el gyártani a rövidívű xenonlámpákat. Ezen lámpákkal lehetővé vált modern vetítógép-fényforrás létrehozása. Az új fényforrás első tagja a Xenolux 2500 lámpaház volt. Mivel a mozikban sok vetítógéptípus létezett - EVII B, FITE 102, Dresden, 021, Meopta -, olyan alaplámpaházat tervezett mely különböző adapterekkel az összes vetítógéphez használható volt. A lámpaházcsalád következő tagja a Xenolux 6500 lámpaház volt. A 4kW vagy 6.5kW teljesítményű xenonlámpa nagy fényárama lehetővé tette a 70 mm-es vetítógépek - UM70 és a Pircon - modernizálását. A volt NDK mozijainak ívszenes lámpaházait a Xenolux lámpaházakkal cserélték le. Az országban kb. 2000 db 16 mm-es mozi üzemelt. Az elavult 25 éves Terta vetítógépek cseréje szükségessé vált. A Terta vetítógépek lecserélésére fejlesztették ki a Fite 16 vetítógépet, mely még két egységből állt. Ezt tovább fejlesztve alkották meg a kompakt Fite 16C vetítógépet 250W-os halogén izzóval. A vetítógép alumínium présöntvényvázra épült, és tartalmazta a 25W-os mozierősítőt is. Ezek a vetítógépek nem csak a hazai mozikba kerültek, hanem jelentős mennyiséget exportáltak. A nagy 16 mm-es filmszínházak részére fejlesztették ki a FITE16 SX vetítógépet. Fényforrása 900W-os xenonlámpa volt és 1500 m film szünetmentes vetítését tette lehetővé. Iskolák részére gyártották a Folár asztali és a Folár 4 hordozható írásvetítőket. 1994-től a vállalat FITE-SPECT Kft. néven működött tovább. Az átalakulás után termelési főmérnöknek nevezték ki. A vállalatnál és jogutódjánál eltöltött 36 év után 1999-ben ment nyugdíjba. A Xenolux lámpaházak valamint a FITE 16-os vetítógépek kifejlesztéséért Miniszteri elismerésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Simon Gyula

a műszaki tudományok kandidátusa

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 376/1964

BME VIK: VNH, HEI, HIT; tanársegéd, adjunktus, docens, tudományos főmunkatárs 2009-ig. Végzettségei: okleveles villamosmérnök (1964), egyetemi doktor (1992), a műszaki tudomány kandidátusa (1992), PhD (1997). Mintegy 40 eredményes kutató/fejlesztő munkában résztvevő. Ezek keretében analóg/digitális elektronikus egységeket tartalmazó méréstechnikai, vezetékes távközlési, optoelektronikai, műholdas távközlési, földi szórt spektrumú rádió, bioelektronikai készülékek/berendezések készültek. A szakértői/tanulmány jellegű munkák száma mintegy 20. Előadott tárgyak: Elektronika mindhárom féléve (elektronikus anyagok), Aktív szűrők (jegyzet), Újgenerációs vezetékes és vezeték nélküli technológiák (vezeték nélküli rész), Mobil hírközlő rendszerek, Elektronikai rendszertechnika (mobil távközlés rész), Wireless Digital Mobile Systems (angol nyelvű képzés). Kiemelt kutatási témák: Műveleti erősítők jelváltozási sebessége (egyetemi doktori értekezés: Integrált áramkörü műveleti erősítők, BME), optikai vevők, műholdas és szórt spektrumú rádiórendszerek (kandidátusi értekezés: Folytonos és diszkrét harmonikus jelcsomagok detektálása, MTA), műholdas rendszer földi berendezésének egységei, mobil földi rádiórendszerek vizsgálata, ipari elektronika EMC kérdései, villamoshálózati távközlés. A két legsikeresebb téma a jelváltozási sebesség modellje és a veszteségmentes csengőoszillátorok több célú alkalmazása volt. A magyar, angol és német nyelvű publikációk közül 25 folyóiratcikk, 24 előadás. Találmányok száma (társakkal is): 5, ebből 2 űrtávközlő berendezéssel kapcsolatos. Számos műszaki leírás, szakértői vélemény, megvalósíthatósági tanulmány szerzője/társszerzője. A Magyar Szabványügyi Testület Nemzeti Hírközlési és Informatikai Bizottságának (NHIB) elnöke, az MTA Távközlési Rendszerek Bizottságának köztestületi tagja.

Két Híradástechnika cikkéért Pollák-Virág díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Sipos Erika

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 238/1964

Első munkahelye az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézete (SZTAKI) volt. Innen átkerült az Infelior Rendszertechnikai Vállalathoz programozási csoportvezetőnek, ahonnan 1973-ban kiküldték az NSZK-ba a Philips szoftverházba programozónak. 1974-ben visszament a SZTAKI-ba számítóközpont vezetőnek. 1983-ban az Egészségügyi Minisztérium Statisztikai és Informatikai Osztály főmunkatársa lett. 1985-ben elvégezte a Közgazdaságtudományi Egyetem Külgazdasági Szakát és 1987-ben új rendszer szerint megvédte egyetemi doktori disszertációját az egészségügy devizális finanszírozása témában. 1988-tól az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottságánál (OMFB) dolgozott és koordinálta az egészségügy, a felsőoktatás és az informatika támogatottjait. Közben elvégezte a kanadai-magyar egészségügyi menedzserképzőt. 1997-ben pályázat útján az Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézet és az Országos Alkohológiai Intézet gazdasági-műszaki főigazgató helyettese, majd 2002-ben az Egészségügyi és Szociális Minisztérium vezető főtanácsosa lett. 2004-2007-ig a BME Stratégiai Rektorhelyetteségen, majd a Távközlési és Médiainformatikai Tanszéken dolgozott. 2008-2011-ig médiakutatással foglalkozott a MTESZ Szervezési és Vezetési Kutatási és Fejlesztési Központjában, ahol hosszú évek óta az egyik alelnökként dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Somodi Józsefné dr. Bender Cecilia

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 318/1964

Első munkahelye a műsorszóró adók fejlesztésének és gyártásának hazai profilgazdája, az Elektromechanikai Vállalat volt. Eleinte a TV adók videó áramköreinek, illetve a TV és URH-FM rádióadók automatika-rendszereinek fejlesztésével foglalkozott. 1970-ben kitüntetéses rádió műsorszóró és hírközlő szakmérnöki oklevelet szerzett. 1976-ban egyetemi doktori címet kapott a Budapesti Műszaki Egyetemen. Disszertációjában a televízióadók differenciális fázisának témakörét dolgozta fel. Két fiának születése miatt három évig szüneteltette hivatali munkáját. 1979-ben az Elektromechanikai Vállalat jogutódjánál, a BHG Híradástechnika Vállalatnál az Adóberendezés fejlesztési osztály vezetője lett. 1993-ban a hazai adástechnikai ipar visszaszorulása miatt kilépett a BHG-ból, és az Antenna Hungária Rt. Távlati fejlesztési osztályán helyezkedett el. Itt a digitális rádió műsorszórás (DAB) és az 5kW csatornaosztású trónkölt rádiótelefon bevezetésének témafelelőse lett. 1996-ban nagyarányú létszámcsökkentés miatt nyugdíjazták. 1997-től nyugdíjas köztisztviselőként a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztérium Frekvenciagazdálkodási-főosztályán dolgozott. Munkakörébe elsősorban a műsorszórási ügyek tartoztak, melyek súlypontját képezte a földfelszíni digitális televízió műsorszórás (DVB-T) hazai bevezetésének előkészítése. 2001-től kezdődően irányította a DAB és a DVB-T nemzetközi frekvencia-tervező értekezletén való magyar részvétel szakmai és szervezési előkészítését. Előterjesztést készített a földfelszíni digitális televízió műsorszórásra való átállás stratégiai célkitűzéseiről és elsődleges kormányzati feladatairól, amit a kormány 2005-ben elfogadott. 2006-ban saját kérésére megszűnt a munkaviszonya. Hivatali munkái mellett foglalkozott német nyelvű szakkönyvek fordításával, illetve fordításuk szakmai lektorálásával. A Magyar Szabványügyi Testület megbízásából több angol nyelvű európai szabványt fordított, illetve fordítást lektorált. Tevékenykedett a Híradástechnikai és Informatikai Egyesület több szakosztályában, jelenleg a Szenior szakosztály tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Surguta László János

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 230/1964

1959-ben a Gyöngyösi Vak Bottyán Gimnáziumban miniszteri kitüntetéssel érettségizett. A BME Villamosmérnöki Karának híradástechnikai szakán 1964-ben villamosmérnöki, 1972-ben integrált áramkörös elektronikai szakmérnöki diplomát szerzett. Társadalmi ösztöndíjasként 1961-ben került kapcsolatba a Tungstrammal, az onnan kapott témát feldolgozó, „tranzisztorok belső hőellenállása” tárgyú diplomamunkája 1964-ben a HTE országos diplomaterv-pályázatán második díjas lett. Ennek is köszönhetően végzés után számos hasonló témájú diplomamunka elkészítésénél működött közre ipari konzulensként. 1964 és 1967 között a Tungstramban tranzisztorok mérés technikájával foglalkozott, majd, 1984-ig a vállalat műszaki tájékoztató osztályán dolgozott, amelyet 1972-től osztályvezetőként irányított. 1984 és 1988 között a műszaki információs és propaganda osztályt, 1988-tól 1992-ig a marketing főosztályt, majd, a General Electric csapatában a marketing support irodát vezette. Pályafutása során a marketingmenedzsment valamennyi területét művelte. Évtizedekig irányította a Tungstram műszaki információs tevékenységét, szerkesztette a nemzetközi szinten is jegyzett Tungstram Technische Mitteilungen/Technical Review c. tudományos/műszaki folyóiratot és még sok más műszaki tájékoztató kiadványt. Több könyv szerkesztőjeként és lektoraként, valamint a vállalat alapításának 100. évfordulójára megnyitott Tungstram Múzeum tervezőjeként tevékeny részt vállalt a Tungstram múltjának ipartörténeti feldolgozásában is. Sokat tett azért, hogy a Tungstram-márka - mint az egyik legrégebbi, leghíresebb magyar ipari márka - túlélje az elmúlt évtizedek privatizációs folyamatait. Nyugdíjasként 2003-tól a Holux Fényrendszer Kft. marketing igazgatója, főként világítástechnikával foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Südi Zoltán

1941-ben született Gyönkön.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 153/1964

A társadalmi ösztöndíj-szerződésben foglaltaknak megfelelően a Magyaróvári Timföld- és Műkorundgyárban kezdte meg szakmai munkáját. A gyár kiváló lehetőséget adott a tanul-tak gyakorlati alkalmazására, több mint 2000 villamos hajtás működött, 2-4 MW-os háromfázisú ívkemencék, 10 MW-os ellennyomású gőzturbina, daruhajtások, 120/35/5,25/0,4 kV feszültségű hálózat üzemeltetése és karbantartása jelentkező feladat. Szakmai munkáját rövid idő múlva mint villamos üzemvezető folytatta, közvetlen irányítója volt a terület üzemeltetésének, karbantartásának és fejlesztésének. Az erősen fejlődő gyári termelés által megkívánt villamos fejlesztéseket saját erőből végezték, külső tervezőt nem alkalmaztak. Többek között 35 kV-os elosztóállomást, ívkemenceszabályozást, 100 kW-os tirisztoros hajtást, tirisztoros vezérléseket létesítettek, készítettek. 1972-től a gyár főenergetikusa lett, hozzá tartozott a villamos rendszeren kívül az ipari erőmű, a saját ivóvízmű, ipari vízellátás, a környezetvédelem, a városi távhőellátás, mindez kb. 200 fő személyzettel. A közvetlen üzemi feladatok mellett résztvett a vállalati fejlesztésekben, több szabadalom fűződik nevéhez a villamos és az energetikai területeken. Maradandó alkotása volt az alumíniumoxid olvasztó ívkemencék technológiai fejlesztése, amely nagy energiamegtakarítást és a termék minőségi javulását eredményezte. Ebben a témában védte meg értekezését, és kapott doktori címet a Veszprémi Vegyipari Egyetemen 1982-ben. Több tudományos pályázatot nyert, irányította a városi Energiagazdálkodási Tudományos Egyesületet, oktatott középiskolában és a helyi egyetemen, energetikai és villamos szakértő volt, az ország területén saját finanszírozású energetikai fejlesztéseket végzett vállalkozásban. 60. évét betöltve egyetlen munkahelyéről ment nyugdíjba 2001-ben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabó László

1939-ben született Szihalmón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 387/1964

Az Egyetem befejezése után, az ösztöndíjat nyújtó vállalatnál folytatta korábbi munkáját. A Heves Megyei Erősáramú Villamos Szerelőipari Vállalat műszaki előkészítő csoportvezetője lett. 1967. június 1-től főmérnöki kinevezést kapott. Ezt a megbízatást 31 éven át - nyugdíjba vonulásáig látta el. Ez idő alatt számos műszaki és szervezési feladat adódott számára. A vállalat átszervezését, fejlesztését lépésről-lépésre haladva végezte el. A szervezési átalakítás a piaci igényekhez igazodva a kivitelezési átfutási idő csökkentését szolgálta. Létrehozták az új segédüzemi gyártóbázist. A szakember utánpótlás és továbbképzés céljából kialakítottak egy saját tanműhelyt. Közben a kivitelezés egyre sikeresebben folytatódott. Építettek sok-sok kilométer távvezetékét és kábelhálózatot, kiviteleztek közvilágítást, térvilágítást, transzformátorállomásokat. Gyártottak berendezéseket és üzemelték be a helyszíneken - az ország jelentős részén. 1965-től tagja a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek. Alapító tagja a Jedlik Ányos Társaságnak. Jelenleg ügyvezetője egy Kft-nek.

Munkájuk eredményeként, 1972-ben a Kiváló Vállalat címet nyerték el. Az építőipar és a vízgazdálkodás kiváló dolgozója volt. Hatszoros vállalati kiváló dolgozó címet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szakállas Csaba

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 277/1964

A Kandó Kálmán Híradás és Műszeripari Technikum elvégzését követően 1959-ben felvették a BME Villamosmérnöki Karára, ahol a Műszer és Finommechanikai Szakon fejezte be tanulmányait (1964). Az Autóvillamossági Felszerelések Gyárában (Autóvill) termékfejlesztő mérnökként kezdte pályafutását, a félvezető eszközök alkalmazásával, járműgenerátorok elektronikus szabályozásával és speciális méréstechnikai feladatokkal foglalkozott. 1968-tól a Kísérleti Osztály vezetőjeként számos új, termék fejlesztését és gyártásba vételét irányította. 1970. és 1973. között az Infelor Rendszertechnikai Vállalatnál hardverfejlesztésen dolgozott, az EMG számára készült sornyomtató konstrukciós munkáit és gyártásba vételét koordinálta. 1973-tól újra az Autóvill alkalmazásában állt. Először a terméktervezést vezette, fő feladatai voltak: új hazai indítómotorok tervezése és Bosch licenc honosítása, permanens mágneses motorcsalád létrehozása, új diódás egyenirányítós, elektronikus szabályozású és védelmű haszonjármű generátorok konstrukciója és gyártásának beindítása. 1988-tól a cég jövőtervezésével foglalkozott. 1990-től a cég vezérigazgatója. Az Autóvill rekonstrukcióját, majd vállalati biztосként a cég konszolidációját, a termelés vidéki koncentrációját és az Állami Vagyongynökség felügyeletével a vállalat privatizációját irányította. Ez időben vezette a Suzuki hazai gyártásához kötődő indítómotor- és generátorcsaládok licenc és know-how honosítását is. A privatizációt követően 1998-ig a Delco Remy Hungary igazgatójaként dolgozott. majd európai projekt vezetőként a Delco Remy európai privatizációs és termelési terveinek megvalósíthatóságával, a termelés műszaki integrációjával foglalkozott. Vezette a miskolci Remy Automotive Hungary környezetkímélő termékfelújító üzem telepítésének előkészítő munkáit. Számos európai autógyárral létrejött együttműködési és szállítási szerződés termék- és technikai háttér-munkáit koordinálta (Volvo, Daimler, MTU, Scania, Iveco). 2006-ban történt nyugdíjazása óta vállalkozóként a Remy Automotive Hungary műszaki tanácsadója. Találmányai: 3 szolgálati találmány szerzője, ill. társszerzője. Kitüntetései: Ipari Minisztérium 3 alkalommal adományozott kiváló feltaláló arany fokozatú elismerést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szász László

1941-ben született Nyíregyházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 151/1964

Az egyetemi évek alatt honvédségi ösztöndíjas volt, végzés után hivatásos tiszt lett. Első szolgálati helyén (egy rakétajavító bázison) 10 évig dolgozott. Ezt követően erődítéstan, épületgépészet, klímatechnikai ismereteket igénylő létesítmények irányítását, illetve főmérnöki beosztásait látta el. Az 1980-as évektől a honvédelem országos hatáskörű irányító szerveinél ellenőrzési, kiképzési, vezetői feladatai voltak. A villamosmérnöki diplomát tervező konstruktőr szinten nem használta, de a változó követelményeknek megfelelően állandóan kellett használnia tudását más mérnöki területeken is. Ebből adódóan a munkája mindig változatos, érdekes volt, folyamatosan új kihívásoknak kellett megfelelni. Szakmai tevékenységével elégedett volt, mindent elért, amit egy mérnök elérhetett a hadseregben. A rendszerváltás utáni folyamatos létszámcsökkentés és az érvényes nyugdíjtörvények alapján 1996-ban - 31 évi tényleges szolgálat után - ezredesi rendfokozatban nyugállományba helyezték. A hadseregben kívüli kapcsolati tőke, a civil mérnöki gyakorlat, és az anyagi kényszer hiánya miatt nyugdíjasként nem kellett munkát vállalnia. Teljes szellemi-fizikai szabadságban, elégedetten, egészségesen él családjá körében és örül, hogy megélhette az aranydiploma átvételét.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Székely Vladimir

a műszaki tudományok kandidátusa

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 217/1964

Az egyetemi doktori címet 1970-ben, a kandidátusi fokozatot 1978-ban, a műszaki tudomány doktora fokozatot 1989-ben szerezte meg. Az MTA 2004-ben levelező, 2010-ben rendes tagjává választotta. Munkahelye a diploma megszerzése óta a BME Elektronikus Eszközök (korábban Elektroncsövek és Félvezetők) Tanszéke, ahol tanársegédként, adjunktusként, docensként és egyetemi tanárként dolgozott. 15 éven át (1990-2005) volt az Elektronikus Eszközök Tanszék vezetője. 2010 óta nyugdíjas. 2011 óta Professor Emeritus. Tudományos-szakmai munkássága első részében a félvezető eszközök fizikájával foglalkozott. Ezen időszakban elért legjelentősebb eredményei a Gunn dióda elméletéhez kapcsolódnak. Elsőként dolgozta ki, valósította meg és publikálta a félvezető szenzorokban ma sokszor használt „integrált termoelem” hőmérsékletgradiens érzékelőt. Lényeges eredményeket ért el a hálózatelmélet fundamentális kérdéseinek terén. Megalkotta az RC hálózatokra vonatkozóan a pólus-zérus fogalom olyan általánosítását, amely az izolált szingularitásokkal nem rendelkező hálózatfüggvények reprezentálására is alkalmas. Az elméletet az IEEE Transactions on Circuits and Systems folyóiratban közölte. 1972-73-ban megalkotta és elsőként publikálta azt az algoritmust, amelynek segítségével az integrált áramkörökben fellépő csatolt elektro-termikus jelenségek a leginkább adekvát módon szimulálhatók. Az utolsó 15-20 évben a félvezető eszközök termikus tulajdonságainak analízise és mérése terén ért el lényeges eredményeket. Megfogalmazta az IC-k Design for Thermal Testability tervezési elvét. Vezetésével került kidolgozásra az a digitális kimenetű CMOS hőmérsékletérzékelő, amely a digitális IC egyéb tesztáramköreihez könnyen illeszthető. Tervei alapján készültek el az első kísérleti áramkörök, amelyek ezen elv realizációi. Új elvű, hatékony megoldó algoritmusokat dolgozott ki a termikus szimuláció céljára. Úttörő munkát végzett az integrált áramköri tokok termikus tranziens méréseinek kiértékelése és az ennek alapján végzett struktúraidentifikáció terén. Az általa bevezetett fogalmakat (struktúrafüggvény, analízis NID módszerrel) a félvezető-termikus szakemberek az egész

világon használják. Ezekre az eredményekre és a kapcsolódó műszerkonstrukcióra építve néhány munkatársával 1997-ben céget alapított (MicReD). 14 évig volt programbizottsági elnöke és egyik szervezője a THERMINIC Workshop-nak. 12 éve szerkesztőbizottsági tagja a Microelectronics Reliability folyóiratnak. Publikációinak száma 330, az ismert független hivatkozásoké 540, ebből 74 IEEE folyóiratban.

2001-ben a H. Rosten (USA) alapítvány (megosztott) díját nyerte el kutatási tevékenységéért az elektronikus eszközök termikus analízise terén. 2002-ben az MTA Akadémiai Díját nyerte el, 2006-ban Szent-Györgyi Albert díjat, 2009-ben Gábor Dénes díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szent-Iványi György

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 148/1964

Végzés után a Ganz Villamossági Műveknél, mint próbatermi mérnök kezdett. 1965-től a Villamosipari Kutató Intézetnél volt tudományos munkatárs, ahol túlfeszültségvezetőik fejlesztésével, mérésével foglalkozott. 1968-tól a Műszer és Irodagép Értékesítő Vállalat műszaki osztályán dolgozott. 1971-től a Magyar Villamos Művek Tröszt túlfeszültségvédelmi szakszolgálatánál transzformátorok és generátorok szigetelésvizsgálatát végezte. 1974-től a Medicor Műveknél elektromos orvosi készülékek fejlesztésében vett részt. 1976-tól a Transelektro Külkereskedelmi Vállalat üzletkötője lett, ahol villamos gépek és készülékek importját és erőművi berendezések exportját intézte. 1995-óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szeremlei Szabó Iván

1941-ben született Pécsen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 404/1964

A villamosmérnöki oklevél megszerzését követően 1964 és 1989 között a MAFILM Hangosztályon dolgozott csoportvezetői és osztályvezetői helyettesként. 1990 és 2010 között a MAFILM AUDIO KFT.-nél műszaki vezető volt. Munkaköre a hangberendezések karbantartása, fejlesztése, hangstúdiók építése, üzemeltetése volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szilágyi János

1941-ben született Pesterzsébeten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 6/1965

Már egyetemi éve alatt kapcsolatba került és szerződést kötött a Várpalotai Szénbányászati Trösztrel (átszervezések, összevonások miatt a név gyakran változott). A szerződés három év „földalatti” munkakör vállalása ellenében - bányahatósági engedélyhez és egy év gyakorlati időhöz kötött - villamosrészlegvezetői beosztást, szolgálati lakást, családi ház építéséhez segítséget ígért és adott. Gyakorlatát (ismerkedés a bányával, gépészeti és villamos berendezéseivel, a bányászat biztonsági szabályzatával) az I. osztályú sújtólégveszélyes Ferencbányán végzi. Fél év után engedélyezik kinevezését. Tizenhárom éven át villamosrészlegvezető a Ferenc-, SI- és SII- bányáknál. Feladata a dinamikusan fejlődő bányák villamosberendezéseinek telepítése, baleset- és üzemzavarmentes üzemeltetése (tíz év alatt: egy átlagos fronti kaparó névleges teljesítménye hússzorosára, feszültsége 380V-ról 1140V-ra nő). A helyi működtetésű szállítóberendezéseket automatikus (az SII bányánál számítógépvezérelt) sorok váltják. Az LB telefonok helyett hangostelefon-rendszer biztosítja a híráramlást a bánya teljes (külszíni és földalatti) területén. A hírhíányt, a bánya minden lényeges berendezésének üzemállapotát ismerő diszpécsterszolgálat szünteti meg. A Bányahatóság megváltozott balesetvizsgálati gyakorlatával nem ért egyet, ezért felmentését kéri a részlegvezetői beosztás alól. A vállalat Gépészeti Osztályára helyezik, főbb feladatai: a villamosrészlegek zavartalan működésének biztosítása, szakmai irányítása, villamos létesítmények engedélyeztetése, baleset- és üzemzavarvizsgálatokon a Gépészeti Osztály képviselte. 1980 után (már a Veszprémi Szénbányák irányítása alatt) rövid ideig megbízott osztályvezető, majd a Dúsítóüzem energetikusa, végül Új-Ferenc bánya üzemmérnöke. Három évvel a várpalotai szénbányászat megszűnése előtt, 1993-ban korengedménnyel és korengedménnyel nyugdíjazzák.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szily Péter

*1941-ben született Devecseren.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 311/1964*

Általános iskolai tanulmányait a devecseri Gárdonyi Géza Általános Iskolában végezte, majd a szombathelyi Nagy Lajos Gimnáziumban érettségizett. 1959-től 1964-ig a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának hallgatója, ahol 1964-ben Villamosmérnöki Oklevelet szerzett. 1964-től 1974-ig a Vas Megyei Tejipari Vállalat műszaki osztályvezetője. 1974-ben gépészmérnöki oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán. 1974. és 1982. között a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Gépgyár Szentgotthárdi Gyárának, majd a Rába Magyar Vagon- és Gépgyár Szentgotthárdi Gyáregységének főmérnöke, műszaki vezetője. 1983-tól 2003-ig, nyugdíjba meneteléig a Vas Megyei Sütő- és Édesipari Vállalat majd a FERROSÜT Sütő- és Édesipari Kft. műszaki igazgatóhelyettese, igazgatója, ügyvezető igazgatója. Jelenleg műszaki tanácsadó.

Tudományos egyesületi munkáját a MÉTE Kosutány Tamás emléklappal ismerte el. A Vas Megyéért Díj (1996) és a Vas Megye Gazdaságáért Díj (2003) birtokosa.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tarr György

1940-ben született Vajszlón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 312/1964

1958-ban végezte el Pécsen a Zipernowsky Károly Villamosipari Technikumot, majd egy évig villanymotor-tekercselőként dolgozott. 1959-1964 között elvégezte a BME villamosmérnöki kar erősáramú tagozatát. 1964-től a Villamos Automatika Intézetnél dolgozott üzembehelyező mérnökként. Részt vett a Dunaújvárosi Hideghengermű, a Bánhidai Erőmű 100MW-os kísérleti blokk, az Ózdi Drótművek üzembehelyezésében. 1968-ban a Pécsi Bőrgyár új krómcserző üzemének építésénél létesítmény főmérnökként dolgozott, majd az üzem elkészülte után 1969-től a Pécsi Bőrgyár munkatársa lett. 1974-ig energiaosztályvezető, később a bőrgyártási és környezetvédelmi ismeretek megszerzése után műszaki fejlesztési főosztályvezető volt. Az általa irányított fejlesztések eredményeként a Bőrgyár termelése megduplázódott, melynek negyede a '80-as években Nyugat-Európában és a tengerentúlon került értékesítésre. 1992-től műszaki igazgató 2002-ig, a bőrgyártás megszűnéséig. 1997-től a Bőrgyár területén tulajdont szerzett vagy bérletben tevékenykedő vállalkozások infrastruktúra ellátására alakult Bőrisz Kft. ügyvezetője napjainkig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tatai Péter

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 284/1964

Szakmai munkássága: 1964-től 1986-ig, 20 éven át a Távközlési Kutató Intézetben digitális átviteltechnikai rendszerek kutatásával és fejlesztésével foglalkozott. Számos átviteltechnikai berendezés kifejlesztésében vett részt, és a Kódmodulációs Rendszerek Osztály vezetőjeként is hozzájárult a hazai PCM rendszerek kidolgozásához. A következő 20 évben, 1986-tól 2006-ig a BME Távközlési és Médiainformatikai Tanszékén távközlést, digitális jelfeldolgozást és beszédfeldolgozást oktatott, továbbá vezette az általa létrehozott Távközlési Jelfeldolgozási Laboratóriumot. Itt több, a nemzetközi piacon is sikeres távközlési mérőműszer kifejlesztésében vett részt. Pályafutása során ösztöndíjasként összesen több, mint két és fél évig külföldi egyetemi kutatási programokban vett részt. Japánban a Tokiói egyetemen, Nagy-Britanniában az Imperial College-ben és a UCL-ben, Svédországban a KTH-ban és Németországban a Karlsruhei egyetemen kutatott. 2005-ben megalapította az Aitia International Zrt.-t, ahol vezetőként jelenleg is aktívan dolgozik. A cége szorosan együttműködik a BME, az ELTE és a Debreceni egyetem kutatóival, és jelentős eredményeket ért el a távközlési, beszédkutatási és szoftvertechnológiai piacon, valamint hazai és nemzetközi kutatási projekteken.

Munkatársaival együtt több hazai innovációs díjat kapott, valamint 1996-ban Európai Információtechnológiai Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tatár József

1932-ben született Esztergomban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 73/1964

Iskolai végzettségei: Matematika-fizika szakos középiskolai tanár (ELTE, 1954), Gyengeáramú villamosmérnök (BME, 1964). 1954-től az esztergomi Közgazdasági Technikumban kapott állást. 6 évig tanított matematikát, fizikát. 1960-ban indult az esztergomi Bottyán János Gépipari technikumban műszeripari oktatás, amelynek kialakításában mint villamosmérnök hallgató vett részt. A diploma megszerzése után itt folytatta ezt a munkát 2007-ig (75 éves koráig). 1969-70-es tanévben a szakmai szakfelügyeletnél kapott - iskolai munka mellett - szakfelügyelői megbízást, amelyet 20 év után országos vezető szaktanácsadóként 1990-ben egészségügyi ok miatt abbahagyott. A következő években az 1996. évi nyugállományba helyezéseiig műszaki igazgató helyettes volt a Bottyán János Szakközépiskolában, majd 2007 júniusáig nyugdíjasként tanított ugyanott. A tanított tantárgyai: 1954-től 1963-ig matematika, fizika és ábrázoló geometria; 1960-tól 1995-ig elektrotechnika, elektronika, irányítástechnika, egyéb kapcsolódó szakmai tantárgy és az ezekhez tartozó mérési gyakorlatok voltak, majd 1995-től az informatika tantárgycsoport oktatásában vett részt. A szakmai szaktanácsadásnál a szakterülete a villamos, az automatikai, a számítástechnikai, a finommechanikai szaktárgyak és szakok gondozása volt. 1970 óta különböző szintű műszeripari, villamosipari szakmai követelmények kialakításában, tantervi munkákban, tankönyvek összeállításában szaktanári továbbképzések megtartásában vett részt. A 90-es évek végétől a Műszaki Könyvkiadónál megjelent 10 gyengeáramú jellegű tankönyv sorozatszerkesztését - ezen belül két tankönyv összeállítását - végezte.

Munkái elismeréseként 1972-ben Kiváló tanár kitüntetést, 1997-ben a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkeresztet, és Munkaügyi Miniszteri dicséretet, 1998-ban a Magyar Szakképzési Társaság Szakképzésért kitüntetését és 2004-ben a Komárom-Esztergom Megyeért Szakmai Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tiry Gyula

1939-ben született Dunaharasztin.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 184/1964

1964-től 1968-ig a Ganz-Mávag mozdonygyárban dolgozott, mint társadalmi ösztöndíjas tervező-szerkesztő. 1968 és 76 között a Villamos Automatika Intézet fejlesztő-tervezőjeként az integrált áramkörös vezérlésekkel foglalkozott. Közben 1970-ben a BME-n Félvezető elektronika szakmérnöki szakon végzett. 1976 és 82 között az MTA-SZTAKI-nál tudományos munkatársként és fejlesztőként dolgozott. Feladatai: a félvezetős memóriák alkalmazása, IC-s vezérlések, részvétel a hazai fejlesztésű lézerprinter munkáiban, a Kisgép csoport vezetése, X25 hálózat. 1981-ben angol középfokú nyelvvizsgát tett. 1982 és 2001 között a Porsche Hungáriánál dolgozott, feladatköre hálózatépítés otthon és autókereskedőknél országszerte, kooperáció az osztrák anyacéggel, később COMPAQ-dealeri tevékenység az anyacégen belül. Rendszergazdai tevékenységet végzett (hibaelhárítás, SAP telepítés Compaq-szerverre). 2001-ben nyugdíjazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth József

1940-ben született Debrecenben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 42/1965

1958-ban vették fel a Budapesti Műszaki Egyetem (BME), Villamosmérnöki Karára, melynek gyengeáramú tagozatán 1963-ban végzett. Diplomamunkáját 1965-ben védte meg. 1979-1982-ig a BME-en gazdaságmérnöki tanulmányokat folytatott. 1960-ban tanulmányi ösztöndíjszerződést kötött a gödöllői Ganz árammérőgyárral, ahol 1963-68 között mint fejlesztőmérnök dolgozott, több újítása is volt. 1968-tól 2001-ig a Magyar Légiközlekedési Vállalatnál (MALÉV) dolgozott nyugdíjazásáig. 1971-től a MALÉV KLGS műszaki osztályát, később a javítási, termelési valamint a műszaki osztályokat vezette. 1992-től az Aeroplex Közép-Európai Kft.-nél speciális repülőtéri beruházási munkákat irányított.

Több kitüntetéssel is elismerték munkáját.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóthpál Kázmér

1939-ben született Pécsen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 41/1965

Egyetemi tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karán 1958-1963 között végezte, oklevelét 1965. áprilisában kapta meg a Híradástechnika Szakon. Diplomamunkáját televíziókészülékekkel kapcsolatos témakörben készítette. A Telefongyárral társadalmi ösztöndíjat kötött, ezért első munkahelye a Telefongyár telefonkészülék fejlesztési laboratóriuma volt. Itt olyan szénmikrofont fejlesztett ki gépészmérnök kollégája közreműködésével, amelyet szolgálati szabadalommal védett le a Telefongyár, ennek köszönhetően nagyon sok készüléket tudtak a Szovjetúnióba exportálni. 1966-tól a számítástechnika területén dolgozott. Először a Közgazdasági Egyetem számítóközpontjában, majd az ebből alakult Egyetemi Számítóközpontban. Itt először Ural, majd Razdan és még később R40 számítógép működött. Az Egyetemi Számítóközpont átalakítása és a számítógépes résznek az ELTE-hez csatolása után az ELTE-n dolgozott. Végig számítógépek üzemeltetésével ill. ehhez kapcsolódóan a keleti gyártmányú gépek továbbfejlesztésével (diszkek, mágnesszalagok, egyéb perifériális berendezések géphez illesztése) foglalkozott különböző beosztásban. 2000-től nyugdíjas, de igyekszik tartani a kapcsolatot az egyetemmel, már csak azért is, mert évekig óraadóként gyakorlatot vezetett a BME Műszer- és Méréstechnika Tanszékén.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Török Sándor

címzetes egyetemi docens

*1941-ben született Kassán
Villamosmérnöki oklevelének száma: 221/1964*

Az egyetem elvégzése után került az Elektroncsövek és Félvezetők, jelenleg Elektronikus Eszközök Tanszékére. 1980-ig tanársegéd, majd 2004. évi nyugdíjazásáig adjunktusi beosztásban dolgozott. Egyetemi munkája elismeréseként 2011-ben címzetes egyetemi docens kinevezésben részesült. Korábban szerzett gyakorlati ismereteinek, jó konstrukciós képességének köszönhetően elsősorban a tanszék ipari megbízások keretében folyó kutató fejlesztő munkáiba kapcsolódott be résztvevőként, majd témavezetőként. Jelentősebb eredményei: 1. Vákuumtechnika: maradékgázanalízis, rádiófrekvenciás tömegspektrométer (Farvitron) fejlesztése. 1970-78-ig a Vákuumfizikai Társaság tagja. 2. Célberendezések fejlesztése a magyar félvezetőipar számára (EIVRT, MÜFI, Videoton, Remix). Ezen kutatásai adták az 1980-ban megvédett „Félvezetőeszközök termikus jellemzőinek mérési módszerei” c. doktori disszertációjának alapját. Integrált áramkörök (rádió-TV IC-k) egyedi és automatikus mérőberendezéseinek fejlesztése. 3. Ipari melléktevékenység: Ganz Danubius Hajógyár: Úszódaruk mérőrendszereinek fejlesztése (1980-89). Ipari szakértői tevékenység: Félvezetőeszközök, mikroelektronikai áramkörök és méréstechnikájuk témakörben 1988-tól. 4. Részvétel a tanszék termikus munkacsoportjának munkájában. T3STER termikus tranziensmérő és kiegészítő egységeinek fejlesztése a MicReD Kft., majd jelenlegi munkahelyén, a Mentor Graphics Hungary Kft.-nél. Oktatói munkája során több tárgyat dolgozott ki önállóan és adott elő a vákuumtechnika, méréstechnika, elektronika alkalmazásai, laboratórium, képtechnika, multimédia integrált áramkörei témakörökben. 1970-90-ig a Félvezető Ágazat osztályfőnök-oktatója.

Oktatói munkája elismeréseként 1985-ben Miniszteri dicséretben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ujsághy Géza

1941-ben született Pécsen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 218/1964

A villamosmérnöki diploma megszerzését követően a BME Vezetéknélküli Híradástechnikai Tanszékén, ill. a Híradástechnikai Elektronikai Intézetnél kezdetben tanársegédként, majd adjunktusként dolgozott. Az oktatott (esetenként általa kidolgozott) tantárgyak: Műszaki akusztika; Műsorközlő rendszerek; Elektroakusztika (jegyzet a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán, 1972); Stúdió- és vételtechnika; Jelrögzítés; Passzív áramkörü elemek; Híradástechnikai alkatrészek (Példatár, 1970); Akusztikai mérések és műszerek. Résztvett az egyetemi külső megbízás alapján végzett kutatómunkákban: zajmérés, zajcsökkentés, tanácsadás témakörben, valamint 1970-től a Magyar Szabványügyi Hivatal szabványosítási munkájában is. Előadássorozatot tartott a BME Mérnöktovábbképző Intézet szervezésében a „Zaj- és rezgés-mérésekkel kapcsolatos problémák a környezetvédelemben” címmel 1977-ben. A BME Környezetvédelmi Szakmérnök-képzés keretében az Akusztikai mérések c. tárgy általa került kidolgozásra és megtartásra (1976-1988). 1977-től a Közúti Közlekedési Tudományos Kutató Intézet, ill. később Közlekedéstudományi Intézet Akusztikai Osztályán volt tudományos munkatárs, majd főmunkatárs. Fő témái: a közlekedési akusztika, közúti- és sinjárművek zajkeltése, zajterjedés és csökkentési lehetőségek, ill. a kapcsolódó gépek és gépműhelyek zajkérdései voltak. Több szakcikke jelent meg szakfolyóiratokban és többször tartott előadást hazai- és külföldi konferenciákon is. Tárgyalóképes angol és német valamint orosz nyelvismerettel rendelkezett. Aktív tagja volt a Gépipari Tudományos Egyesületnek a Közlekedéstudományi Egyesületnek, valamint az Optikai, Akusztikai és Filmtechnikai egyesületeknek is. 1979-ben a Dán Műszaki Egyetemen volt ösztöndíjas. 1986-ban „A városi közlekedési zaj csökkentésére irányuló műszaki, szervezési intézkedések kutatása” c. munkája a „Kiváló kutatásért” pályázaton II. díjat nyert. 1988-ban a Fotoelektronik Ipari Szövetkezet Műszer és Méréstechnika Szakcsoportjához váltott alkalmazástechnikai szaktanácsadónak, majd a cég többszöri átalakulása után, mint az Interelektronik Kft. Banktechnika divíziójának műszaki igazgatójaként vonult nyugdíjba 2002-ben. Műszertechnikai egyéni vállalkozásában jelenleg is aktívan tevékenykedik. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Uzsoky Mária Stiglmayer Mária

1941-ben született Debrecen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 154/1964

Erősáramú villamosmérnöki oklevelének megszerzése után 1964-től a Ganz Villamossági Műveknél műszaki-matematikai feladatok számítógépes megoldásával foglalkozott. Majd az informatika területén az MTA Automatizálási Kutató Intézetében és a Számítógéppalkalmazási Kutató Intézetben dolgozott mint tudományos munkatárs. 1984-től az UTOrg Közlekedésépítési Szervező Közös Vállalat főosztályvezetőjeként irányította az országos közúthálózat számítógépes nyilvántartási rendszerének kidolgozását. 1992-től a Műszertechnika KFT munkatársa, ahol vállalati információs rendszerek bevezetése lett a szakterülete. 2000-től Microsoft Navision tanácsadóként tevékenykedik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Varga Miklós

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 323/1964

1964-től 67-ig fejlesztőmérnökként dolgozott a BHG-ban, ahol feladata a Telefonközpontok gyártása volt. Ezt követően 68-ig mérnök-üzletkötő beosztásban tevékenykedett a Budavox Külker. RT.-nél és a Híradástechnikai berendezések exportjával foglalkozott. 1968-tól 69-ig továbbra is mérnök-üzletkötőként dolgozott a Metrimpex Külker. Vállalatnál, ahol munkaköre az elektronikus műszerek export-importja volt. 1969-től 83-ig osztályvezető, majd főosztályvezető lett az Elektromodul Ker. Vállalatnál, ahol a cég profilja az elektronikus alkatrészek export-importja volt. 1983-tól 88-ig kereskedelmi titkár a Stockholmi Magyar Kereskedelmi Kirendeltségen, ahol magyar exportőrök tevékenységét kellett támogatnia a svéd piacon. 1988-tól 89-ig import igazgatóhelyettes a Videoton Külker. RT.-nél ahol számítástechnikai alkatrészek importjával foglalkozik, amíg áttelepül feleségével az NSZK-ba. Ezt követően export vezető a Prettl GmbH-nál, Pfullingenben (Baden-Württemberg), ahol munkaköre: elektromos cikkek gyártása és exportja (1991-ig). 1994-ig tanácsadó a Strohm GmbH stuttgarti exportcégnél; 1992-től a cég budapesti leányvállalatának ügyvezető igazgatója, az autóalkatrész-kereskedelemmel foglalkozott egészen 1994-ig, ameddig a Strohm cég belső okok miatt nem építette le a kelet-európai tevékenységét. Ekkortól 1998-ig Műszaki-kereskedelmi kooperációk szervezését végzi, német és magyar cégek között: fordítás, tolmácsolás, prospektusok készítése. Még ebben az évben korengedménnyel nyugdíjazták. Szabadidejét számítógépes grafikák, 3D-s animációk, újságcikkek, elbeszélések írásával és publikálásával tölti.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vazinay József

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 121/1964

Végzettsége: villamosmérnök (BME, 1964), Gazdasági mérnöki absz. (BME, 1980), Közigazgatási szakvizsga (1995). 1966-ban négy hónapig tartalékos tiszti tanfolyamon, 1972-ben tartalékos katonai szolgálaton vett részt. Munkahelyei: Villamosipari Kutató Intézet (1963-1968), Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézet (1968-1990), Vargha Fény + Forma Kft. (1991-1992), Kleno Design Kft. (1992-1993), Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézet (MEEI Kft., 1993-2002). 2002-ben nyugdíjazták. A Magyar Elektronikai Egyesület (MEE) tagja. 1963-1968 között BME állami vizsgabizottsági tag. 1966-1976 között OMKDK témafigyelő, 1976-1977 között OMKDK szerkesztő, 1973-1978 között KGMMTII szakértő és 1968-1974 között F. Bíróság kijelölt szakértő volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Várszegi Levente

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 2/1965

1964. őszén, röviddel diplomázása után, elkezdett dolgozni az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában (EMG), a mikrohullámú csoportban, mint fejlesztő mérnök. 1966-ban beiratkozott a Közgazdasági Egyetemre a mérnök-közgazdasági esti tagozatra. Nyelvi és szakmai képességeinek köszönhetően képviselte az EMG-t a 60-as évek közepén nemzetközi kiállításokon Poznanban és Brünmben. 1967 novemberében feleségével Magyarországot enyhe politikai nyomás miatt kénytelen volt elhagyni. Politikailag megbízhatatlannak nyilvánították az 56-os forradalom alatti tevékenysége miatt. Az új élete Svájcban, Bern városában indult el, ahol politikai menedéjjoggal illették meg. Megérkezését követő másnap elkezdett dolgozni a WIFAG nevű világhírű nyomdagépgyár fejlesztési osztályán. ahol az egyetemi képzettségének köszönhetően (műszer és automatika specialista) azonnal munkát talált, mert olyan képesítést kerestek már évek óta. Rövid idő után megkapott docensként egy mellékállást a „Berni Technische Hochschule” esti tagozatán, ahol hosszú éveken át különböző tantárgyakat oktatott. Érdekes és részben patentált munkák után elhagyta 1970-ben a WIFAG-ot és szerződést kötött a Radio-Schweiz AG-val, ahol 1986-ig a tengeren túli híradástechnikai ágazaton töltött be különböző feladatköröket. Többek között a tengeralatti kábelek és szatellit vezérelt bércecsatornák technikai alkalmazásáért volt felelős. Később a mikro-processzorok megjelenésével Telex és Fax automatákat fejlesztettek az osztályán és kötötték össze nemzetközi konszernek által üzemeltett komputerekkel. 1987 elején a svájci PTT (Post, Telgraf und Telefon) Főigazgatóságához, a mai Swisscom-hoz került. Itt az első időkben a nemzetközi konszernek kommunikációs hálózatával foglalkozott. A 90-es évek elejétől a PTT Nemzetközi Igazgatóságán, mint felelős manager a külföldi leányvállalatok felépítéséért volt felelős. Így többek között visszasodorta a sors Magyarországra. Egy konzorciumot vezetett mind a Matáv átvételére, mind a Jásztel Rt. (Jászberény) alapítására és felépítésére. Ebből sajnos csak a Jásztel Rt. sikerült. 1998 óta a nyugdíjkorhatárig önállóként, évek óta áhított független munkakörben vezetett különböző cégeknél kisebb-nagyobb projekteket.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vetési Imre

1941-ben született Orosházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 135/1964

Első munkahelye a Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat szegedi központjában volt, ahol a vállalat tevékenységével kapcsolatos mérésügyi problémákkal foglalkozott. 1966-ban átkerült Orosházára az Üveggyárba beosztott mérnöknek. Feladata volt a különböző technológiai berendezések karbantartásában és fejlesztésében való részvétel. Egy mérnökcsoporthoz tagjaként részt vett a termelő berendezések irányítástechnikai rendszerének megtervezésében. 1969-től 1971-ig az energiaüzem vezetője volt. Az üzem feladata az energiahordozók termelési és karbantartási problémáinak megoldása. 1971-1976 között a helyi mezőgazdasági üzemekben energetikusként dolgozott. 1976-1986 között az orosházi szakmunkásképző intézetben irányítástechnikai műszerész és villanyszerelő szakmákban szakmai elméleti tárgyakat oktatott. 1984-ben megszerezte a mérnök-tanári oklevelet a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán. 1986-ban átkerült az olajiparba a Gáz és Olajszállító Vállalathoz, majd a Nagyalföldi Kőolaj Termelő és Feldolgozó Vállalat kardoskúti üzemébe, ahol üzemviteli részlegvezetői beosztásban dolgozott, majd a főmérnök szakreferense lett. Ekkor megszerezte a szénhidrogén-szállítási szakmérnöki oklevelet a Miskolci Egyetem Bányamérnöki Karán. A vállalat leépítése megkezdődött, ezért a munkaköre megszűnt 1991-ben. Munkanélkülisége után vállalkozásba kezdett, amit 2005-ig folytatott. Jelenleg nyugdíjas éveit tölti.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vécsei István

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 192/1964

Már az egyetem előtt dolgozott a Villamoserőmű Tervező és Szerelő vállalatnál, majd a Műszeripari Kutató Intézetnél, mint technikus. 1959-ben nyert felvételt a BME Villamosmérnöki Karára, ahol 1964-ben kapta meg az oklevelét. Szakmai életét a Műszeripari Kutató Intézetnél folytatta, ahol elsősorban a Hall-elemek ipari alkalmazásával foglalkozott. 1969-ben az MTA Műszerügyi és Méréstechnikai Szolgálatához került. Ipari villamos mérések kivitelezésével, automata célműszerek tervezésével foglalkozott, majd a Szaktanácsadási Osztályt vezette. 1976-tól az Építéstudományi Intézetnél dolgozott tovább házgári épületek előregyártási folyamatai automatizálásának területén tervezőként és osztályvezetőként. 1983-ban a Magyar Hajó és Darugyár gyártmányfejlesztő mérnöke lett. Elsősorban tengerparti portáldaruk villamos berendezéseinek tervezése volt a feladata, felhasználva korábbi készülék-fejlesztési tapasztalatait. 1983-tól a darugyárból kivált Ganz Danubius Daru Mérnöki Vállalkozási Kft. munkatársa lett, ahol továbbra is daruk és tehermozgató eszközök villamos berendezéseivel foglalkozik, innen ment nyugdíjba, de jelenleg is alkalmazásban áll.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Völgyi Ferenc

1941-ben született Balatonújhelyen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 375/1964

1972-ben kitüntetéses mikrohullámú szakmérnöki diplomát szerzett. A BME Mikrohullámú Híradástechnika Tanszék oktatója 1964 óta, egyetemi adjunktus. Számos tantárgy tematikájának kidolgozója és önálló előadója: Tápvonalak-antennák és hullámterjedés, Mikrohullámú áramkörök, Mikrohullámú eszközök és áramkörök, Mikrohullámú áramkörök és mérések, Nagyfrekvenciás rendszerek elektronikája, CATV elektronika. Kezdetől fogva részt vesz a Külföldi Hallgatók Mérnöktoábbképző Központja angol nyelvű szakmai oktatásában, valamint 1998-tól kezdődően a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán is tanított. Az egyetemen tartott angol nyelvű tantárgyai: Microstrip Antennas, Microwave stb. Aktív szerepet vállalt tudományos műhelyek létrehozásában, diplomatervezők és PhD-hallgatók színvonalas képzésében. Több országban folytatott kutatómunkát, tudományos eredményeit egyetemeken, intézetekben és konferenciákon ismertette mintegy 30 államában. Több mint 50 kutatási téma vezetője, illetve főmunkatársaként kb. 40 hazai és 20 külföldi vállalattal állt hosszabb-rövidebb ideig munkakapcsolatban. Több újítása és know-how-ja van, két elfogadott és két bejelentett szabadalommal rendelkezik. Tagja volt a hazai Híradástechnikai és Informatikai Tudományos Egyesületnek és a Méréstechnikai és Automatizálási Tudományos Egyesületnek, valamint az USA-beli IEEE-nek (senior member). Számos konferencián vállalt szekcióelnöki szerepet, szerkesztőségi tagja a „Subsurface Sensing Technologies and Applications” USA-ban nyomtatott nemzetközi folyóiratnak. Az utóbbi években nyugdíjasként Siófokon, otthonában dolgozik, főként a mikrohullámok ipari alkalmazásai kutatási témáiban, a Microval Bt ügyvezetőjeként. A Varga Imre szobrászművész által vezetett Siófoki Alkotók Köre tagjává választották, ahol a műegyetemi oktatás-kutatás népszerűsítésén tevékenykedik. Kedvenc kikapcsolódása: néptánc-verseny, utazás és a vitorlázás.

Színvonalas előadásaiért és szakirodalmi munkásságáért (kb. 80 szakcikk) több nemzetközi és hazai elismerésben részesült (Dehra Dun - India, Izmir - Törökország, Pollák-Virág díj, Orion-nívódíj, HTE ezüst jelvény).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pro Progressio Alapítvány

PRO PROGRESSIO ALAPÍTVÁNY

A Műegyetem Baráti Köre 1996-ban létrehozta a Pro Progressio Alapítványt azzal a céllal, hogy a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen és a vele együttműködő intézményekben az oktatáshoz és a magas szintű oktatás nélkülözhetetlen környezetét képző kutatáshoz szükséges feltételeket jobbjítsa annak érdekében, hogy a szellemi tőke a tudomány nemzetközi fejlődésének irányai mentén folyamatosan gyarapodjon, a nemzeti és egyetemes értékteremtés szerves része legyen. Az alapítvány minősítése: közhasznú alapítvány.

Mindezek megvalósításához az alapítvány feladatának tekinti:

- az oktatáshoz és a kutatás-fejlesztéshez szükséges tárgyi és személyi feltételek szinten tartását és fejlesztését,
- a tudományos továbbképzés feltételeinek támogatását ösztöndíjakkal,
- a tudomány eredményeihez és az ország mindenkori szükségleteihez folyamatosan igazodó iskola-, és tanfolyamrendszerű oktatást szolgáló szervezet kialakulásának támogatását,
- a szociálisan hátrányos helyzetű, de tehetséges hallgatók támogatását,
- a hallgatók, oktatók sportolási, kulturális lehetőségeinek bővítését, az egyetemhez tartozás tudatát erősítő szervezetekkel kapcsolattartást, színvonalas egészségügyi és szociális ellátást,
- az oktató és kutató munka természetes hátterét nyújtó egyetemi kapcsolatszervezés támogatását.

Az alapítvány nyílt, hozzá bármely bel- vagy külföldi természetes és jogi személy pénzbeli vagy természetbeni adománnyal, vagyoni értékű jog átengedésével, ingó vagy ingatlan vagy vonrendeléssel csatlakozhat, ha írásban deklarálja egyetértését az alapítványi célokkal.

Az alapítvány céljainak a megvalósítását a kuratórium pályázatok kiírásával, ösztöndíjak, díjak alapításával is elősegítheti.

Várjuk a szervezeteinkhez csatlakozni kívánókat és támogatókat a Pro Progressio Alapítvány titkárságán:

1111 Budapest, Egry József u. 18. V1. épület C szárny Galéria 3. szoba

Tel.: 463-1595

Fax.: 463-1732

E-mail: ppai@mail.bme.hu

Honlap: www.proprogressio.hu

A Pro Progressio Alapítvány számlaszáma:

10700024-04310002-51100005

Az alapítvány közhasznúsági beszámolóit a **www.proprogressio.hu** címen olvashatóak.

Megjelent: Műegyetem - A történeti campus

A XIX. sz. végére a Királyi József Műegyetem kinőtte a pesti belvárosban alig másfél évtizede elfoglalt épületeit, s ezért számára Dél-Budán, egy Duna-parti területen új helyet jelöltek ki. A lágymányosi telken az új egyetemváros a XX. század első évtizedében alig nyolc év alatt készült el.

Az épületeket az Egyetem három neves építész professzora: Czigler Győző, Hauszmann Alajos és Pecz Samu tervezte. Az akkor emelt Campus nem csak átgondolt koncepciója és építészeti igényessége miatt méltó figyelmünkre. Az elmúlt évszázad történelmi viharai, valamint a műszaki tudományok fejlődése és az oktatási módszerek átalakulása miatt az épületek számos viszontagságon és változáson estek át. Történetük még azok számára is szép számmal tartogat érdekességeket és meglepetéseket, akik éveket, évtizedeket töltöttek a Műegyetemen.

Az album igyekszik jelentőségéhez méltó módon bemutatni a több mint száz éves épület-együttest. Egyaránt kíván szólni a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem volt, jelenlegi és leendő polgárainak, valamint az építészet és a felsőoktatás iránt érdeklődő nagyközönségnek is.

- Szerkesztők: Armuth Miklós, Lőrinczi Zsuzsa
- Szerzők: Gy. Balogh Ágnes, Frey György Péter, Kalmár Miklós, Kiss Zsuzsanna Emília, Zsembery Ákos
- Kiadó: 6 Bt Kiadó, 2013 • Oldalszám: 279 oldal • Méret: 34 x 24 cm
- ISBN: 978-963-313-090-2

Az album megrendelhető a campusalbum@omikk.bme.hu címen.

Helyszíni értékesítés: BME OMIKK, 1111 Budapest, Műegyetem rakpart 3. földszint 53.

Tel.: +36 1 463-2446 • H-P: 10:00- 17:00

Megjelent:

A Villamosmérnöki és Informatikai Kar története

1949-2009

Ez a kiadvány a Villamosmérnöki és Informatikai Kar megalapításának 60. évfordulóját köszöntve, az ünnepi tanév megnyitásakor készült el. Részletesen taglalja az 1949 óta eltelt hatvan év jelentősebb eseményeit és eredményeit, történeti sorrendben tekintve át a szervezeti és oktatási rendszerben történt változásokat és a diákélet alakulását. Az eddig megjelent legrészletesebb leírást nyújtja az olvasónak, amely alkalmas arra, hogy megismerje e hosszú időszak történetét és alapot ad arra, hogy a Kar büszkén ünnepelhesse eredményeit az ünnepi tanév kari és tanszéki rendezvényein egyaránt.

A kiadvány a fellelhető dokumentumok alapján időrendben, tízéves időszakokra bontva tekinti át a Kar oktatásának fejlődését, az egymás után következő tantervek kialakításának céljait és küzdelmeit, a Kar által művelt tudományágak követésének eredményeit. Felsorolja a képzések szerkezetének módosításait, a tantervek és a szakok változatait. Részletesen, történelmileg kibontva írja le a tanszékek létrejöttének, átalakulásának, egyesüléseinek vagy szétválásának, valamint tudományterületeinek főbb adatait és azok művelőit. A szöveget számos tantervi melléklet illusztrálja, a megjelenés időpontja szerinti formában. A kötet utolsó része a Kar elhunyt tanáraitól emlékezik meg. Bár a kötet nem terjed ki a kar történetének minden részterületére, hasznos információt adhat hallgatóknak, akik megismerkedhetnek intézményük hatvanéves törekvéseivel, fiatal oktatóknak, akik legfeljebb hallgatókoruk kezdetéig informáltak a múlttól, valamint azon egykori hallgatóknak, akik több évtizede elhagyták az intézményt és keveset tudnak az azóta eltelt időben történekről. Tájékoztatást ad azoknak is, akik eddig csak külső szemlélői voltak a Kar tevékenységének és most kívánnak megismerkedni azzal. A kötet B/5 formátumban, 300 oldalas terjedelemben jelent meg. A kiadvány térítési összege 1000 Ft, melyet a Pro Progressio Alapítvány CIB 10700024-04310002-51100005 számlájára kérünk utalni. A kiadvány átvehető a VIK Dékáni Hivatalban.

A Műegyetemi Kiadó gondozásában megjelent reprezentatív kiadványok

Németh József: A Műegyetemtől a világhírig

E könyv olvasója bizonyosságot talál arra, hogy a Műegyetem tanárai és tanítványai hogyan vettek részt a magyar gazdaság fejlesztésében, hogyan járultak hozzá a világ műszaki fejlődéséhez. Könyvünk a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem közel 225 éves történetét, nemzetközi hírnő mérnök-tanárait, több, ma már világhírnő egykori tanítványát – akik közül hárman Nobel-díjat kaptak – és a mai Műegyetemen folyó oktató, kutató munkát mutatja be – magyar és angol nyelven – több mint 350 képpel. Elődeinktől kapott örökségünk arra kötelez bennünket, hogy a Műegyetem továbbra is hazánk vezető felsőoktatási intézménye, valamint Európa aktív, jelentős műszaki -, természet- és gazdaságtudományi oktató-kutató központja maradjon. Könyvünk emlékeztessen a régiekre, bátorítson az új keresésére.

Hencsei Pál: A Műegyetemtől a sport élvonaláig

A könyvben mindazokat a műegyetemi sportolókat kívánjuk bemutatni, akik résztvettek az olimpiai játékokon, illetve sikeresen szerepeltek más világversenyeken: világbajnokságokon, Európa-bajnokságokon, főiskolai világbajnokságokon. Műegyetemi sportolóknak tekintjük mindazokat, akik egyetemünkön mérnöki diplomát szereztek, egyetemi hallgatók vagy dolgozók voltak, vagy a MAFC egyesületben sportoltak. A sporteredmények ismertetése mellett kitérünk arra is, hogy a civil életben, a mérnöki pályán milyen sikereket értek el, hogyan állták meg a helyüket. Ezzel igazolni szeretnénk, hogy a sport és a tanulás összeegyeztethető, mindkét területen el lehet érni kiemelkedő eredményeket, meg lehet felelni az elvárásoknak. A mai egyetemi hallgatók a leírtakat követendő példaként használhatják fel, hogy sportbeli és szakmai sikereikkel a Műegyetem hírnevét a jövőben is öregbíthessék.

Palasik Mária: A műegyetemisták odüsszeiája 1944–1946

1944 decemberében a nyilas magyar kormány SAS-behívóval arra kényszerítette az orvosi egyetemek, a József nádor Műszaki- és Gazdaságtudományi Egyetem két végzős és szigorló évfolyama mérnöki karainak hallgatóit, valamint állatorvostan-hallgatóit, hogy Németországba telepítve (csaknem toloncolva) ott folytassák és fejezzék be tanulmányukat. Azok előtt, akik megtagadták tanulmányaik Németországban történő folytatását, két választás volt: vagy katonai szolgálatra jelentkeznek, vagy bujkálnak. Az előbbi a harcba vetés, az utóbbi a pusztulás veszélyét jelentette. Ez sem hordozott kevesebb kockázatot, mint a németországi kitelepítés.

Az egykori hallgatók kezdeményezését felkarolva a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Egyetemtörténeti és Hagyományőrző Bizottsága védnöksége alatt, a BME támogatásával, a Műegyetemi Kiadó gondozásában monográfiában tárja az utókor elé ennek a generációnak a hányattatásait.

A kiadványok megrendelhetők:

BME Printer Nonprofit Kft. (Műegyetemi Kiadó)

1111 Budapest, Goldmann tér 3.

Telefon: 463-3864

Egyetemünk emlékei

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem egykori hallgatói, akik arany-, gyémánt-, vas-, rubin- és platinadiplomát vehettek át az ünnepség alkalmával, emlékezhetnek az egyetem egykoron volt épületeire, azóta sem látott tárgyaira, hangulatára és miliőjére. Egyetemünk patinás, múltjára büszke intézmény, de mára egyre kevesebb emlékünknél maradt meg.

Éppen ezért szeretnénk megszólítani az Egyetem múltját őrzőket, akik a régi épületek és tereik fényképeivel, a korabeli egyetemi élettel kapcsolatos tárgyakkal rendelkeznek vagy hollétükről tudomásuk van, hogy másolatkészítés céljából vegyék fel a kapcsolatot az Egyetem BME Omikkal. Természetesen az eredeti emlékektől nem kell megválniuk, csupán fényképmásolatot szeretnénk készíteni egyetemi archívumunk számára.

Bízunk benne, sok érdekességgel fogunk találkozni, s mihamarabb megteremtjük a lehetőségét annak, hogy a mai hallgatók is megismerkedjenek eme relikviákkal. Ötven év múlva a mai fiatalok fognak mesélni és emlékezni erre a korra, de szeretnénk, hogy ez folyamatos legyen emlékezetünkben, s legfőképpen hiteles.

www.omikk.bme.hu

Visszaemlékezés-gyűjtemény

Egyetemünk több mint 230 évre visszanyúló, egyedülálló szellemi örökségének megőrzése szép feladat, kötelesség. Fontos része a mindenkori egyetemi polgárok identitásának és közösségtudatának formálása, erősítése, valamint az egyetemi hagyományok ápolásának gazdagítása és színesebbé tétele. Ennek egyik módja az egyetem múltjának újfajta módon, hétköznapi mélységében való feltárása és bemutatása, a személyes történetek, emlékek rögzítése, megőrzése és közreadása. Az egyetem levéltára ennek szellemében visszaemlékezés-gyűjtemény létrehozását tervezi írásos, hangzó és képi dokumentumok begyűjtésével.

Kérjük az egyetem volt és jelenlegi oktatóit, dolgozóit és volt hallgatóit, akik az 1940-60-as években tanultak, oktattak, dolgoztak a Műegyetemen, hogy közreműködésükkel segítsék vállalásunkat (természetesen az 1970-90-es évek történetére vonatkozó anyagokat is szívesen fogadunk, hiszen a közelmúlt története iránt egyre nagyobb az érdeklődés). Olyan írásos, hangzó és képi dokumentumokat várunk, amelyek a visszaemlékező egyetemi életére, tevékenységére és az egyetem történetének valamely szegmensére vonatkoznak.

A visszaemlékezést megkönnyítő, annak támpontokat adó összeállítás letölthető a levéltár honlapjáról (www.omikk.bme.hu).

A felhívásban foglaltakkal kapcsolatos információkért kérjük az alábbi munkatársunkat keressék:

Batalka Krisztina levéltáros (telefon: 463 1703, e-mail: kbatalka@omikk.bme.hu)

Megértő együttműködésüket előre is köszönjük.

Tisztelt Kitüntetett!

Tisztelettel köszöntjük Önt jubileumi diplomája átvétele alkalmából. Az ünnepélyes átadáson minden kitüntetetről fénykép készül, amint átveszi diplomáját. A felvételek az átadást követő második héttől megtekinthetők a **www.foto.bme.hu** internetcímen.